

27
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 891
1 IULIE 1972

«Vreau să fie clar pentru toți tovarășii de aici, pentru toți conducătorii de întreprinderi, pentru toate organizațiile de partid, pentru toți oamenii muncii, că ne propunem ca realizările suplimentare să ducă la creșterea reală a avuției naționale, a producției de bunuri materiale; numai aceasta atestă sporirea reală a venitului național și deci crearea unei baze pentru progresul mai rapid al economiei și ridicarea bunăstării întregului popor».

NICOLAE CEAUȘESCU

(Din cuvântarea rostită la Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București.)

CONFERINȚA EXTRAORDINARĂ A ORGANIZAȚIEI DE PARTID A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

Sâmbătă, 24 iunie, în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, și a altor conducători de partid și de stat a avut loc Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București, ale cărei lucrări s-au desfășurat în întâmpinarea Conferinței Naționale — eveniment de importanță majoră în viața politică a României socialiste — și în cadrul căreia au fost analizate, într-o atmosferă de înaltă responsabilitate comunistă, problemele principale ale vieții economice, sociale, politice și administrative a Capitalei țării.

Întâmpinat cu vii și îndelungi aplauze, cu puternice ovații, a luat apoi cuvântul tovarășul Nicolae Ceaușescu. Ampla cuvântare rostită de secretarul general al partidului nostru a constituit un inestimabil tezaur de învățăminte, îndemnuri și orientare, o analiză aprofundată a sarcinilor curente și de perspectivă. Apreciind rezultatele meritorii obținute în producție, conducătorul partidului și statului nostru a recomandat totodată o mai judicioasă și riguroasă revizuire a posibilităților

existente, prin valorificarea și reevaluarea la cote superioare a rezervelor existente, o mai bună organizare a muncii și a producției, creșterea eficienței economice, reducerea substanțială a cheltuielilor de producție, ridicarea simțitoare a productivității muncii. Secretarul general a prezentat de asemenea câteva dintre problemele de o deosebită importanță ce urmează să formeze obiectul unor ample dezbateri în cadrul apropiatei Conferințe Naționale a partidului.

Cuvântarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost subliniată în repetate rânduri cu vii și îndelungi aplauze, participanții la conferință exprimându-și dragostea și atașamentul lor fierbinte față de partid, de patria socialistă, față de conducătorul partidului și statului nostru. Ei și-au exprimat în același timp cu înflăcărare angajamentul de a-și mobiliza întreaga capacitate și putere de muncă în vederea realizării cincinalului înainte de termen, a transpunerii în fapt a grandiosului program de înflorire multilaterală a României socialiste.

ÎN LUPTĂ CU MINUTELE

«La multe compartimente ale întreprinderii noastre s-a lucrat încă de la mijlocul lunii iunie în contul semestrului al II-lea. Am obținut acest avans — ne declară tov. Marin Dane, secretarul comitetului de partid al Uzinelor metalurgice bucureștene «Steaua roșie» — grație activității deosebit de febrile desfășurate de colectivul uzinei în cinstea Conferinței Naționale a partidului. În acest fel ne vom respecta cuvântul dat. În ajunul importantului eveniment vom raporta că am realizat angajamentele noastre suplimentare: 600 000 lei la producția-marfă și 200 000 lei la capitolul beneficii peste plan. Una dintre importanțele noastre realizări din ultimele luni: proiectarea și fabricarea pentru prima dată în țară a unui tip de betonieră (cu capacitatea de 500 litri) care poate funcționa nu cu energie electrică, cum sînt acționate aceste utilaje atît de necesare în domeniul construcțiilor, ci cu ajutorul unui motor cu combustie internă. Asemenea betoniere cu ardere termică vor putea fi folosite și în locuri unde n-ajunge încă rețeaua electrică (pe crestele munților, pe malul lacurilor, în locuri cu totul izolate etc.).

Începînd chiar din aceste zile — ne spune în continuare interlocutorul nostru — colectivul uzinei își va desfășura larg forțele de care dispune pentru a răspunde cu cinstă Chemării la întrecere adresate către toate organizațiile județene de partid, către toți oamenii muncii de Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București, ținută în prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, chemare al cărei țel principal este realizarea cincinalului în patru ani și jumătate».

Un alt interlocutor: strungarul Aurel Petru, fruntaș în producție: «De aproape două luni — ne spune el — ducem o luptă permanentă cu minutele. O piesă (corpul vinciului), de pildă, pe care înainte o realizăm în 38 de minute, o executăm acum în 35 minute. Lucrînd pe lună 600 de asemenea piese, cîștigăm un avans de trei zile. În luptă cu timpul obținem avansuri și la prelucrarea altor piese. Adunate pe secție, minutele se transformă în săptămîni, în luni».

Ultimul interviu: Ștefan Prunaru, lăcătuș-montor, șef de brigadă la secția II-a montaj, fruntaș și el în producție. «Pînă la conferință, ne împărtășește el, e mai puțin de o lună. Putem deja raporta că în cinstea acestui eveniment de seamă am realizat peste prevederile planului 20 de cupe pentru betoniere și malaxoare. În plus, cei 19 oameni din brigada mea au lucrat în așa fel încît utilajele pe care le produc să fie de cea mai bună calitate».

Uzinele «Steaua roșie» exportă în 11 țări produsele sale. În momentul de față conducerea întreprinderii depune toate eforturile pentru realizarea totală a planului de export pe primul semestru. Pentru aceasta, direcția uzinelor face insistente demersuri pe lîngă uzinele «Timpuri noi» pentru a le livra un lot restant de motoare 2 S. 9.

Un nou lot de betoniere așteaptă să fie expediate beneficiarilor. Lot și trei dintre cei care au colaborat la realizarea lor: Ștefan Prunaru, Marin Dane și Aurel Petru — toți trei interviuați de noi.

CEA MAI GREA ȘARJĂ DE FONTĂ LICHIDĂ

S-a realizat de colectivul secției de turnătorie a Combinatului siderurgic de la Galați, în întîmpinarea Conferinței Naționale a partidului. Ea cîntărește 1 020 tone și este prima șarjă de o asemenea pondere de la înființarea combinatului. Știri despre recorduri în cinstea Conferinței Naționale ne parvin și din alte centre siderurgice. Astfel, oțelarii din Hunedoara au obținut 600 de șarje de oțel de pe fiecare boltă de cuptor între două reparații și, în cursul acestei luni, printr-o organizare superioară și intensificarea procesului de topire s-au înregistrat zilnic, în medie, 90 tone metal peste prevederile de plan. Un alt record ne este semnalat din Reșița. Oțelarii au reușit să elaboreze zilele acestea o șarjă în numai 5 ore și 40 de minute față de timpul obișnuit de 7-8 ore. Prin reducerea timpului de elaborare a șarjelor, ca și prin sporirea indicilor de utilizare a agregatelor, oțelarii reșițeni au livrat peste prevederile zilnice planificate o cantitate de metal care depășește încă de pe acum angajamentul reinnoit în cinstea conferinței partidului.

În șapte zile

...1949. O zi de sfîrșit de august. Fostele uzine SET din București. Se apropia sfîrșitul schimbului. Cîțiva oameni alergau aproape amețiți de la strungăria I la strungăria II. Se anunța un record nemaiîntîlnit în fabrică. Avea loc o luptă tăcută, ambițioasă, între doi prieteni. Amîndoi strungari și amîndoi tineri. În amîndouă secțiile depășirile trecuseră de 1 000 la sută. În curtea uzinei se ridicase un podium, venise fanfara. Două buchete mari de flori stăteau la umbră într-o căldare cu apă.

Ce lucrau? Nu avea importanță. Se producea și aceasta era esențial.

...Fostele uzine «Vasile Roaită». Turnătorie. Forme, metal incandescent. Se experimenta un nou sistem de turnare cu o productivitate din nou superioară. Zece norme într-o zi. Piese. Cărucioare la care se înghimau oameni și le transportau spre strungărie. De acolo oamenii se întorceau cu aceeași recomandare: «micșorați gabaritul, strungării se vaîta că le ia mult timp ajustarea, aducerea la parametrii necesari».

Ce se turna? Nu avea importanță. Se producea și aceasta era esențial.

Atunci, în anul acela, țara avea nevoie de tot ce se putea produce. Prea mult nu exista, prea mult nu putea să existe. La acel stadiu de dezvoltare a economiei era necesar să se producă cît mai mult din tot ceea ce se introducea în procesul de producție. Și, evident, pe cît posibil, și cît mai bine.

...Iunie 1972. Vara unui fierbinte și glîdit angajament de a reduce termenul realizării cincinalului cu șase luni. O angajare totală pentru realizarea unor sarcini mari, deosebite.

Trebuie să producem mai mult. Mereu trebuie și va trebui să producem mai mult.

Astăzi însă, înainte de a produce sîntem chemați să ne punem și niște întrebări:

«Cum producem?»

«Ce producem mai mult?»

Faptul că am ajuns să ne punem asemenea întrebări, la care din cînd în cînd merită să meditam, ele fiind posibile datorită saltului uriaș făcut de România socialistă, nu poate să nu ne măgulească.

Au apărut în economie zonele îndestulate în care producția trebuie cu grijă și rațional realizată pentru a evita risipa.

Pentru covârșitoarea majoritate, dacă nu chiar pentru toate sectoarele economiei, cantitatea în sine nu mai este mulțumitoare. Noțiunea de calitate s-a instalat suveran, impunîndu-și legile. «Trebuie să realizăm în primul rînd produse industriale de înaltă tehnicitate care valorifică superior materiile prime și materialele, obținînd din aceeași cantitate o valoare mai mare. Să fabricăm în plus mașini și subansamble care conțin în ele o valoare mare, nu producție brută». Ni se cere, așadar, fiecăruia, indiferent de locul unde muncim, să înzestrăm produsul muncii noastre cu o mai mare încărcătură de inteligență și ingeniozitate umană. Și, din fericire, poporul nostru are în acest domeniu rezerve inepuizabile.

...Produceau strungării de la SET, turnătorii de la «Vasile Roaită» sau de oriunde din altă parte și eram cu toții interesați pentru că de orice se producea era nevoie. Astăzi, de la tribuna Conferinței extraordinare a organizației de partid a municipiului București, tovarășul Nicolae Ceaușescu precizează: «...nu este vorba să realizăm oricum depășirea producției globale... nu dorim ca sporirea producției globale să fie rezultatul circulației interne a diferitelor produse, ci al creșterii producției fizice la prețuri constante». În acest sens, secretarul general al partidului a subliniat necesitatea stabilirii în fiecare întreprindere a listei produselor ce trebuie realizate peste plan, ținîndu-se seama de necesitățile reale ale economiei naționale, de cerințele de export. Referindu-se la angajamentele luate de oamenii muncii din municipiul București, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus: «Nu trebuie să se realizeze, ca să zic așa, uniform cîte ceva din fiecare produs, ca aceste 52 miliarde lei să se concretizeze în sortimente de care nu avem nevoie. Trebuie realizate în plus produsele și sortimentele de care avem realmente nevoie, atît în producția internă, cît și pentru consum și export».

Petru ISPAS

marți, 27 iunie 1972

**În întrecere cu timpul,
într-o permanentă
reevaluare
a forțelor proprii,
a inteligenței creatoare,
oamenii muncii înfăptuiesc**

CINCINALUL ÎNAINTE DE TERMEN

**CEI MAI BUNI DINTRE CEI BUNI:
delegații noștri la Conferința Națională a partidului**

**PREZENT ÎN ORICE LOC,
ÎN ORICE MINUT...**

«În fiecare zi și aproape în fiecare minut vine cu soluții». Este o observație simplă care îl caracterizează foarte bine pe maestrul Aurel P. Sorescu de la Uzina de autoturisme din Pitești. Nu e nimic spectaculos în munca sa de șef de atelier al unei secții de montaj agregate, însă de fiecare dată când este vorba

de o îndrumare, de un sfat, maestrul Sorescu este prezent și găsește calea cea mai bună pentru economisirea acelor minute prețioase care se adună zi de zi la palmaresul de secție fruntașă.

Unul dintre cei mai vechi muncitori (lucrează la Colibași încă din 1953, când aici

nu era decât un atelier de reparat piese auto) și unul dintre cei dintâi membri de partid din uzină, a participat activ la greutățile începuturilor și azi vorbește cu îndreptățită mândrie despre uzina «Iu». În timpul pauzei stăteam de vorbă cu dînsul sub un copac umbros din curtea uzinei. De cite ori trecea vreun turism «Dacia» sau vreun camion «Bucegi» (în atelierul pe care îl conduce se montează acum agregatele componente ale motorului S.R. 211 și ARO) le urmărea cu o privire caldă, ca de părinte care se uită la copiii lui. Vorbirea lui era domoală și măsurată parcă cu șublerul. Mi-a vorbit mai mult de dificultăți decât de succese, deși secția în care lucrează a ieșit de mai multe ori fruntașă pe uzină în întrecerea socialistă. Una dintre preocupările sale principale sînt oamenii cu care lucrează: să fie mulțumiți, să cîștige bine, să le ușureze munca. De aceea el caută mereu să organizeze cît mai bine munca în secție, pentru ca planul de producție să se desfășoare ritmic, fără gîtuiri. «Chiulangii nu au parte de muncă la mine; sau îi schimb, sau pleacă din secție». El a reușit să închege un colectiv de muncă minunat, pe care îl conduce cu autoritatea exemplului personal.

Mereu este în căutare de soluții noi, militînd pentru o tehnologie avansată. A participat direct, printre altele, la modernizarea bancurilor de probă. «Nu putem sta locului. Tot timpul trebuie să învățăm, să ținem pasul cu progresul tehnic și să aplicăm cît mai repede ceea ce am învățat».

În temeinicia sporirii angajamentelor secției 655, maestrul Sorescu are o contribuție de seamă: realizarea unei producții marfă suplimentare lunară de 500 lei pe salariat, echivalînd cu o producție anuală de 3 250 000 lei; depășirea productivității muncii cu 1,5%, reducerea consumului de metal peste cifra planificată cu 5 tone; îmbunătățirea calității produselor prin reducerea numărului de reclamații cu 30%; creșterea indicelui de folosire a utilajelor în secție prin generalizarea schimbului II și extinderea schimbului III de la 83% planificat, la 85,2%.

Pe bună dreptate, comuniștii din jud. Argeș l-au ales pe maestrul Aurel P. Sorescu să-i reprezinte la Conferința Națională a P.C.R. Îl cunosc bine pentru simțul de răspundere politică și morală cu care rezolvă sarcinile obștești și se mîndresc cu succesele lui în muncă.

UN OM ȘI OPERA LUI

Zeci și zeci de vapoare — mai mici sau mai mari — care plutesc azi pe întinsul apelor s-au născut în ultimele două decenii pe Șantierul naval de la Oltenița. Înainte de naționalizare, aici, în acest mic port dună-

rean, nu exista decât un modest atelier de construit bărci sau în cel mai bun caz mici ambarcații pescărești. Fostul meșter de atunci al acestui mic șantier, tov. Ion Cristea, este și azi la Oltenița — dar director al unui mare șantier naval.

Încadrat în circuitul economic al economiei naționale, Șantierul naval de la Oltenița a devenit una dintre cele mai puternice întreprinderi din domeniul construcțiilor de vapoare. Să amintim doar că aici s-au născut — și nu demult — frumoasele lebede albe, vapoarele de pasageri care circulă pe Dunăre, primele spărgătoare de gheață românești și că, în momentul de față, Șantierul naval Oltenița construiește în serie motonave fluviale de 5 000 de tone. La toate aceste importante succese și-a adus din plin contribuția un om dinamic, o mină de fier, un foarte bun organizator: ing. Ion Cristea. Crescut și îndrumat de partid, încă din 1945, directorul Șantierului naval de la Oltenița a știut să-și închege întotdeauna un colectiv puternic, împreună cu care a reușit să aducă întreprinderii pe care o conduce un prestigiu deosebit. Pentru toate aceste merite, ing. Ion Cristea a primit înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste, iar acum a fost ales ca delegat la Conferința Națională a partidului. Iată o biografie scurtă, dar plină de semnificații; biografia omului nou, a comunistului intransigent, care și-a legat viața de marele nostru ideal: construirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

În cinstea Conferinței Naționale a partidului și a aniversării republicii, colectivul Șantierelor navale de la Oltenița, condus de ing. Cristea, și-a luat importante angajamente. E de ajuns doar să menționăm două dintre ele: livrarea peste plan a două motonave; una pînă la deschiderea conferinței și cealaltă pînă la aniversarea republicii. Angajamente remarcabile, ținînd seama că fiecare din aceste motonave sînt nave de mare capacitate.

TEMELIA SUCCESULUI

În urmă cu cîteva ani, îndeplinirea planului constituia pentru întreprinderea noastră o țintă greu de atins. Lipsa unor materiale și piese de schimb, coroborată cu o serie de greșeli în organizare, — care aveau drept urmare nerespectarea tehnologiei în producție, scoaterea din producție a unor utilaje, rebuturi multe, produse de calitate inferioară etc. — iată principalele cauze ale insucceselor de atunci. Faza aceasta a fost însă depășită. În prezent, întreprinderea de produse de ceramică fină pentru construcții CESAROM, nu numai că își îndeplinește cu rigurozitate sarcinile de plan, dar le și depășește constant. Noua situație a permis colectivului întreprinderii să răspundă cum se cuvine chemării majore a ceasului de față, — cincinalul înainte de termen! — sporindu-și angajamentele în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a proclamării republicii. I.P.C.F.C. va da peste plan o producție globală în valoare de 3,5 milioane lei și o producție vindută și încasată în valoare de 4 milioane lei. Aceasta înseamnă că vom realiza peste plan 200 tone obiecte sanitare, 8 000 mp faianță, 10 000 mp plăci de gresie pentru pardoseli, 150 tone tuburi de gresie anticică, 9 articole sanitare noi.

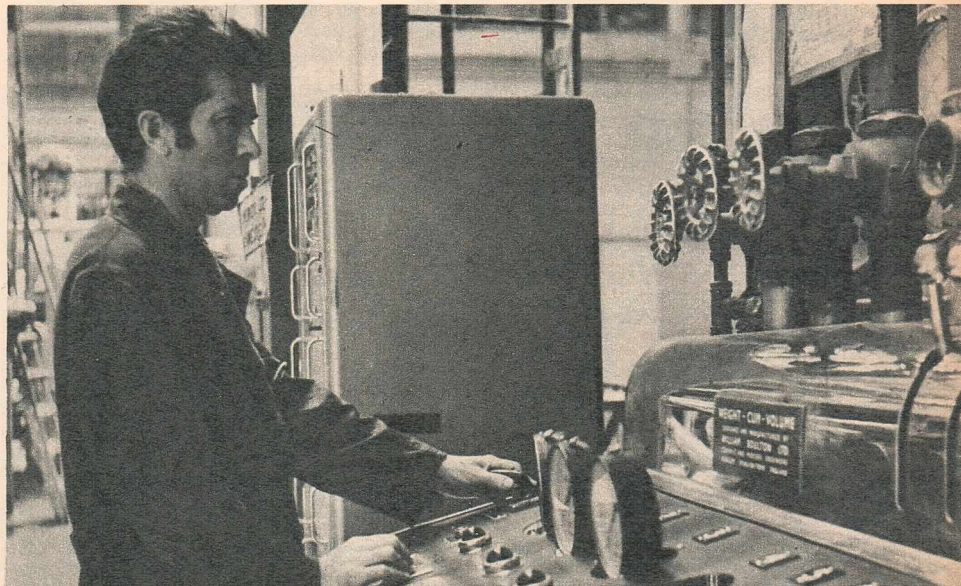
Noi am putut ajunge la asemenea angajamente — și sîntem siguri că le vom îndeplini — datorită muncii politice și organizatorice duse de cei mai buni muncitori și tehnicieni din uzină, comuniștii. Unul dintre aceștia este maestrul Traian Cucureanu, comunist dîrz și specialist încercat, pe care conducerea uzinei l-a promovat cu

curaj, în urmă cu 3 ani și ceva, la conducerea secției obiecte sanitare.

Eu sînt muncitor modelier și lucrez în secția maestrului Cucureanu ca șef de echipă. În această calitate am avut prilejul să cunosc îndeaproape felul în care a muncit și a reușit să ridice secția din situația grea în care se afla în trecut.

Tov. Cucureanu lucrează în întreprinderea de la înființarea ei, acum 10 ani. Măsura adevăratei sale capacități avea el însă să o dea din 1969 încoace, de cînd este șef al secției obiecte sanitare. Propunîndu-și ca prim obiectiv cunoașterea și apropierea oamenilor din secție, impunerea disciplinei în muncă și a respectării riguroase a procesului tehnologic, noul șef al secției a pus accentul pe munca politică, socotînd-o drept principal instrument de ridicare a nivelului de înțelegere a sarcinilor de către toți membrii secției. Maistrul comunist Traian Cucureanu și-a dedicat muncii în secție cîte 16 ore pe zi, lucrînd adesea și duminica, stînd alături de oameni din zori pînă noapte, discutînd cu ei și oferindu-le exemplul său personal. După vreo 6-7 luni de muncă de acest fel, secția aceasta, pînă atunci în urmă cu planul, a început să-și îndeplinească și să depășească cu regularitate sarcinile. Anul acesta, de pildă, în primele 5 luni, față de un plan de 1 820 tone produse, s-au realizat 2 000 tone.

În secție s-au ridicat în acest timp în muncă de răspundere numeroși muncitori, care au cunoscut îndeaproape și au urmat exemplul tov. Traian Cucureanu. Au devenit șefi de echipă, ca Dumitru Babeș, sau maiștri,

ca maiștrii tehnologi Diaconu, Furdui și Chioreanu ori maestrul electromecanic Mitrea.

La început, unora dintre cei 275 de oameni ce lucrează în secție, tov. Cucureanu, datorită dîrzeniei și fermității sale, li s-a părut un pic cam dur. Încetul cu încetul, văzînd rezultatele muncii și metodelor sale, părerea tuturor s-a schimbat. A știut să se apropie de oameni și să și-i apropie. Astăzi toți văd

în maestrul Traian Cucureanu un om care știe să le apere cele mai înalte interese, care știe să-i conducă spre victorie, un adevărat comunist.

Ion STANCU
modelier, șef de echipă,
secretar al comit. de partid
al întreprinderii de produse
de ceramică fină pentru construcții
CESAROM - București

DELEGATUL NOSTRU, UN EXEMPLU PENTRU NOI TOȚI

O viață închinată muncii și studiului temeinic. Un exemplu viu al abnegației, dăruirii de sine, al dragostei de oameni, al spiritului activ și metodic în acțiune...

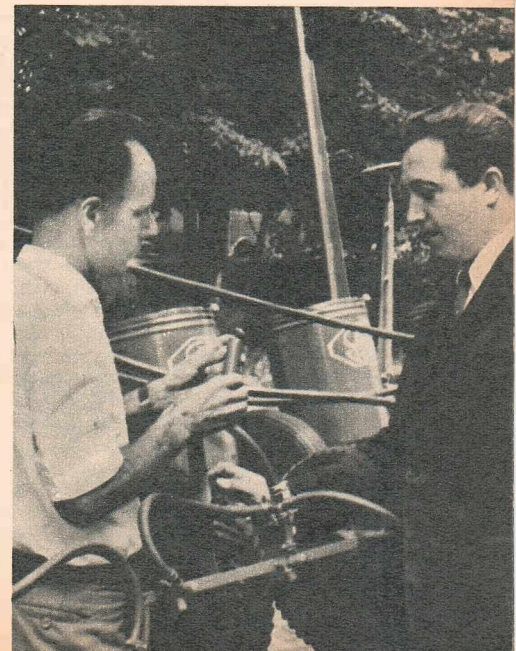
...sau cîteva dintre calitățile prin care se recomandă activitatea inginerului Ioan Căpățînă, directorul Uzinei «Semănătoarea», ales de curînd delegat la Conferința Națională a partidului nostru. Despre toate acestea ne-au vorbit pe larg și cu deosebită căldură numeroșii săi colegi de muncă, muncitori, tehnicieni și ingineri din cunoscuta și prestigioasa întreprindere bucureșteană. Am desprins «cîte ceva» și din scurta convorbire pe care am purtat-o cu directorul întreprinderii, foarte puțin însă, deoarece interlocutorul nostru s-a dovedit extrem de scump la vorbă de îndată ce i-am propus să vorbească despre propria sa persoană, și cu atît mai mult despre meritele și calitățile pomenite mai sus. Dar modestia reprezintă ea însăși, de cele mai multe ori, un atribut al omului harnic și cinstit și face parte, cel mai adesea, din configurația spirituală a semenilor noștri dăruiați activității pasionale, devotați intereselor generale ale colectivului lor de muncă.

Reținem totuși din fișa biografică a tovarășului I. Căpățînă aceste cîteva date, atît de semnificative și proprii multor concetățeni ai patriei noastre. Mai întîi ucenic, apoi lucrător la Uzina mecanică din Plopeni, Prahova. O viață nu lipsită de greutăți și privațiuni, dar care nu-l împiedică să urmeze la școala secției. Apreciîndu-se meritele și vocația pentru studii, întreprinderea îl trimite apoi la Institutul de mecanică din Brașov, unde obține titlul de inginer în 1955. Repartizat la Uzina de piese auto din Colibași, îndeplinește pe rînd funcțiile de inginer tehnolog, șef sculărie și șef serviciu producție. Urmează o nouă perioadă de învățatură de nivel postuniversitar, care-i aduce o nouă diplomă, cea de inginer economist în construcții de mașini. După o perioadă de muncă în minister ca șef serviciu și director tehnic, în 1964 este numit director la Uzinele «Semănătoarea». «Din o sută de luni de cînd sînt aici, numai într-una singură n-am îndeplinit planul la producția-marfă», ne spune directorul Că-

pățînă, dorînd prin aceasta să releve hărnicia și virtuțile colectivului său.

Despre munca inginerului Căpățînă și mai cu seamă despre principiile activității sale zilnice ne-au vorbit în schimb numeroșii săi colegi și colaboratori. Reținem în mod deosebit preocuparea lui pentru întărirea și dezvoltarea muncii colective și crearea unei suduri perfecte în sinul colectivului de conducere; o atenție deosebită acordată imbinării problemelor profesionale cu sarcinile politice; o mare sensibilitate la sugestiile venite de la oamenii cu care lucrezi și o preocupare susținută pentru condițiile lor de muncă și de salarizare.

Așa gîndește și muncește ing. I. Căpățînă. Astfel se explică în bună măsură și succesele Uzinei «Semănătoarea», realizări de prestigiu care au constituit o bază solidă și un temelie real pentru ca harnicul ei colectiv să hotărască în unanimitate, în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a republicii, dublarea angajamentelor pentru 1972.

CINCINALUL ÎNAINTE DE TERMEN

O idee nouă devine rotundă prin contribuția stăruitoare a celor doi colaboratori și prieteni.

HARUL CERCETĂRII ȘI AL IDEILOR ÎNDRĂZNEȚE

Sînt cam de aceeași vîrstă: 33-34 de ani. S-au împrietenit de mult, chiar dacă nu și-au spus-o. Prietenia lor s-a legat întîmplător?

— Eu unul, mărturisește inginerul Octavian Sebe, l-am observat cu atenție și cînd lucra la atelierul de injecție, și cînd a trecut la sudate... Prindea orice lucru nou. Dar mai mult decît atît, avea har. L-a dovedit.

Interlocutorul nostru evocă vremea — nu departe în ani: 1957-1958 — cînd în uzină se făceau «clătite». Chiar așa: o cantitate de material plastic, prestabilită mai mult din ochi, se întindea pe o formă, apoi se întorcea exact cu dexteritatea gospodinelor care se pricepe la clătite.

— Lumea a învățat acum că «mase plastice» nu înseamnă doar farfurie sau lighenăș, ci că acest material nou al fabricii noastre este atît de serios încît nu se mai poate lipsi de el nici o industrie, nici un om.

Retrospectiva se desfășoară în stil concentrat. Aflăm că Uzina de mase plastice-București a pregătit în pepiniera sa de oameni cadrele de bază pentru fabricile similare de la Iași, Buzău, Orăștie. Din același nucleu, rămas la adresa inițială, fac parte și cei doi prieteni: inginerul Octavian Sebe și mecanicul Gh. Panait. Portretul interior al celui de-al doilea se alcătuiește din povestirile primului.

— Cum vă spuneam, Gigi Panait e un talent, îi merge mintea. Deci un om cum este el se potrivește ca o mînușă la Centrul de cercetări-prelucrare mase plastice. Pe noi doi ne-au legat aceeași preferință pentru acțiunile îndrăznețe, încheiate cu rezultate neașteptate. Eu sînt orgolios, Panait e încăpăținat. Ne potrivim. Orgoliu și încăpăținare în sensul perseverenței lucrului, înțelegem bine, sper? Era vorba în special despre tehnologia noi de materiale plastice, pentru care industria noastră apelase pînă atunci la import. Noi nu le puteam realiza? Uite, să vă spun ce simț tehnic dezvoltat are Panait...

Și pe dinaintea minții ni se derulează invers eforturile consacrate elaborării tehnologiei magneților plastici. S-a construit întîi (în hala serviciului de cercetare tehnologie procedee-prelucrare) o mașină de extindere de dimensiuni reduse, a fost pusă la treabă și, drept reacție, cu un bubuit, capul mașinii a sărit cît colo. Sigur, erau necesare modificări constructive capitale. Inginerul Sebe era de părere că mașina trebuie reconceptuată pe de-a-ntregul.

— Și dacă n-o să iasă nimic? Pierdem timp mult. Să încercăm mai întîi doar schimbarea geometriei melcului de extrudare. Vom realiza un punct de plecare — a fost cu ideea mecanicul Gh. Panait.

«Panait a avut dreptate. Și nu numai atunci».

Aparent, pe cititori îi interesează tot noile sortimente de băițe sau pahare din material plastic. Evident, denumirea de magneți plastici vizează interesul specialiștilor din industriile constructoare de mașini și electrotehnică. Dar dacă vă facem cunoscut că, bunăoară, acești magneți vă ajută pe dv. să corecți imaginea televizorului, dacă o retransmisie de meci riscă să se oglindească strîmb sau să tremure pe ecran, este acest amănunt doar în beneficiul specialiștilor? Vă este indiferent dacă frigiderul dv. se închide sau nu etanș? Ne cam indoim. Ei bine, fișa elastică dindărătul ușii frigiderului provine tot din osteneala cercetătorilor de mase plastice, care, odăna mai mult, au redus numărul subsansamblurilor din import.

— De 14 ori a scăzut prețul magneților după tehnologia românească, față de costul produselor similare din import. Să mergeți să vedeți ce fabrică frumoasă s-a făcut la Urziceni. Și au pornit, cum se zice, de la doi stîlpi și două giște. Și-acum e o minune.

Bine, i-am promis că vom merge și la Urziceni. Dar dacă ei, adică centrul de cercetări, au elaborat aproximativ 20 de tehnologii noi și zece brevete, se bucură tare?

— Eu mă bucur gălăgios. Îmi vine să alerg și să sar. De altfel, am alergat la sută... Panait are aerul că nu-i pare prea bine. Zice așa pur și simplu: «la uite că a ieșit». Eu cred însă că nu-și arată satisfacția pe dinafară. În privința asta nu prea semănăm. A avut el o vreme cînd îl frămînta cam tare un necaz de inimă. Nu se vedea nici atunci. Lucra ca totdeauna...

Prietenia dintre mecanicul Panait și ing. Sebe nu-i o excepție, un unicat.

«Pe noi ne leagă aceeași preferință pentru acțiunile îndrăznețe», spunea inginerul Sebe. Dar acest atribut nu trebuie nicidecum înțeles ca un avut personal. El face parte din marele tezaur de inteligență al poporului nostru, pus în slujba ideilor tehnice, originale, acțiune stimulată de partidul nostru, căruia, în aceste zile premergătoare conferinței sale, din iulie, îi consacră izbînzile lor și creatorii-cercetători de la mase plastice-București.

PRIETENUL MEU ION LUCESCU, EXEMPLU PENTRU NOI TOȚI

Cîte nu se pot face cînd omul e gospodar și știe pentru ce lucrează! Mă plimb cîteodată cu prietenul meu, maistrul Ion Lucescu, prin Balta Albă și ne place să privim oamenii care intră și ies din blocurile pe care le-am ridicat, montînd panou lingă panou. Ne place să privim copiii cu ghiozdanul în spate care se îndreaptă spre școlile pe care le-am construit. Zece ani am lucrat împreună cu dînsul. Am ridicat împreună mai bine de 50 de blocuri, complexe, școli, vile. Cînd ne-am cunoscut, el era fierar betonist. Acum e maistrul, dar în vara asta își ia diploma de inginer constructor. Aproape fiecare construcție și-a avut problemele, greutățile sau povestea ei. De exemplu, cînd trecem prin cvartalul de blocuri X 10-20, ne aducem aminte de acel decembrie friguros, cu ploaie și lapoviță, cînd rămăsese în urmă cu planul din cauza unor dificultăți cu aprovizionarea cu materiale. Termenele de dare în folosință erau compromise. Atunci mi-am dat seama ce poate face un colectiv de muncă bine condus de un om cu inițiativă. Tovarășul Lucescu a concentrat toate forțele de muncă, ne-a arătat fiecareia ce și cum avem de făcut, și lucrînd în program prelungit am terminat toate blocurile la termen. Ce mulțumire am avut cînd vedeam cum se aprind tot mai multe lumini în apartamentele confortabile în care se mutau noii locatari, care, poate, fără efortul nostru ar mai fi petrecut încă o iarnă

în vreo coșmelie friguroasă.

Am muncit, așadar, zece ani împreună. În acest răstimp colegul și prietenul meu Ionică Lucescu a terminat la cursurile serale Facultatea de construcții și e pe cale de a obține diploma de inginer. În prezent lucrează la blocul X 1. Se lucrează cu cofraj plan metalic. Dînsul a propus să se sudeze anumite piese accesorii chiar pe panou. Astfel s-a redus timpul de montaj.

Cunoscînd bine colectivul cu care lucrez, am certitudinea că vom depăși angajamentele luate în cinstea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a 25-a aniversări a republicii. Noi ne-am angajat să realizăm beneficii peste plan în valoare de 140 000 lei și următoarele economii de materiale: 6 tone oțel beton, 10 mc material lemnos, 20 tone ciment, 60 000 buc. cărămidă și 2 tone vopsea.

Există rezerve tehnice și de dăruire omească în toate colectivele de muncă. Chemarea secretarului nostru general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, de a termina cincinalul înainte de termen este întîmpinată de noi toți cu hotărîrea de a onora angajamentele noastre, bizuindu-ne pe rezultatele superioare pe care le-am putut obține pînă acum.

Ionel OPREA
șef formație dulgheri
întreprinderea de construcții-montaj 1
șantierul 1, bd. Ion Șulea

INGINERUL ȘI SEMENII LUI

Auzim foarte adesea vorbindu-se în jurul nostru despre meleagurile națale și fiecare din noi nu scapă prilejul de a-și evoca amintirile, obligîndu-l pe ascultător să vadă farmecul locurilor din care a plecat. Inginerul Ion Reteșan nu face însă parte dintre ei. Mai întîi, pentru că nu-i place să vorbească despre el, și apoi pentru că legătura sa cu satul a fost verificată prin hotărîri decisive: s-a întors, de îndată ce a terminat facultatea, acasă, în comuna Luna, jud. Cluj. Azi, nici lui și nici consătenilor nu li se pare că era posibilă și o altfel de opțiune. «S-a întors acasă, precizează un sătean, nu-și are aici și rudele și satul?... Dacă a învățat carte nu trebuie să ne arate ce știe?...» Și Reteșan a arătat în adevăr ce știe. Nu numai prin depășirea vechilor recolte obținute în cooperativa din Luna. A arătat mai ales că locul lui e în fruntea cooperativelor, că poate să-i înțeleagă și că se poate face înțeles, și probabil acesta e primul motiv pentru care a fost, de curînd, ales președinte al C.A.P. din comună: pot merge cu toții laolaltă spre același scop. Prezent din zori și pînă-n seară, fie pe tarlatele cooperativei, fie alături de turme sau în mijlocul oamenilor, inginerul e cel dintîi care cunoaște situația de fapt a obștei.

De aici și primele hotărîri: pentru obținerea unor mari cantități de lapte trebuie asigurată dezvoltarea tineretului animal și asigurarea furajelor.

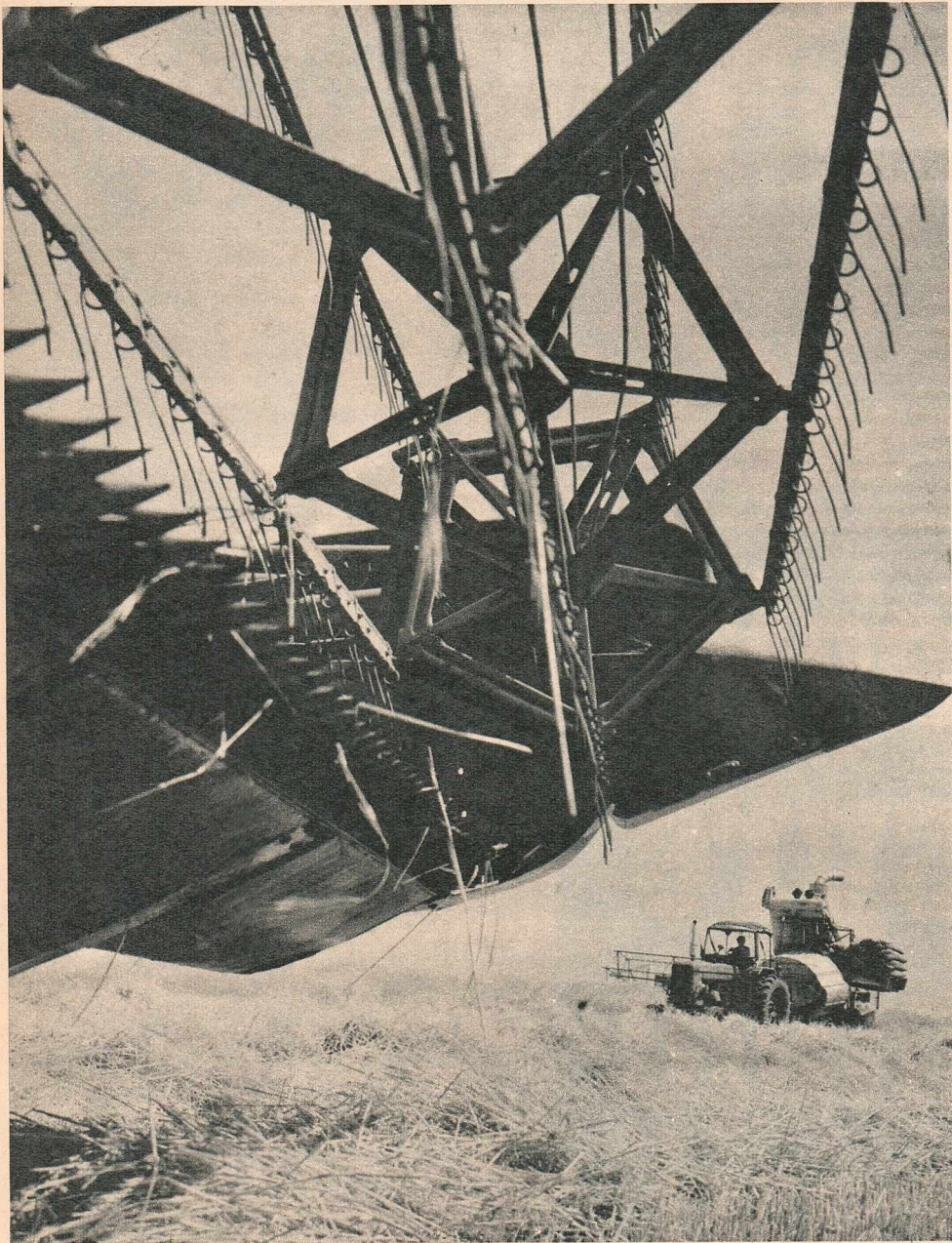
Efervescența creatoare care a cuprins întreaga țară a primit la Luna următorul răspuns: membrii cooperativelor și-au luat angajamentul ca în cinstea Conferinței și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii să obțină în plus, față de cantitatea planificată, 300 kg de pe fiecare ha de pomi, 500 kg la

hectar la producția de porumb și să obțină 31 de tone de pe fiecare hectar cultivat cu sfeclă.

Angajamente demne de cooperativii din Luna și de tinărul lor președinte.

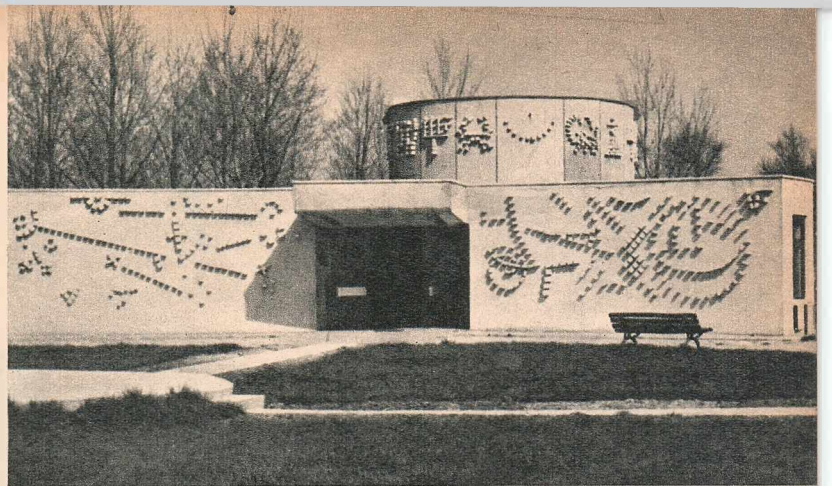

săptămîna în imagini

bătălia recoltei

Pe întregul cuprins al țării, campania de recoltare a păioaselor se desfășoară sub semnul marii încrederi socialiste. Obiectivul principal: strîngerea recoltei în cel mai scurt timp și fără pierderi,

putem vedea petele din soare!

Nu demult a luat ființă la Constanța, în apropiere de Mamaia, un complex astronomic alcătuit dintr-un planetariu și un observator, ambele utilitate cu cele mai moderne instalații optice. (Fotografia de sus redă originala construcție a planetariului) Iată însă că în aceste zile complexul astronomic de pe țărmul Mării Negre ne oferă o nouă surpriză: o stație de observații solare, pusă la dispoziția tuturor celor care se interesează de misterele marelui astru. Este vorba de o sală cu 78 de fotolii avînd pe peretele din față un ecran pe care este proiectat soarele în faza în care se află pe cer în acea clipă. Astrul apare pe ecran cu un diametru de 1,34 m. În acest fel, cei din sală pot observa cu ochiul liber activitatea grupelor de pete solare din acea zi. Cum este adus soarele de pe cer pe ecranul din sală? O instalație specială aflată pe acoperiș, un așa-numit celostat polar, avînd o oglindă de 120 mm, care se rotește permanent, captează imaginea astrului și-o transmite printr-un sistem de lunete pe ecranul din interior. «Stația de observații solare, ne declară prof. Mihai Enescu, șeful planetariului, folosește nu numai pentru popularizarea astronomică, ci și pentru cercetări științifice. Înregistrăm manifestările fotosferei, foarte variate de la o zi la alta, și le comunicăm mai departe. Este vorba în special de așa-numitele pete solare».

aro, floare de colț

Stăteam cu un confrate care își scrie articolele în limba lui Dante, undeva, în tribuna unui autodrom, și discutăm. Îi slăveam sau îi negam vehemement, fiecare după preferințe, pe acești zei moderni cu numele de Jackie Stewart sau Jean-Pierre Beltoise. Apoi lăudam fără rezerve sau demolam cu furie, tot după preferințe, turbatele alcătuirii tehnice pe patru roți, numite Matra, Porsche sau Ferrari.

La un moment dat, amicul meu se opri din vorbă și, tam-nisam, îmi zise: «Știu, ești din țara lui ARO. Am văzut această mașină în Pirinei, într-un raliu infernal. E grozavă... O văzuse în Pirinei, îi plăcuse și... cam atît. Nimic altceva — nici o poveste ieșită din comun, nici o «picanterie»... De unde să știe el că acum 25 de ani constructorii acestei mașini nici nu cutezau să se gîndească la ea? În niște hale strîmte, rămase de la o fabrică de hîrtie, ei făceau lanțuri, lacăte și vermorele.

Anii au zburat. În 1957 a apărut primul I.M.S. Acum această mașină poate fi văzută în micul muzeu al uzinei. Ea a parcurs o distanță egală cu de 25 de ori linia Ecuatorului, adică aproape un milion de kilometri!

De ce mi-au venit în minte, tocmai acum, toate acestea? Pentru că peste puține zile, la 8 iulie, muscelenii organizează un simpozion internațional închinat automobilului lor. În fruntea acțiunii se găsește neobositul director al întreprinderii din Cîmpulung, Eroul Muncii Socialiste Victor Naghi, care conduce uzina de la naționalizare. Vor avea loc comunicări științifice, vor rula filme realizate în Asia și Africa (pe unde a circulat mașina), se vor face demonstrații pe costișele Mateiașului.

«ARO, floare de colț!» Iată un nume inspirat. El simbolizează înălțimea concretă pînă la care se poate cățara automobilul românesc de teren, dar și aspirațiile permanente ale constructorilor lui. ...La Cîmpulung se realizează în prezent, în numai 12 zile, întreaga producție din anul 1957 a întreprinderii. Uzina a crescut de nouă ori în cincinalul trecut și își va dubla suprafața productivă în cel actual. ARO circula acum pe întregul glob, pentru că se exportă în peste 40 de țări.

Dumitru LAZĂR

SANTIER DE CREAȚIE

spre cotele înalte ale eficienței

După o muncă de 22 ani ca inginer în diferite funcții, ing. Ion Dan conduce în prezent laboratorul de redresoare de la I.C.P.E. (Institutul de cercetare și proiectare pentru industria electrotehnică). «Domeniul de care mă ocup este prea puțin spectaculos», ne declară dînsul. Totuși — adăugăm noi — cetățenii din București, de pe litoral și din atîtea alte orașe trebuie să știe că în țara noastră acționarea electrică a troleibuzelor este în mare măsură opera inginerului Ion Dan. «Fiind prima mea realizare mai importantă, este și «copilul» meu preferat. De la această muncă de adevărat pionierat am parcurs un drum lung. Am continuat în cadrul I.C.P.E. aplicarea de tehnici și concepții noi în acționări. Împreună cu colectivul pe care îl coordonez acum am reușit să realizăm: o acționare nouă, — bazată pe electronică de putere, care, în cele din urmă, va însemna confort sporit pentru pasageri — consum de energie redus cu

40%, performanțe superioare, reduceri de cheltuieli de exploatare și de întreținere. Este o soluție a cărei extindere o vedem la tramvaie de mare capacitate și viteză, eventual la metro...». Ingerul modern, ne declară în continuare interlocutorul nostru, trebuie să fie din ce în ce mai complex ca pregătire. Cînd lucrează în cercetare și proiectare trebuie neapărat să se apropie cu multă înțelegere și de problemele concrete ale economiei. El trebuie să fie bine informat, să poată aborda în specialitatea sa problemele cele mai curente ale tehnicii mondiale, dar munca sa trebuie să fie nemijlocit legată de problemele eficienței, ale utilității practice. Trebuie să existe un echilibru între ce este nou și ce este potrivit pentru scopul urmărit. În această privință sînt foarte prețioase indicațiile tovarășului Nicolae Ceaușescu de la recenta Conferință pe țară a inginerilor și tehnicienilor cu referire la crearea unei industrii avansate, la creș-

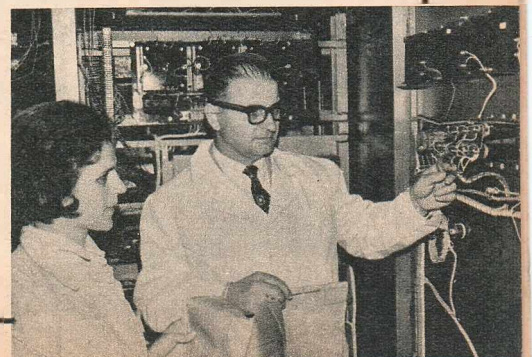
terea substanțială a ponderii produselor cu un grad de prelucrare superioară și introducerea unor tehnologii moderne în toate procesele de producție.

În munca sa, deși există implicații de ordinul cercetării fundamentale, ing. Ion Dan a căutat să fie prezent la orice solicitare pentru rezolvarea problemelor tehnice ale producției. De exemplu, recent s-a pus în fabricație la Uzina «Electrotehnica» din București o serie completă de redresoare și instalații pentru sudură manuală, sudură semiautomată sub gaze protectoare, sudură automată sub flux, precum și instalații de tăiere cu plasmă. «Astfel, colectivul nostru a contribuit, în acest domeniu foarte important pentru industria noastră, la dotarea ei cu aparatură modernă de mare productivitate, plasată la nivelul tehnicii noi mondiale».

În momentul de față, colectivul condus de ing. Ion Dan lucrează la mai multe instalații moderne de mare însemnătate pentru industrie, din care menționăm doar două: instalația de acționare reglată pentru Uzina de alumini din Tulcea și instalația de acționare directă a morilor de ciment cu motoare lente.

Această scurtă retrospectivă asupra

propriei sale activități l-a îndemnat pe ing. Dan să declare în încheiere: «Azi avem la îndemînă mult mai multe mijloace de a aborda soluții noi, moderne, eficiente. Industria noastră a progresat mult, avem componente de electronică de putere, avem la dispoziție o bogată literatură de specialitate, aparatură de cercetare și, mai ales, un climat favorabil, un cadru organizatoric și un sistem de finanțare care ne permit să facem cercetări pentru producție cu o eficiență economică cu mult mai mare, să contribuim cu toate forțele la realizarea marelui gînd al poporului nostru: Cincinalul înainte de termen!»

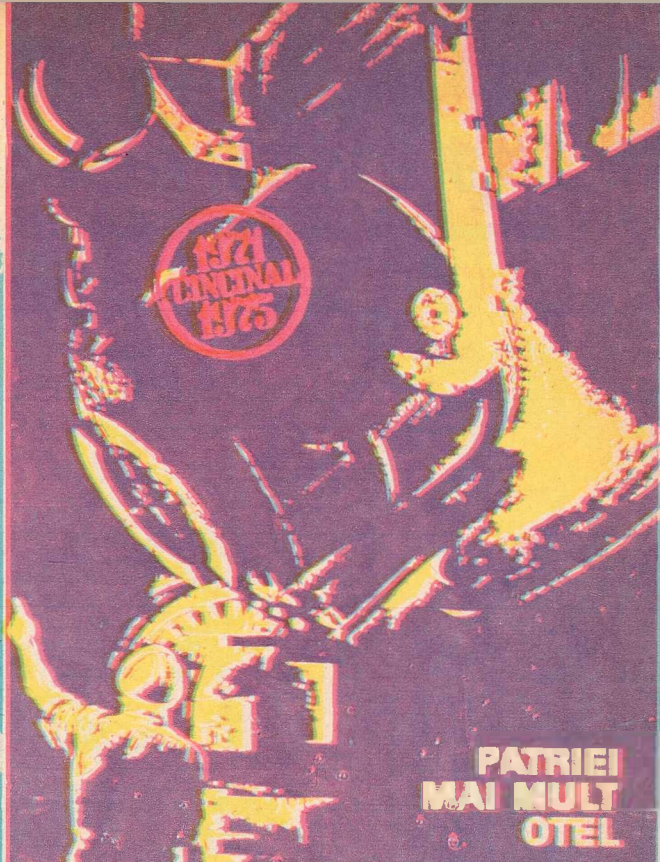

NICOLAE CEAUȘESCU

ROMANIA
PE DRUMUL CONSTRUIRII
SOCIETĂȚII SOCIALISTE
MULTILATERAL DEZVOLUATE

INVESTIȚII
IN
INDUSTRIE

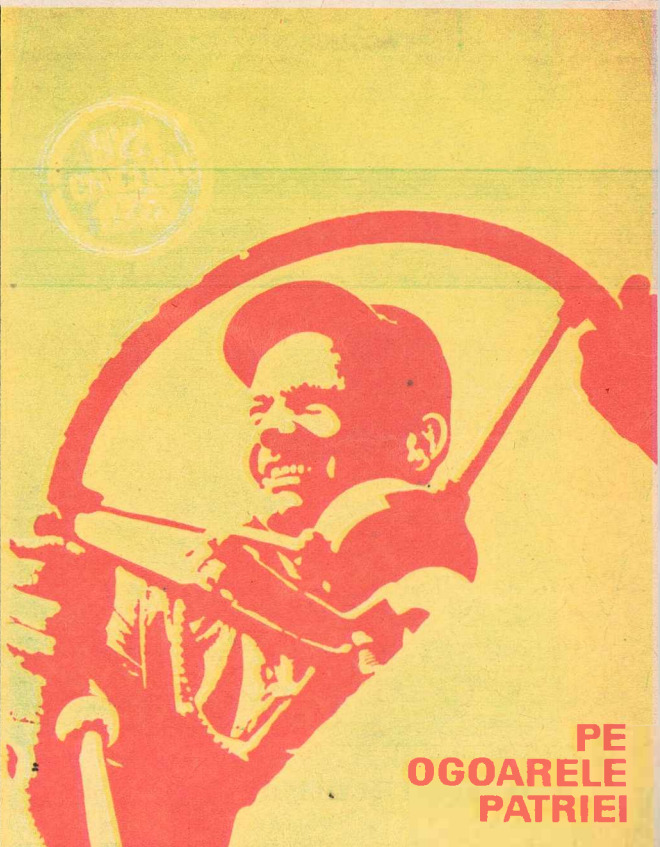

PATRIEI
MAI MULT
OTEL

NOI
OBIECTIVE
INDUSTRIALE

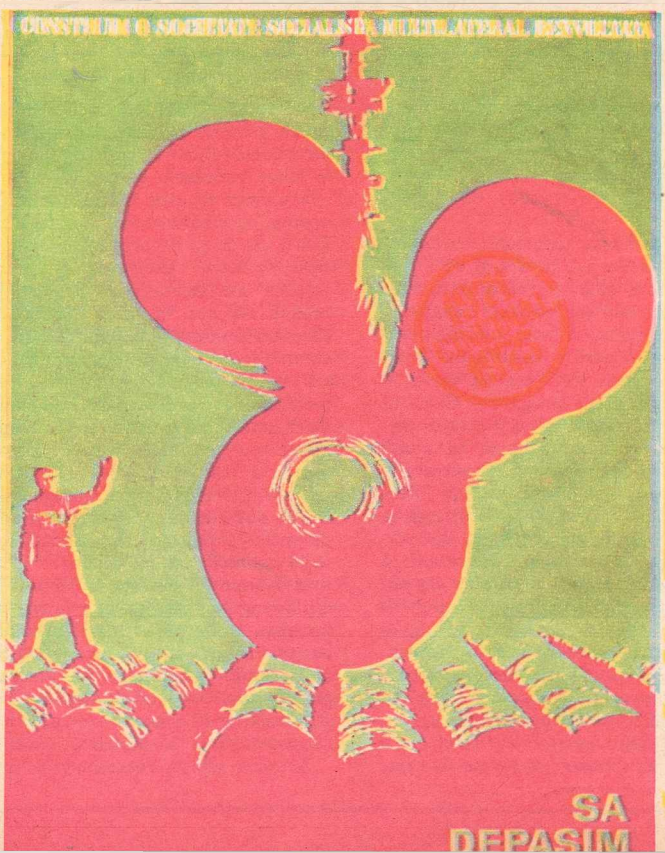
imagini despre contem- porani

PE
OGOARELE
PATRIEI

CONSTRUIM O SOCIETATE SOCIALISTA MULTILATERAL DEZVOLUATA

CONSTRUIM O SOCIETATE SOCIALISTA MULTILATERAL DEZVOLUATA

SA
DEPASIM

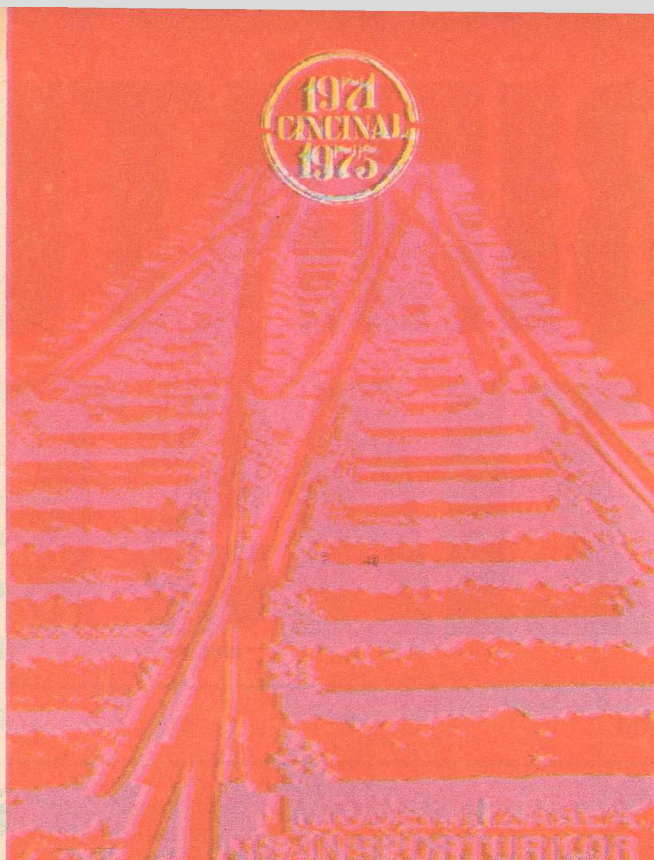

CONSTRUIM O SOCIETATE SOCIALISTA MULTILATERAL DEZVOLUATA

PE
SANTIERELE

BELSUG

TRANSPORTURICOR

19500000
STONE CEREALE

RECOLTE BOGATE

o convorbire cu pictorul VINCENTIU GRIGORESCU

N-am putea spune că panourile orașelor noastre nu sînt pline de afișe de tot felul. Dar realizarea lor, mijloacele stilistice prin care își transmit mesajele și informațiile sînt de cele mai multe ori modeste. Afișul, nu numai cel publicitar, dar și cel politic, pare să fi intrat într-un con de umbră. Prezent timid în expozițiile de grafică, rareori în cele personale, el agonizează pentru că nimeni nu mai crede cu adevărat în puterea lui optică, de șoc. Cu cîtva timp în urmă însă a fost o adevărată surpriză să vedem o lucrare semnată de un colectiv printre ai cărui membri se numără și Vincențiu Grigorescu. Convorbirea noastră e prilejuită de acest eveniment.

— Stimate Vincențiu Grigorescu, știindu-te pictor al ciudaților fluturi și al armoniilor florale, mă întreb: de unde pasiunea pentru afișul politic?

— O pasiune veche, nu-ți amintești? Practicată cu intermitență. În ultimii ani afișul românesc se rezuma la un gen de afiș ocazionat de 1 Mai, 23 August... Nu era propriu-zis un afiș politic, ci mai mult un placat festiv. Inexplicabilă situație, dacă ne gândim că afișul politic românesc are o tradiție strălucită. Punctul ei culminant se situează, după părerea mea, între anii '50 și '60, deceniu în care graficienii noștri cei mai buni au creat o serie de afișe politice remarcabile. Și eficiente, și de calitate... Dar și atunci cînd exista deci o preocupare, majoritatea acestor mesaje optice adresate oamenilor rămîneau într-un stadiu de proiect. Mai exact, de unde expozițiile erau pline de asemenea afișe, ele nu își împlineau destinul, nu apăreau în fața oamenilor, nu se transformau într-un mesaj popular. Motivele pentru care nu erau tipărite? Au trecut prea mulți ani ca să mai reinviem controverse... Cert este că artiștii, după ani de perseverență, au obosit și și-au îndreptat preocupările spre domenii mai deschise. Și afișul politic a dispărut treptat chiar din expoziții, pentru că, îți spuneam, vocația lui e tiparul și contactul cu oamenii.

— Una dintre micile senzații ale Bienalei de grafică din primăvară a fost, dacă îmi aduc bine aminte, serialul de afișe pe care îl semnai împreună cu un colectiv. Cum să-mi explic această revenire atît de neașteptată?

— Știu eu... Trăim într-o lume cu comandamente sociale și economice importante. Națiunea face eforturi fără precedent, la care nu poți rămîne indiferent. Cert este că acest climat m-a determinat pe mine și pe colegii mei, să încercăm să dăm o nouă vigoare afișului politic, acestui gen de mare valoare agitatorică. Dacă a atras atenția acțiunea noastră, nu pot fi decît mulțumit.

— Și de ce această colaborare colectivă?

— Este expresia unui grup cu afinități comune. După

cum sper că ai putut să remarci, cele paisprezece imagini pe care le-am expus au o unitate de stil incontestabilă. Sînt rcdul unei gândiri comune, laborioase, e drept, finalizate cît se poate de unitar. De aceea, noi considerăm întreaga serie ca un singur afiș, un afiș imens care solicită ritmic retina, secvențe dinamice ale unei realități pe care o trăim. În aceste imagini e o întreagă istorie și, de ce nu, viața contemporanilor noștri. Sigur că fiecare imagine luată individual e un moment, ar putea constitui ea singură un afiș. Dar valoarea sugestivă și cea artistică e amplificată prin această însumare. Forța de mobilizare și șocul optic se realizează tocmai prin expunerea desfășurată...
— ...a unei idei centrale care, dacă nu mă înșel, e planul cincinal.

— Da, fără îndoială. Dar dacă e să vorbim de o idee centrală, aceasta este cea menită să exprime dezideratul național al epocii: România pe drumul construirii societății multilateral dezvoltate. Planul cincinal se subsumează acestei idei, aș spune că e mijlocul de a o amplifica.

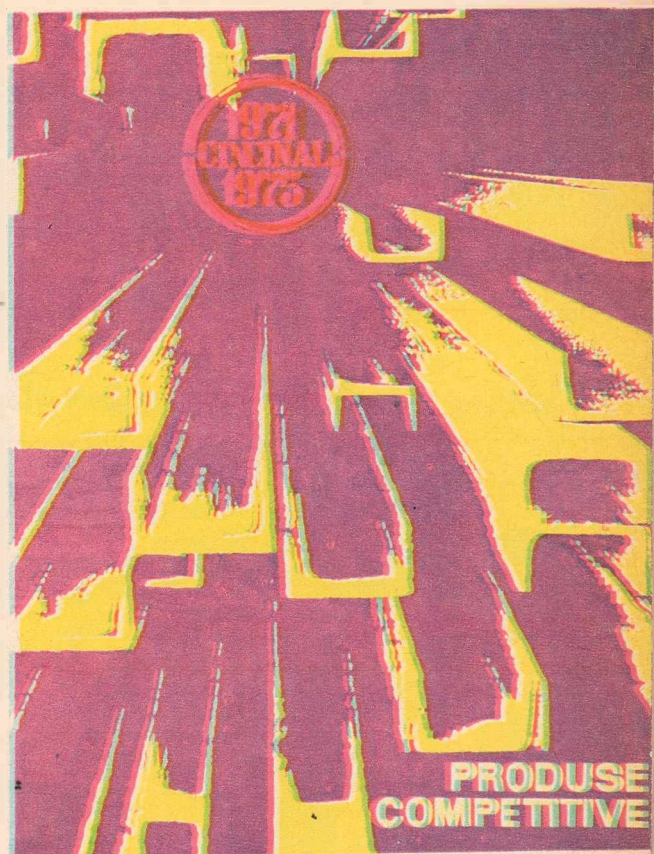
— Cum a fost primită lucrarea dv.?

— N-au lipsit controversele. După părerea noastră, întreaga suită de imagini e realizată într-un stil și spirit modern. Punerea în valoare a șocului cromatic, simplitatea și accesibilitatea imaginilor, în sfîrșit, lipsa de retorică, cred că pledează în favoarea afirmațiilor mele.

— Deci s-a încheiat un colectiv. Să-l și numim: Vladimir Setran, Radu Dragomirescu, Radu Stoica, G. Pirjol, Vincențiu Grigorescu... Dar el mai există azi? Are proiecte?

— Există, are și proiecte, printre care un nou serial, un imens afiș politic care să vorbească despre problematica spirituală a contemporanilor: despre abnegație, educație, morală, eroism... Și mai are și o mare dorință, ca această artă magică a afișului să-și ocupe locul care i se cuvine: afișul să fie prezent în mod real pe zidurile și pe străzile orașelor.

C. BOZBICI

PRODUSE COMPETITIVE

**AUTOMATIZAREA
PROCESELOR DE**

COMBINATUL ENTUZIAȘTILOR

de V. SAVIN — Fotografii de S. STEINER

Un «colțisor» din platforma industrială din nordul Piteștiului unde — alături de alte întreprinderi — se află și cele 10 fabrici (grupate în 6 secții) ale C.E.I.L. reprezentând prin producția lor 37% din totalul combinatului.

- 7 unități și 200 de produse diferite: de la bușteni abia cojiți pînă la mobila cea mai fină, plăcile fibrolemnoase, furfurotul și piesele de schimb pentru industria lemnului
- 37,6 milioane lei producție peste plan
- O chemare la întrecere și urmările ei: nu se vor mai importa nici un fel de piese de schimb!
- Pînă acum, economii de 2,7 milioane de lei valută.
- 500 teme tehnice de rezolvat în afara sarcinilor obișnuite.

La recenta Conferință extraordinară a organizației județene P.C.R. Argeș, comuniștii argeșeni au ales, printre cei care-i vor reprezenta la Conferința Națională a partidului, și doi delegați din rândurile celor ce muncesc la C.E.I.L. — Combinatul pentru exploatarea și industrializarea lemnului din Pitești. Ca orice alt act înfăptuit într-o adunare a comuniștilor, și acesta este unul bine chibzuit: combinatul piteștean este o întreprindere ce face cinste nu numai județului, ci întregii industrii forestiere românești — iar delegații aleși sînt printre cei mai buni dintre cei mai buni membri ai harnicului colectiv piteștean: unul dintre ei este însuși directorul general al combinatului, inginerul Gheorghe Constantinescu, iar al doilea e o muncitoare fruntașă, finisoarea de mobilă Virginia Jeantea.

Desigur că, hotărînd să trimită ca delegați la Conferința Națională și doi reprezentanți ai C.E.I.L., participații la conferința județeană au avut de făcut față unei sarcini deosebit de dificile. Într-adevăr: cum să rezolvi problema alegerii a numai doi oameni dintr-un colectiv ce numără mii și mii de entuziaști, muncitori și tehnicieni harnici, pricepuți, devotați clasei muncitoare și patriei socialiste? După cum ne-au spus toți cei cu care am stat de vorbă în combinat, alegerea a fost cum nu se putea mai bună.

SUB LOZINCA :

CINCINALUL ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE!

Ce este C.E.I.L.-Pitești?

Întrebarea i-am adresat-o directorului general al marii întreprinderi, tov. Gh. Constantinescu. Răspunsul, pe măsura conținutului său, ar trebui să cuprindă pagini întregi. Îl vom da însă foarte rezumativ: 7 unități, plus platforma industrială din Pitești, care ea singură cuprinde 10 fabrici constituite în 6 secții de producție. Profilul acestei uriașe întreprinderi? Nu mai puțin de 200 de produse, de la bușteni și cherestea de toate esențele pînă la tîmplărie, mobilă, placaj, plăci fibrolemnoase și turfurotul.

Într-o întreprindere atît de mare e și firesc ca și organizațiile de partid să fie deosebit de puternice, ca și influența lor asupra masei de muncitori să fie foarte mare. Ca atare, chemarea la întrecere în cinstea Conferinței Naționale a P.C.R. și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii a avut aci un ecou deosebit. După cum ne-a arătat directorul general al combinatului, colectivul piteștean s-a angajat să dea peste plan o producție globală de 37,6 milioane lei, sporindu-și angajamentul inițial cu 11,6 milioane lei. Producția-marfă va atinge aceleași cifre (pornind de la o sporire egală a angajamentelor), iar producția-marfă vîndută și încasată va fi cu 31 milioane lei peste prevederile planului (angajamentul inițial: 26 milioane lei); producția pieselor de schimb va depăși prevederile planului cu 5,6 milioane lei (o creștere a angajamentului inițial cu 1 milion lei), beneficiile vor crește peste plan cu 6 milioane lei, productivitatea muncii va crește cu 1% (față de 0,5% angajament inițial), iar cheltuielile de producție vor fi reduse cu 2,850 milioane lei. Un alt important indicator al planului, îndeplinirea sarcinilor la export, este la rîndul său depășit: se vor exporta peste plan produse în valoare de 2 milioane lei valută, cu 500 mii lei mai mult decît angajamentul anterior.

Că toate aceste angajamente au o bază solidă, că ele au trecut prin mințile și sufletele tuturor celor ce muncesc în combinat, o dovedește faptul că pînă la 19 iulie se vor realiza circa 60 la sută din angajamentele de depășire a planului anual la producția globală și producția-marfă, adică produse peste plan în valoare de circa 22 milioane

Inginerul Traian Lupescu este unul dintre membrii colectivului care a proiectat și executat această instalație ce a dus la modernizarea procesului de producție în decojirea buștenilor pentru derulaj la fabrica de plăcși.

Cu trei săptămâni înainte de Conferința Națională a P.C.R., la care tov. Gh. Constantinescu va participa ca delegat al comuniștilor argeșeni, directorul general al C.E.I.L.-Pitești poate fi văzut din zori de zi până noaptea târziu prin fabricile și secțiile combinatului, controlînd, îndrumînd, punînd umărul la rezolvarea tuturor problemelor producției, astfel ca angajamentele luate de acesta inimos colectiv să fie îndeplinite cu cinste.

teza și ipoteza

de Henri WALD

Spre deosebire de materia nevie, care reflectă neanticipativ mediul inconjurător, materia vie îl reflectă anticipativ. Însă în vreme ce celelalte ființe vii nu pot depăși reflectarea unui viitor imediat, omul este capabil de o reflectare anticipativă relativ nelimitată.

Însă reflectarea anticipativă se cristalizează, în primul rînd, sub formă de ipoteză.

Pentru cunoașterea lucrurilor nu este suficientă constatarea fenomenelor și a efectelor. Cunoașterea esențelor și a cauzelor este indispensabilă. În procesul de cunoaștere a esențelor și a cauzelor, experiența este neapărat necesară, dar cu totul insuficientă. Odată cu experiența, procesul cunoașterii abia începe. Și înainte de a ajunge la reflectarea esențelor și a cauzelor, el se oprește un timp mai mult sau mai puțin îndelungat la nivelul ipotezei.

Cunoașterea se ridică de la experiență la ipoteză prin inducție. Inducțiile prin care cunoașterea umană saltă de la experiență la ipoteză pot fi de mai multe feluri. Cea mai rodnică este inducția prin care cunoașterea trece de la constatarea că unui S sînt P la presupunerea că orice S este P sau de la constatarea că unui B sînt determinați de A la presupunerea că Dacă A atunci B. Saltul inductiv de la oglindirea individualului la presupunerea generalului ajunge la formularea unei ipoteze care tinde să anticipeze comportarea oricărui lucru de același gen și a oricărui efect determinat de aceeași cauză.

Ipoteza nu se limitează să înregistreze că acest lucru are această esență și că acest efect are această cauză, ci presupune că aceeași esență în aceleași condiții se va fenomenaliza în același fel și aceeași cauză în aceleași condiții va provoca același efect. Dînd naștere ipotezei, inducția deschide în fața cunoașterii umane nelimitata perspectivă a viitorului.

Dar prin ipoteză omul nu reușește încă să-și extindă cunoașterea asupra viitorului. Ipoteza nu înseamnă încă anticipare, ci deocamdată doar speranța anticipării. În mersul ascendent al cunoașterii, ipoteza ocupă un loc inferior tezei; ea se află la un nivel mai jos decît teza; ea este o sub-teză. După cum «ipotensiunea» este inferioară tensiunii normale, tot așa «ipoteza» este inferioară tezei. Ipoteza este o întrebare privitoare la o teză sau, mai exact, o teză pusă sub semnul întrebării. În ipoteză, teza nu este încă «pusă», ci numai «presupusă». Ipoteza este situația, de o durată mai mare sau mai mică, în care rămîne o teză din momentul formării ei inductive și pînă în momentul verificării ei experimentale.

Însă cîtă vreme teza se află sub semnul întrebării, ea nu este încă o teză, ci o ipoteză. De aceea, spre deosebire de teză, ipoteza nu este o formă logică, ci una «sub-logică». Ea este un moment gnoseologic în înaintarea cunoașterii spre logică. Orice formă logică are un caracter enunțiativ, *tetic*; ipoteza nu are un caracter tetic, ci *ipotetic*; deci, ipoteza nu este o formă logică. De aceea, ipoteza nu poate fi apreciată în lumina valorilor de adevăr și fals. Ea poate fi apreciată numai ca justă sau nejustă. O ipoteză este justă în măsura în care teza presupusă nu contrazice nici legile logice și nici legile realului.

Fără îndoială că ipoteza este și ea alcătuită din forme logice. Însă, deși conține elemente logice, ipoteza este, în ansamblul ei, o formă «infralogică». Ceea ce caracterizează o ipoteză nu sînt formele logice pe care le conține, ci tensiunea ei interogativă.

Descoperitorul găsește formele logice din care își făurește ipoteza în știința epocii sale, însă ipoteza îi este inspirată de nevoile colectivității din care face parte și de pasiunile sale personale.

Înainte de a reflecta lumea așa cum este, omul de știință și-o imaginează. O descoperire este o invenție verificată. S-ar putea spune, pentru a sublinia caracterul creator al cunoașterii, că geniul *inventă* lumea așa cum este ea.

Ipoteza este alcătuită din două elemente componente: teza și interogația. Teza afirmă un predicat despre un subiect sau o relație despre relatele sale, iar interogația menține sub semnul întrebării adevărul acestei afirmații. În interiorul ipotezei, teza și interogația nu stau alături, ci se întrepătrund: interogația pătrunde în teză și se așază în locul copulei sau al relației, iar teza interzice interogației să înlocuiască predicatul sau una dintre relate, așa cum se poate întimpla într-o întrebare obișnuită. O întrebare obișnuită este o propoziție în care predicatul gramatical există, dar predicatul logic poate lipsi, fiind înlocuit tocmai de semnul întrebării. Din întrebarea: «Cine este acest tînăr?» nu lipsește predicatul gramatical, ci cel logic: «Acest tînăr este cine?» sau, mai precis: «Acest tînăr este?». O dovedește și răspunsul care pune în locul semnului de întrebare predicatul cerut: «Acest tînăr este student!»

O întrebare obișnuită mai poate fi și o propoziție relațională în care semnul întrebării înlocuiește una dintre relatele judecării de relație implicite: «X este tatăl cui?». Răspuns: «X este tatăl lui Y!». Într-o ipoteză, interogația nu poate viza decît copula sau relația, celelalte elemente ale tezei fiind neapărat cunoscute.

Între o întrebare curentă și o ipoteză științifică există, fără îndoială, deosebiri esențiale. În vreme ce întrebările de toate zilele implică judecări particulare și contingente, ipotezele științifice implică judecări generale și necesare. În timp ce judecățile pe care le cer întrebările obișnuite sînt simple informații, privitoare mai de grabă la trecut sau cel mult la un viitor apropiat, judecățile pe care le presupun ipotezele științifice sînt explicații care anticipează viitorul în dimensiunea lui infinită. În sfîrșit, întrebările propriu-zise sînt, îndeobște, adresate verbal unei alte persoane, iar ipoteza este adresată experimental realității însăși. De aceea, la primele răspund oamenii, la cealaltă, realitatea.

Să nu se piardă din vedere că probabilitatea unei ipoteze este considerabil mai mare în științele naturii, care se mulțumesc cu judecări de existență, decît în științele sociale, care tind spre judecări de valoare. În domeniul în care determinismul se răstoarnă mereu în libertate, probabilitatea este mai mică și surpriza posibilă este mai mare. Planificarea creației este mai dificilă decît planificarea producției.

COMBINATUL ENTUZIAȘTILOR

lei; la aceeași dată, producția-marfă vândută și încasată va depăși și prevederile planului cu 25 milioane lei, beneficiile cu 4 milioane lei, producția pieselor de schimb cu 3,5 milioane, exportul cu 1,2 milioane lei valută, productivitatea muncii va crește cu 1%, iar cheltuielile de producție vor fi reduse cu 2 milioane lei.

Toate cele de mai sus sînt roadele strădaniilor conștiente ale unor oameni care știu că muncesc pentru ei, pentru fericirea lor și a patriei lor.

O CHEMARE LA ÎNTRECERE

În anul 1969, răspunzînd sarcinilor trasate de partid, colectivul combinatului piteștean a început să producă piese de schimb pentru propriile nevoi, acțiunea avînd drept obiectiv reducerea importurilor de asemenea piese pînă la asimilarea în totalitate a tuturor reperelor importate: 2 000 — dintre care unele de foarte înaltă tehnicitate. În luptă cu greutățile începutului, nedescurajați de unele eșecuri, comuniștii piteșteni au biruit. Iar la începutul anului curent, în cadrul unei plenare a Comitetului municipal al P.C.R., comuniștii de la C.E.I.L. au lansat o chemare la întrecere către toate întreprinderile din județ, avînd ca obiectiv reducerea totală, pînă la finele anului 1972, a importului oricăror piese de schimb.

Că ținta aceasta va fi atinsă, ne-o arată realizările de pînă acum: pînă la finele anului vor fi asimilate și ultimele 50 din cele 2 000 de repere!

Este imposibil să le amintești pe toate. Unele dintre ele se cer însă menționate. Vom aminti astfel de realizarea unui colectiv condus de inginerul-șef energo-mecanic Valeriu Rață (format din inginerul Traian Lupescu, maistrul Dumitru Ciurdu și Nicolae Dumitrică, muncitorii Aurel Popa, Ion Dumitrescu, Ion Bogoi și alții), care a reușit să asimileze o piesă de mare importanță în producția fabricii de plăci fibrolemnoase: melcii de la presa D.K.P., piesă a cărei lipsă frîna adesea producția fabricii de P.F.L. În prezent, piesa nu numai că nu se mai importă, dar combinatul din Pitești o livrează și altor combinate din țară.

Același colectiv a reușit să producă numeroase alte piese, dintre care amintim: axul principal de la defibrator și rafinator din fabrica de P.F.L., cutia de viteze a deroulului din fabrica de placaj, termoregulatorul pentru mașinile de furniruit pe cant la fabrica de mobilă și multe altele.

Unul dintre comuniștii fruntași din acest colectiv, maistrul N. Dumitrică, a conceput — singur sau în colaborare cu alți membri ai secției în care lucrează — un număr atît de mare de piese de schimb, încît simpla lor înșiruire ar putea constitui un mic catalog.

Într-o declarație făcută unui reporter al ziarului piteștean «Secera și ciocanul», — pe care ne permitem s-o reproducem — maistrul N. Dumitrică spune: «În cinstea Conferinței Naționale a partidului ne-am propus să recondiționăm 4 coloane de la presa «Motella» de la P.F.L. O coloană recondiționată după concepția noastră funcționează cel puțin tot atît cit una nouă adusă de peste hotare. Singura deosebire este că prețul de import se ridică la circa 160 000 lei, iar noi am făcut-o doar cu 8 000 lei! Toate cele patru coloane vor funcționa la 1 iulie».

Este — exprimat cu atîta modestie — unul dintre nemăsuratele exemple ale felului în care comuniștii piteșteni știu să-și onoreze angajamentele.

UN MIJLOC ORIGINAL DE ANTRENARE ÎN ÎNTRECERE A ÎNTREGULUI COLECTIV

Pornind de la ideea că trebuie găsite mijloace inedite de atragere în întrecere a întregului colectiv, conducerea C.E.I.L., avînd sprijinul Comitetului județean P.C.R. și al organizațiilor de partid din unități, a organizat la începutul anului, la Casa de cultură din Pitești, o consfătuire avînd ca obiectiv mobilizarea tuturor muncitorilor specializați, a cadrelor cu studii medii tehnice și cu studii superioare din toate unitățile și secțiile combinatului, la o întrecere în cadrul căreia fiecare participant, individual sau în mici colective (2—3 oameni), să rezolve, în cursul anului 1972, o problemă deosebită din specialitatea sa, în afara sarcinilor obișnuite de plan.

În vederea pornirii la această întrecere au fost fixate circa 500 de teme, studii și proiecte, expuse în scris și înmînate participanților la consfătuire cu cităva vreme mai înainte, avînd caracter de inovații, invenții, măsuri de organizare științifică a producției și a muncii, perfecționare a sistemului informațional, modernizare a tehnologiilor și instalațiilor, realizare de produse noi. Răspunsul a fost entuziast, iar la ora actuală sute dintre aceste teme au și fost îndeplinite. Astfel, inginerii Alex. Guțiu, G. Pietrăreanu și alții au realizat lucrările de modernizare a transportului intern în fabrica de mobilă, care asigură reducerea timpilor în aceste transporturi, reducerea stocurilor la mașini și importante reduceri ale efortului fizic și ale numărului personalului manipulant.

Manipulări executate numai cu mijloace mecanice și reducerea cu 50% a personalului (pentru descărcat, stivuit și alimentare cu bușteni a transportoarelor și a gaterelor) s-au obținut prin lucrarea de modernizare a depozitului de bușteni din fabrica de la Stîlpeni, concepută și realizată de inginerii Cornel Șerb, Florian Georgescu, Paul Cîrlănuș și maistrul mecanic I. Iancovschi.

În momentul de față se află în probe tehnologice funciunile, la care motoarele procurate din import au fost înlocuite cu motoare de tractoare românești prin inițiativa inginerilor Vasile Vasile și N. Bădîrcea de la Curtea de Argeș.

Inginerii Mihai Gugiu, Cornel Șerb, Paul Cîrlănuș și A. Onagu au realizat un proiect foarte interesant pentru o stație de sortare a lemnului brut în exploatarea de la Stîlpeni. Operațiuni care pînă acum nu se puteau face decît acolo, sus în munți, în condiții grele, vor putea fi executate în cu totul alte condiții în centre populate, realizîndu-se prin aceasta o modernizare radicală a procesului de exploatare a pădurilor și o sortare mult superioară a lemnului.

Fapte, fapte, fapte...

Adunate alături de altele — mii și mii asemenea — din toate colțurile țării, ele completează încă o pagină din marea carte a victoriilor noastre socialiste.

literare

de Valeriu CRISTEA

HARALAMB ZINCĂ:

un caz de dispariție

Mărturisesc că am încercat o mică dezamăgire deschizînd noul volum, recent apărut, al lui Haralamb Zincă, *Un caz de dispariție*. În locul așteptatului roman polițist, a cărui promisiune titlul părea să-l cuprindă, ni se oferea un număr de «simple» anchete sociale. Va mai putea cunoaște oare — ne întrebăm — lectura noastră ceva din fiorii aceia plăcuți pe care tocmai ne pregăteam să-i degustăm? Deschidem primul dosar: personaje banale, de fiecare zi, intră decise de la început în rolurile de excepție pe care ai crede că li le rezervă distribuția unei piese de aventuri. Și totuși nimic nu mai e fictiv aici; totul e real, adevărat, s-a întimplat, s-a comis; enigma, suspense-ul, deznoadămintul funest nu mai sînt rodul unei imaginații calculatoare, ci rezultanta unei interferențe de destine vii. Emoția lecturii depășește cu mult pe aceea a unei cărți polițiste. Și cu atît mai mult emoția de după lectură, preschimbată în reflecție.

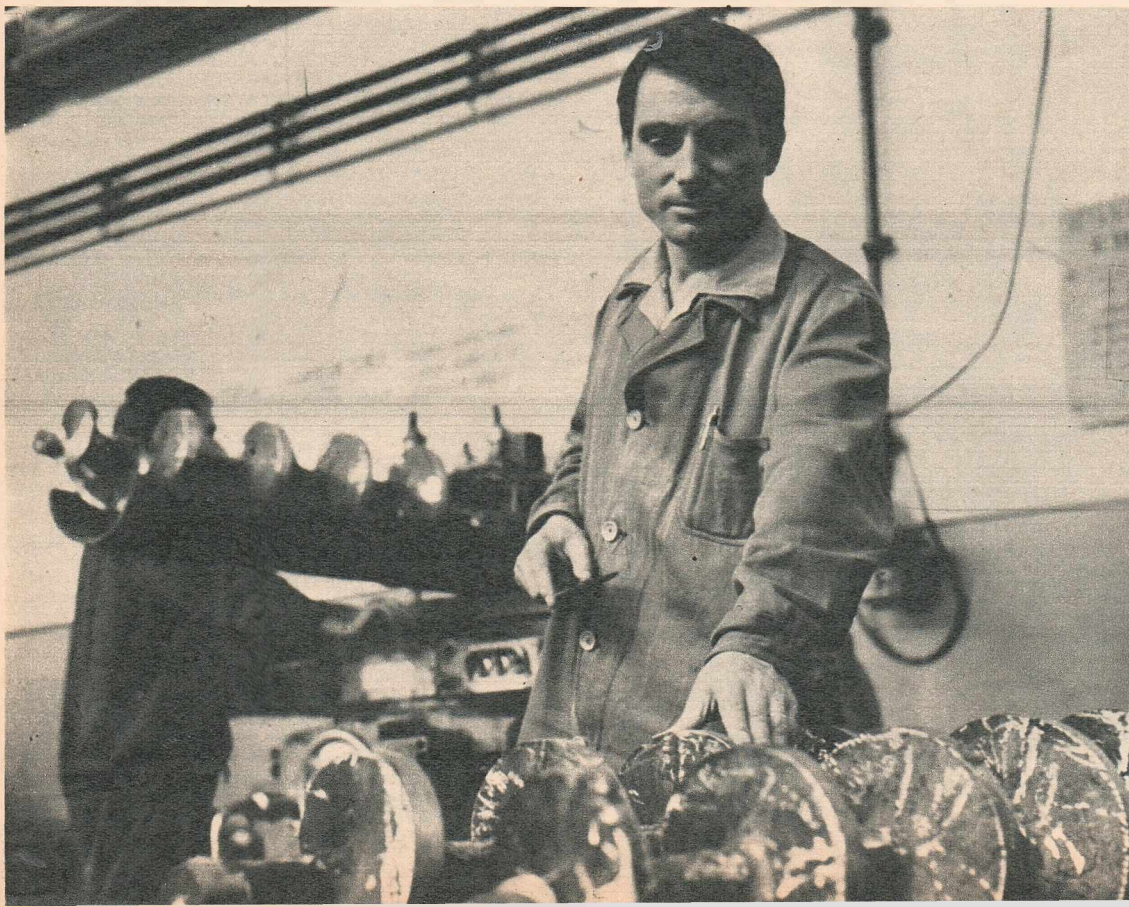
Avem la ce reflecta: o zonă limitată, desigur, dar teribilă, aflată la doi pași de noi și ținută multă vreme ascunsă dintr-o concepție de falsă pudoare năzuid la o idealizare prematură a societății, ni se dezvăluie. Realitatea infracțiunii în toată diversitatea formelor egal de oribile pe care le îmbracă.

Haralamb Zincă are meritul de a răscoli puțin, într-un scop evident (uneori prea evident) educativ și de salubritate socială, împrejurările adeseori tenebroase ale unor cazuri de gravă încălcare a normelor etice și de conviețuire între oameni, de a aborda deschis, cu mult curaj, fenomenul, de obicei denunțat doar aiurea, al criminalității, punînd în același timp în lumină, cu deosebită înțelegere și simpatie, rolul celor calificați să le combată. Cu ani în urmă, în fața personajelor literare negative răsuna întrebări indignate (ele mai răsuna din cînd în cînd și astăzi): «De unde a scos scriitorul asemenea tipuri?». Unor asemenea cititori, mai mult sau mai puțin naivi, Haralamb Zincă le răspunde aici, de lîngă noi: a le ignora e primejdios. O asemenea carte răscumpără ceva din greaua datorie față de public în care s-a înglodat și prin care a dat faliment reportajul de după război. Ani de zile reportajul acesta liric, jubilat (speță dezgustătoare), nu a făcut altceva decît să poliească realitatea; să ocolească adevărurile neplăcute, aspectele «dificile», să topească orice grăunte de fapt autentic într-o masă de lichid liric siropos, secretat din abundență. Genul în principiu cel mai realist, mai exact, mai științific s-a transformat într-un gen idilic și fad. *Un caz de dispariție* este semnificativ pentru noua orientare a reporterilor noștri, încercînd să devină ceea ce «clasicii» genului nu au încetat să fie nici o clipă: cascadori ai realului.

Cel mai mult tulbură în cartea lui Haralamb Zincă acele cazuri în care actul criminal pare să aibă și chiar are (pînă și pentru persoana care îl comite) un caracter de impenetrabil neprevăzut. Într-o biografie complet normală se înscrie brusc, dintr-o singură trăsătură violentă, episodul crimei. Dintr-o existență liniștită țîșnește pe neașteptate o coloană de sînge. O elevă de liceu excepțională, cu o conduită impecabilă, se leagă de un adolescent vagabond, împreună cu care fuge de acasă, fură, și în cele din urmă săvîrșește un oribil asasinat. O tinăra femeie, mică de statură, slăbuțică, cu ochi blînzi, avînd înfățișarea unui om care nu ar putea face rău nici unei muște, comite o crimă de care apoi se căiește cu sinceritate, fără s-o poată (și fără să se poată) înțelege. «Predestinare»? Erupție a unui fond sufletesc obscur, neștiut? Sau «întîmplare»? (ceea ce vrea să însemne aici doar că gestul fatal putea fi evitat, putea să nu aibă loc). Autorul, care recomandă cu fermitate, în aceeași măsură practic, ce ar putea evita omiterea lui, nu se grăbește totuși să răspundă și credem că bine face. În cazul unor întrebări de asemenea complexitate, de ordinul problemelor ultime, fundamentale, afirmațiile apodictice, de o prea mare decizie, par întotdeauna stupide.

Aparținînd totodată literaturii (prin curiozitatea pentru psihologie și priceperea de a schița portrete pregnante), anchetele sociale ale lui Haralamb Zincă, unul dintre cei mai merituoși laureați ai premiilor din anul acesta, oferă o lectură captivantă și invitată, ca puține alte cărți, la meditație.

Maistrul Nicolae Dumitrică de la atelierul mecanic central ne arată ce sînt «melcii» de la presa pentru plăci fibrolemnoase, pe care pînă acum trebuia să-i importăm, iar în prezent, produși fiind la Pitești, sînt livrați și altor combinate din țară.

UNE SEULE
TERRE

OMUL LOCUIEȘTE ÎN DOUĂ LUMI: UNA ESTE LUMEA NATURALĂ CARE L-A PRECEDAT CU MILIARDE DE ANI ȘI DIN CARE FACE PARTE; CEALALTĂ ESTE LUMEA INSTITUȚIILOR SOCIALE ȘI A LUCRĂRILOR DE ARTĂ PE CARE LE-A CONSTRUIT PENTRU SINE, FOLOSIND INSTRUMENTELE ȘI MAȘINILE, ȘTIINȚA ȘI VISURILE SALE CU SCOPUL DE A MODELA UN MEDIU CORESPUNZĂTOR ȚELURILOR ȘI NECESITĂȚILOR UMANE. ÎN PREZENT, CÎND PĂȘIM ÎN ULTIMELE DECENII ALE SECOLULUI AL XX-LEA, PRINDE TOT MAI MULTĂ TĂRIE GÎNDUL CĂ CEVA FUNDAMENTAL ȘI POATE IREVOCA-BIL SE ÎNTÎMPLĂ ÎN RELAȚIILE OMULUI CU AMBELE SALE LUMI, CĂCI LUMEA CREATĂ DE OM SE ÎNTOARCE ÎMPOTRIVA CELEI PE CARE A MOȘTENIT-O, ÎMPOTRIVA ECHI-LIBRULUI BIOLOGIC AL TERREI. ALĂTURI DE IDEALUL MAJOR PE CARE-L CONSTI-TUIE PENTRU ÎNTREAGA OMENIRE APĂRAREA PĂCII MONDIALE, PROTEJAREA ȘI AMELIORAREA MEDIU-LUI ÎNCONJURĂTOR PREOCUPĂ AZI SUTE DE MILIOANE DE OAMENI. DIVERSELE ASPECTE ALE LUPTEI ÎMPOTRIVA POLUĂRII, SOLUȚIILE PRECONIZATE PENTRU VIITOR AU FOST DEZBĂTUTE RECENT ÎN CA-DRUL CONFERINȚEI NAȚIUNILOR UNITE ASUPRA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR DE LA STOCKHOLM. PRILEJ CU CARE A FOST SUBLINIAT FAPTUL CĂ FLAGELUL CEL MAI DISTRUGĂTOR AL MEDIULUI ÎNCONJURĂ-TOR ESTE RĂZBOIUL, RELEVÎNDU-SE O DATĂ ÎN PLUS NECESITATEA COOPERĂRII INTERNAȚIONALE, INTERDEPENDENȚA STRÎNSĂ DINTRE APĂRAREA NATURII PE DE O PARTE, PACEA ȘI BUNELE RELAȚII ÎNTRE STATE ȘI POPOARE, PE DE ALTA.

TUIE PENTRU ÎNTREAGA OMENIRE APĂRAREA PĂCII MONDIALE, PROTEJAREA ȘI AMELIORAREA MEDIU-LUI ÎNCONJURĂTOR PREOCUPĂ AZI SUTE DE MILIOANE DE OAMENI. DIVERSELE ASPECTE ALE LUPTEI ÎMPOTRIVA POLUĂRII, SOLUȚIILE PRECONIZATE PENTRU VIITOR AU FOST DEZBĂTUTE RECENT ÎN CA-DRUL CONFERINȚEI NAȚIUNILOR UNITE ASUPRA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR DE LA STOCKHOLM. PRILEJ CU CARE A FOST SUBLINIAT FAPTUL CĂ FLAGELUL CEL MAI DISTRUGĂTOR AL MEDIULUI ÎNCONJURĂ-TOR ESTE RĂZBOIUL, RELEVÎNDU-SE O DATĂ ÎN PLUS NECESITATEA COOPERĂRII INTERNAȚIONALE, INTERDEPENDENȚA STRÎNSĂ DINTRE APĂRAREA NATURII PE DE O PARTE, PACEA ȘI BUNELE RELAȚII ÎNTRE STATE ȘI POPOARE, PE DE ALTA.

PĂMÎNTUL OAMENILOR

de Alexandru IONESCU, doctor în biologie, Institutul de biologie „Traian Săvulescu“

În articolul care urmează redăm «firul roșu» prezent — în text sau în subtext — în dezbaterile conferinței de la Stockholm, și anume problema echilibrului biologic al planetei. Nu avem în vedere aici neapărat laturile «senzaționale», legate bunăoară de poluare, ci de fenomene mai subtile, care nu apar pe primele pa-gini ale gazetelor (și adesea nici pe ultimele...), dar a căror înțelegere și dirijare în folosul speciei noastre este de vitală însemnătate pentru viitorul planetei. Fiindcă Pământul este casa noastră, a tuturor, și nu avem decît una...

Conferința de la Stockholm a avut tot timpul în atenție problema păstrării echilibrului biologic în natură.

Ce se înțelege, în fapt, prin echilibrul biologic?

Exemplificările vor fi, în acest caz, mai clocovite decît definițiile. Peste tot unde există viață se dă o luptă înverșunată pentru supraviețuire: unele plante caută, înmulțindu-se peste măsură, să cucerească noi teritorii; altele, prin vitalitatea lor, rezistă și sufocă pe străinii care încearcă să se infiltreze printre ele. Cînd prin savane se întîlnesc multe turme de gazele, felinele prădătoare apar și ele la tot pasul. În permanență, dinamic, în cursul acestei lupte, tăcute sau nu dar adeseori singeroase, se instalează un anumit echilibru.

Natura este formată din lungi dar fragile circuite; este suficient să «apeș» într-un loc

prea tare pentru ca totul să se deregleze. Priviți: dacă, undeva, sînt puține păsări răpitoare, numărul șerpilor se va mări mult și curînd vor fi distruse toate broaștele și cuiburile păsărilor insectivore din zona aceea. Scăpate de prădători, insectele proli-ferează uimitor de rapid și vor ataca recol-tele. Dar și în acest caz, cînd echilibrul bio-logic este gata să se rupă, natura intervine. Din meleaguri depărtate sau apropiate, atrase de hrană, sosesc aici păsări insecti-vore, bune și neobosite zburătoare (de pildă, *Apus melba*). Una dintre ele poate mîncă zilnic 5 000 insecte; o colonie de zece mii de astfel de păsări va distruge în «pasajul» ei 63 tone de insecte, adică mai mult decît ar putea realiza orice insecticid. Se păstrează astfel vegetația, iar echilibrul din natură se reface încetul cu încetul — poate doar sub o altă formă.

În cadrul speciilor există factori limi-tanți armonizînd asociațiile și comunită-țile care ocupă același teritoriu.

Viermii de făină cînd devin numeroși, produc un gaz mortal pentru ineseși larvele lor! Mulți pești și crabi, rozătoare și lei își omoară și își mîncă — pentru a evita suprapopulația — proprii lor pui (același motiv explică poate și infanticidul cunoscut la oamenii primitivi). Cînd nu există spațiu disponibil și foamea devine iminentă, le-mingii (rozătoare negre sau brune din re-giunile arctice) se lansează în lungi migrații care îi duc din nordul Scandinaviei pînă în sudul Finlandei și care, în fapt, reprezintă o sinucidere în masă. Într-adevăr, ajunși în Finlanda, ei se înecă cu sutele de mii în lacuri și riuri sau în mare...

O multitudine de factori interni reglează numărul indivizilor prin intermediul unor șocuri externe. Fenomenul acesta, numit *stress*, a putut fi observat ca factor de «mo-delare» a populației la multe specii de animale, printre care reni, șoareci și — mai ales — iepuri. Aceștia din urmă, în anumite împrejurări, mor în stranii convulsii, avînd gîtul și părți ale capului contractate. Disec-țiile indică hemoragii ale suprarenalelor, ale tiroidei, rinichilor și creierului. *Stressul* a acționat: echilibrul în natură a fost păstrat!

Echilibrul biologic este delicat, schimbă-tor și efemer în forme. O cauză uneori insignifiantă, un grăunte de polen în plus, o gînganie nouă, un strop de apă sau o briză de vînt, poate inclina balanța victoriei spre una dintre numeroasele tabere ce se înfruntă, antrenînd în zone întregi schimbări rapide și profunde.

Mai mult decît orice, mai mult decît oricine, omenirea de astăzi constituie o forță care poate «deturna» cu ușurință dru-

murile, și așa pline de primejdie, ale vieții pe Terra.

**PENTRU A DOBORÎ UN ARBORE
SÎNT SUFICIENTE
CÎTEVA MINUTE, DAR...**

Agricultura s-a întins pe suprafețe mari, dar a cultiva oricum pământul înseamnă a-l distruge prin eroziune. În Coasta de Fildes, un loc despădurit a pierdut într-un an 93 de tone de pămînt la hectar, în timp ce pădurea vecină, lăsată intactă, pierdea doar ceva mai mult de două tone! Înainte de interven-ția omului, fluviile duceau anual către mare zece miliarde mc de aluviuni, dar în ultimul timp această cifră s-a ridicat la 24 de miliar-de; singur Mississippi poartă către vărsare 300 milioane mc!

O anchetă FAO conchide: eroziunea ame-nință productivitatea celei mai mari părți a terenurilor irigate, cărora le ia anual 1 cm de sol. Situația cea mai gravă o întîlnim în Africa, unde epuizarea ierburilor, din cauza pășcutului abuziv, dezgolește și nimicește solul. În Brazilia, monocultura intensivă a cafelei a dus la eroziuni rapide și spectacu-loase. În unele părți, deșertul saharian avansează 3-4 km lunar!

Luptînd împotriva acelei părți din natură care-i este ostilă, agricultorul a folosit sute de mii de tone de insecticide, ierbicide, a distrus purici, păduchi, musca țețe, țîntarul anofel, filoxera, omizile și buruienile care-i mîncău recolta. Dar alături de acestea a tulburat profund și nefavorabil ecosiste-mele.

Adesea, goana după materii prime, după «terenuri libere» trece dincolo de orice margine. Despăduririle neraționale au fa-

PĂMÎNTUL OAMENILOR

Aerul poate fi făcut irespirabil și de astfel de adunături de deșeurii și resturi menajere (în fotografie: într-un cartier al Parisului). Un pericol deosebit îl reprezintă mai ales depozitele de gunoaie de la marginea unor mari metropole.

vorizat curgerea apelor în puhoie, au adus inundații, au schimbat clima. După ce împrejurimile Florenței au fost despădurite, calamitățile provocate de șuvoaiele de apă se succed aici la aproape fiecare 20 de ani. De aceea naturalisții cer cu insistență să se respecte legăturile din natură, amintind că pentru a doborî un arbore sînt suficiente cîteva minute, însă pentru a vedea crescînd un arbore, adesea nu ajunge o viață de om.

LANȚUL

Dar uneori neprevăderea omului a întrecut rațiunea. Mereu mai multe otrăvuri, ciștiguri mai mari și... deodată: un eșanțion de apă din Mississippi (luat din apropierea orașului Saint Louis) omoară un pește în cîteva minute; același lucru se întimplă chiar dacă eșanționul se amestecă cu un volum de apă curată de zece ori mai mare!

În Alabama apele conțineau la un moment dat atîte substanțe toxice, încît au omorît peștii din peste 15 afluenți ai fluviului Tennessee. Și să notăm: mulți dintre aceștia serveau drept sursă de apă potabilă.

Centralele termice varsă în fiecare an în fluviu aproape 2 000 miliarde hl de apă caldă, careucid fauna și flora.

Oak Ridge este una dintre cele mai celebre uzine atomice. Radioactivitatea în apele pe care le deversa acest centru era foarte mică. Cercetîndu-se însă fitoplanctonul din rîurile care purtau mai departe aceste ape s-a observat în el o radioactivitate crescută de zece ori, iar în zooplancton valori de 50-60 de ori mai mari! În fine, moluștele care se hrăneau cu zooplancton și fitoplancton manifestau o radioactivitate sporită de cîteva mii de ori. Și pe măsură ce lanțul se lungea, substanța nocivă se aduna; ouăle rașelor din acele locuri au atins la un

moment dat o radioactivitate de 200 000 de ori mai mare ca cea inițială!

«SĂ NU UITĂM SĂ IUBIM TRANDAFIRII...»

Cîndva omul se păzea de dezlănțuirile naturii, de ape, de animalele singeroase, de boli, de invazia ierburilor și a pădurilor. Astăzi natura este cea care trebuie apărută pentru a păstra umanitatea.

Trebuie să se pună capăt poluării pentru că de acum pagubele aduse naturii și societății sînt considerabile. Alături de daunele provocate direct economiei în ansamblul ei, se pot aduce și exemple de daune suferite individual de oameni. În S.U.A., de pildă, sînt orașe în care fiecare familie plătește anual echivalentul a 2 400 de lei pentru consumul de electricitate care compensează... obscuritatea antrenată de poluare. Se spune cîi fumul uzinelor pe care-l inhalăm, cu consecințele nefaste pe care le cunoaștem, este «prețul progresului». În fapt, noi credem că acest preț îl plătim nu pentru progresul tehnic în sine cît pentru neglijență, nepăsare, nepricepere și neștiință.

În țara noastră se studiază intens în momentul de față efectele impurificării aerului asupra plantelor și animalelor. Institutul de biologie «Traian Săvulescu», care desfășoară complexe cercetări de ecologie, fiziologie, biochimie și genetică în multe regiuni ale țării, caută să evalueze pagubele pricinuite naturii și simptomatologia determinată vietuitoarelor de diverși poluanți.

Remarcăm cu satisfacție că aceste studii se bucură de cooperarea deplină a autorităților locale (Copsa Mică, Călan) și, în multe cazuri, și de aceea a conducerii unor uzine, ele însele surse de poluare (Uzina de aluminiu din Slatina, de pildă), care, paralel cu măsurile tehnice pe care le adoptă continuu, se preocupă de salvagardarea mediului înconjurător.

Lumea a ajuns în fața alternativei de a plăti pentru prevenirea sau pentru urmările poluării, și în general ale dereglării echilibrului biologic. Or, evident, este mult mai ușor să previi decît să «tratezi». Natura poate și trebuie să fie protejată. Cu ierburile ei, cu pădurile, animalele și apele ei, cu trandafirii săi, care simbolizează deopotrivă dragostea, prietenia, puritatea și frumusețea Terrei, «locuința» noastră, a tuturor.

S-A ÎNTÎMPLAT ÎN MALAYEZIA...

Pentru a ilustra subtilitatea noțiunii de echilibru biologic, vom da un exemplu sugestiv care redă concentrat o serie dintre ideile menționate în aceste pagini.

În Malayezia, tentativa de a elimina malariala a dus... la o puternică epidemie de cîmă și la dărîmarea multor acoperișuri! Lucrurile s-au petrecut după cum urmează. Folosirea insecticidelor împotriva țîșarilor a determinat și moartea libărcilor. Rezultatul a fost că, nemaigăsind libărci, — hrana lor de bază — șopîrlele gecko din această regiune s-au împușinat. Dar cum șopîrlele erau mincate de pisici, împușinarea șopîrlelor a antrenat și diminuarea numărului pisicilor de acolo. Atunci, bineînțeles, au început să se înmulțească șoarecii și, o dată cu ei, puricii purtători de pestă. S-a început atunci combaterea puricilor și a șoarecilor pe cale chimică, dar fără succes: puricii au trecut la om!

Salvarea a venit de la Organizația Mondială a Sănătății, care a avut o idee bună: parașutind pisici (și nu stropind cu chimicale!), echilibrul biologic s-a restabilit și epidemia de pestă a fost curmată.

Dar de ce — veți întreba — au căzut acoperișurile? O omidă care se hrănea cu frunze supraviețuise atacului cu insecticide, la care prădătorii ei n-au rezistat, și a început, deodată, să «prosper», punîndu-se pe ros totul. Foarte curînd acoperișurile de paie ale localnicilor s-au prăbușit ca din senin...

«...UN BAMBINO DISPERATO»

Genova. «Immagine di un bambino disperato...» Disperat, da! Căci petrolul i-a înnegrit trupul, castelele de nisip și plaja aurie pe care se juca. (Desenul e reproduc dintr-o revistă italiană.) Zilnic, marile tancuri petroliere își spală bazinele uriașe în apa mărilor, risipind pe sute de km³ pătura slinoasă a «aurului negru». Un milion de tone de petrol ajunge astfel în apele lumii, și un alt milion de tone se scurge ca preț al funcționării motoarelor vaselor ce cutreieră oceanele. La toate acestea se pot adăuga și cele zece milioane de tone de benzină care se evaporă la suprafața Terrei și care sfîrșesc prin a ajunge, de asemenea, în ape.

Ca și cum n-ar fi de ajuns, mările au început să fie forate, mai întîi pe platformele continentului, apoi tot mai adînc; erupții masive, ca cele cunoscute de la Santa Barbara, distrug adesea viețuitoarele acvatice. De necrezut dar adevărat: cercetînd porțiuni din Marea Sargaselor, naturalisții au pescuit adesea în fileurile lor mai mult petrol decît alge! Uneori proporția era de 3:1; și aceasta într-o mare care-și datorează numele algelor brune! Cantitățile acestea mari de petrol pot pricinui moartea prin inanție a peștilor, căci îi împiedică să recunoască după miros hrana către care se îndreaptă, adesea, în lungi migrații.

de Silviu BRUCAN

Relațiile omului cu natura s-au desfășurat relativ normal timp de multe-multe milenii. Indiferent de indicii cu care marcăm aceste relații,—populația, exploatarea surselor de energie, producția de hrană, consumul de minerale, migrația de la sat la aglomerări urbane etc.—curba grafică ce le-ar reprezenta pînă în secolul al XVII-lea n-ar arăta urcări prea însemnate. În secolul al XVII-lea, acești indici încep să urce continuu, iar în secolul al XX-lea, în mod brusc, toți—populație, energie, hrană, minerale, aglomerare urbană—decolează spre stratosferă. Avem de-a face cu una dintre acele dezvoltări ale căror proporții și accelerare transformă cantitatea în calitate.

Datorită revoluției în știință și tehnologie, omul a dobîndit pentru prima dată în istorie puterea și capacitatea de a interveni în ordinea naturală a lumii și de a o transforma de o manieră atît de decisivă încît să poată pune în joc însăși existența speciei umane și a vieții pe pămînt.

«CUM ARATĂ AERUL PROASPĂT?»

Schimbările afectează mai ales biosfera, acel strat relativ subțire de la suprafața planetei care cuprinde toate viețuitoarele și mediul cu care acestea interacționează. Biosfera este un fel de «mașină» care interceptează energia de la soare, o convertește în energie chimică prin fotosinteză și o distribuie pe diferite căi. Numai plantele terestre și acvatice au capacitatea de a capta energia luminii solare și a o folosi în fotosinteză, combinînd bioxidul de carbon cu apa și sărurile minerale pentru a forma materia organică și oxigenul care întreține viața. Orice intervenție în funcționarea acestui mecanism complex de absorbire și redistribuire a energiei poate afecta viața pe pămînt într-un fel sau altul, iar asemenea «intervenții» se produc tot mai des. Din coșurile fabricilor, circa șase miliarde de tone de carbon sînt aruncate anual în atmosferă, și ca rezultat concentrația lor în aerul pe care-l respirăm a crescut cu

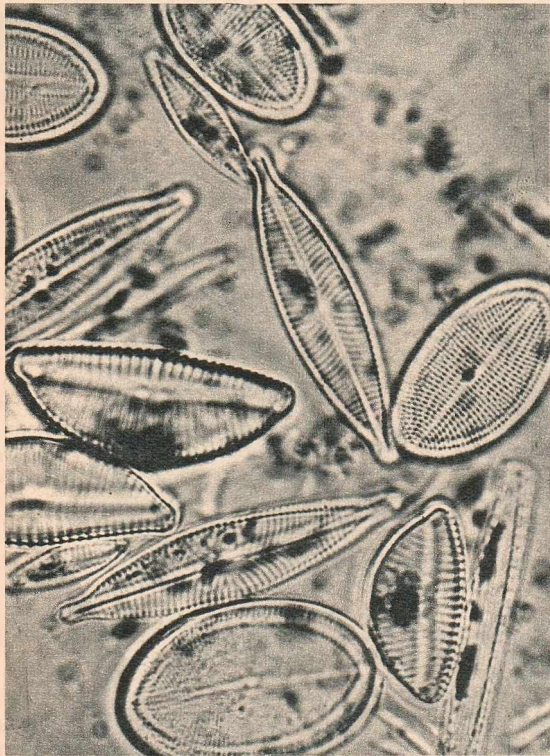
aproximativ 10 la sută. Amestecul de fum și ceață care planează deasupra unor mari orașe și care a dat naștere termenului înfricoșător al civilizației moderne: Smog, a produs în 1952, la Londra, circa 4 000 de morți. La Tokyo, concentrația de monoxid de carbon în centrul orașului este atît de ridicată, încît aerul este irespirabil, iar unii polițiști poartă măști de gaze. Un copil de 12 ani din orașul New York a pus într-o scrisoare adresată judecătorului Douglas, de la Curtea supremă, întrebarea: «Cum arată aerul proaspăt?»

S-a calculat că la ritmul actual de introducere artificială a carbonului în atmosferă, temperatura medie a planetei poate crește cu 2–3 grade Celsius în următorii 40–50 de ani. Experții pot prezenta estimări diferite, dar după unele interpretări, anumite efecte sînt deja evidente, atît în emisfera de Nord cît și în cea de Sud: ghețurile de la Polul Nord se subțiază și se micșorează, mările își schimbă temperatura, unele specii de pești migrează. În Scandinavia, ghețuri și zăpezi despre care se credea că sînt veșnice, se tolesc. Fenomene similare se observă și în ținuturile înghețate ale Americii de Nord. Topirea gheții în mări nu afectează nivelul mării, dar topirea ghețurilor de pe uscat va duce la un surplus de apă revărsat în oceane cu consecințe imprevizibile.

Interdependența strînsă dintre diferitele laturi ale procesului de formare și menținere a vieții pe planeta noastră — despre care se vorbește mai pe larg într-un alt articol din aceste pagini—constituie un principiu fundamental al ecologiei—știința care are în centrul preocupărilor ei relațiile reciproce dintre om și natură. O modificare în oricare dintre aceste laturi le afectează pe toate celelalte.

Abia recent, această lecție s-a impus atenției oamenilor și ea trebuie încă învățată. Ca și altele care au constituit obiect de dezbateră în cadrul Conferinței O.N.U. asupra mediului înconjurător.

DELICATELE DIATOMEI, PRIETENELE NOASTRE...

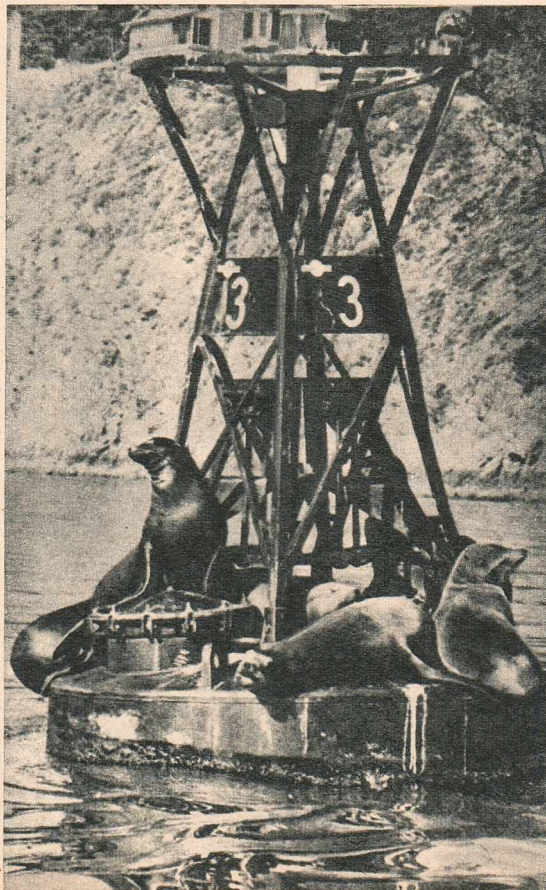
O mare parte din oxigenul planetei (70%) provine din respirația micilor alge de siliciu (diatomee) ce plutesc în pături superficiale ale apelor și care constituie hrana de bază a peștilor. Știți că dacă aceste mici plante unicelulare (în fotografie) n-ar exista, oxigenul planetei s-ar epuiza în mai puțin de două milenii?

Dar pesticidele și ierbicidele inventate și folosite de om sînt fatale micuțelor și gingașelor diatomee; scurgerea continuă în riuri, fluviu și mări a acestor produse tinde să micșoreze numărul diatomeelor. Ce viitor ne este oare rezervat ca urmare a folosirii iraționale a acestor substanțe realizate «ab initio» pentru folosul oamenilor? S-a calculat că dacă doar trei cargouri de dimensiunile lui «Torrey Canyon», încărcate cu ierbicide, ar naufragia în largul oceanelor,

aceasta ar produce o catastrofă biologică de mari proporții. Substanțele chimice utilizate de om nu trebuie să ducă la nimicirea diatomeelor, de a căror soartă este legată, în mod inextricabil, însăși soarta vieții pe pămînt.

1 = 2 000 000

Poluarea apelor amenință să distrugă încet dar sigur echilibrul biologic al planetei. Un singur litru de petrol în mare este suficient pentru a polua două milioane de litri de apă. În fotografie: efect neașteptat al unui accident survenit la un tanc petrolier în largul coastelor californiene.

de Ioan GRIGORESCU

struma

Căutați în dicționare cuvîntul «Struma», căci dicționarele vă pot minți. Există nume proprii care au trăit un timp și au murit, ca oamenii, lăsîndu-ne doar amintirea lor. Nici cuvîntul Auschwitz n-o să-l mai găsiți pe harta Europei. Locul acela, în care istoria a mers un timp mină în mină cu moartea, și-a restituit de mult numele de origine înscris în toponimia poloneză: Oswiecim. «Struma» este numele unui rîu care izvorăște din Balcanii Bulgariei, scaldă pămîntul Greciei și se varsă în Marea Egee. De cînd curge pe matca sa, rîul acesta n-a reușit să ucidă atîtea vieți ca vaporul care, botezîndu-se cu numele lui, a dus în neființă, cu mai bine de 30 de ani în urmă, — mai precis la 24 februarie 1942 — 767 de suflete pornite să navigheze pe apele unei deșarte speranțe. «Struma» este deci numele unui rîu, al unui vapor scufundat după trei luni de rătăcire pe apele nimănui, la cîțiva kilometri de strîmtoarea Bosforului, numele unei cutremurătoare crime puse la cale cu îndelungată și minuțioasă premeditare, iar acum. «Struma» este numele unei cărți. O carte zguduitoare, cu paginile scrise în febra de a spune tot, ca într-o mărturisire eliberatoare în care virtuțile de compoziție și de stil își pierd primul în fața revelației faptelor.

Cartea aparține prolificului scriitor de literatură-document Maria Arsene, autor binecunoscut de cititori dar pe nedrept ignorat de critică, ceea ce sper că nu îi temperează cîtuși de puțin elanul și vocația de neobosit scotocitor al evenimentelor, izvorită dintr-o nobilă chemare către faptele obscure dar nu mai puțin încărcate de semnificație ale istoriei recente.

În reportajul de reconstituire care face din publicistică unul dintre cele mai moderne genuri de literatură-document, menită poate să constituie peste vreme izvorul de inspirație al altor scriitori cu predilecția operelor de ficțiune, cartea lui Maria Arsene vine să împlinească un gol. Victimele de pe «Struma» își meritau pe mormîntul lor necunoscut acest patetic epitaf de hîrtie, cerneală tipografică și sudoare, în numele celei mai trainice virtuți a omului: neuitarea.

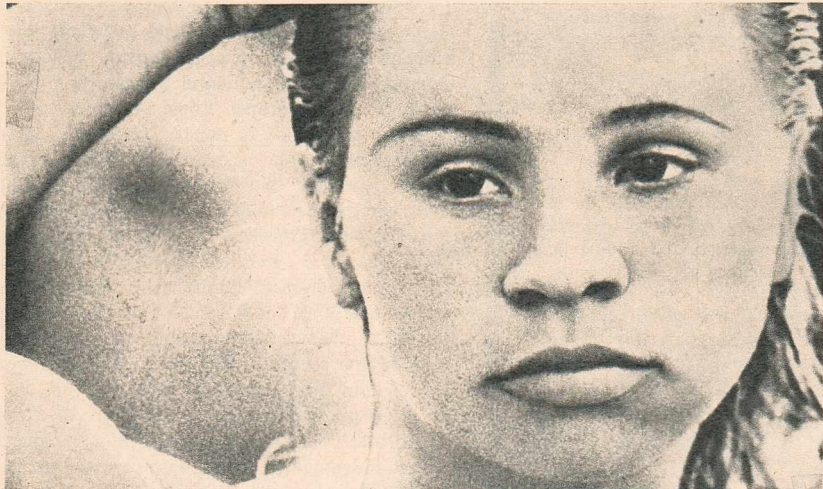
Totodată, mă gîndesc la filmul posibil pe acest subiect în lanțul marilor catastrofe ale navigației, cazul este, poate, unic. Imaginați-vă, citind cartea lui Maria Arsene, că priviți tragedia scrisă de el pe un ecran. Anii de teroare, ani negri, 1941–1942, speranța deșartă într-o fragilă salvare de sub călcîiul cizmei fasciste de care se agață cu disperare 769 de sperați, femei, bătrîni, copii, bărbați în floarea vîrstei, animați de credința unui imaginar posibil întruchipat de vaporul morții, sinistru «dric cu catarg», cum îl numește autorul, plecînd din Constanța către pămîntul făgăduinței. Afacerile veroase ale vînzătorilor de moarte, cumpărarea speranței care totdeauna costă mai mult decît certitudinea, rătăcirea timp de trei luni pe o mare cu țărături ostile și deznodămîntul tragic, aruncarea dricului în aer cu tot echipajul și cu toți pasagerii lui cuprinși în lanțurile deznădejdei. Doar doi au scăpat. Unul închide cu mărturisirile lui paginile cărții lui Maria Arsene.

I-au trebuit autorului 25 de ani de investigații, de cercetări, de febrile căutări pentru a ne aduce această carte pusă să scoată gemete în rafturile bibliotecilor noastre. I-a trebuit un căluș dat de patosul distanței, care să-i acopere autorului propriul țipăt, deși cartea lui nu este, de la prima pînă la ultima pagină, decît un strigăt al disperării. În fața unor astfel de cărți nu mai poți spune dacă sînt «frumoase» sau urite, dacă sînt bine sau prost scrise; ele sînt necesare. Mai bine un adevăr rostit febril și total decît o minciună măiestrită. Iar justițiarul, nepotolitul scrutător al adevărului și-a consacrat timpul mai mult faptelor decît nevoii de a ni le prezenta cît mai seducător cu putință. În asta văd principala virtute literară a lui Maria Arsene. Or, astfel de scriitori, din păcate, în ciuda importanței operei lor factologice, de imperioasă necesitate în reconstituirea epocilor, scapă atenției criticilor sau se bucură din partea acestora doar de aprecieri fugare, sentențioase, neconcludente. Dar cartea ne rămîne. Și asta este important. Iar în paginile ei se află sudoarea unei frunți de scriitor și memoria resuscitată a celor care au făcut prin moartea lor, din «Struma», un cuvînt de neuitat ce sună azi ca un avertisment.

film

CRACOVIA '72

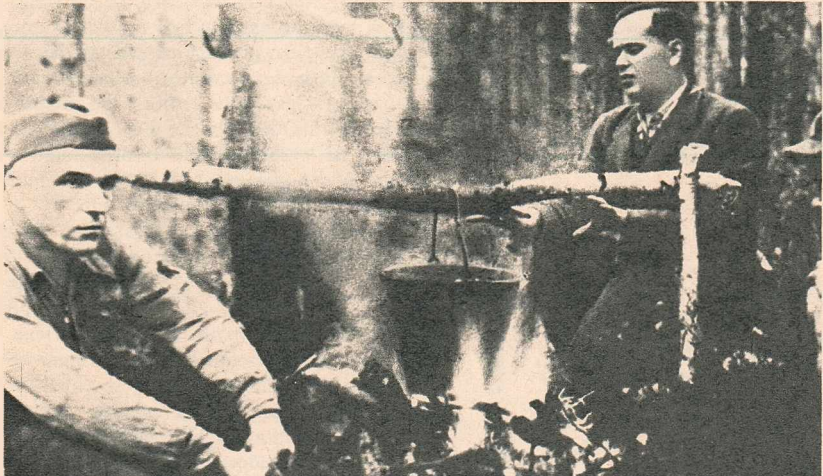
Al IX-lea Festival internațional al filmului de scurt-metraj

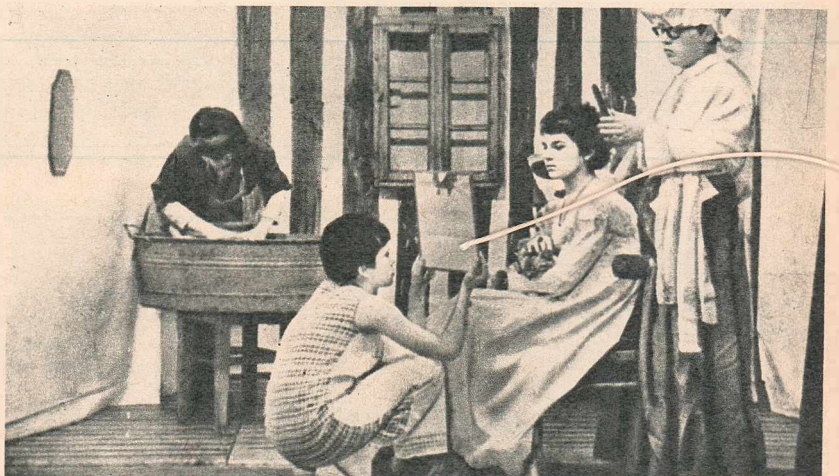
Un moment de puritate după o suită de imagini apocaliptice («Încă o zi», de Vlatko Gilici).

Spirituală confruntare a două realități («Dacă aș fi cowboy», de Ion Moscu).

Amintirile emoționante ale războiului («Păduri», de Z. Adamski).

«Psihodrama», filmul tinărului cineast polonez Marek Piwowski, câștigătorul a două premii.

De câteva ori pe an, scurt-metrajul (documentar, animație, film de ficțiune de metraj redus etc.) este rege.

Își părăsește condiția sa de «exercițiu de pedeapsă» și se îndreaptă cu pas alergător către locurile încoronării, care se cheamă Oberhausen, Cracovia, Tours, Tampere, Cork, Leipzig. Desigur, ceea ce se întreprinde în lume pentru soarta acestui gen nedreptățit nu înseamnă epuizarea tuturor posibilităților, dar însăși existența acestor festivaluri, care, aproape totdeauna, se desfășoară în haine de lucru, dovedește că cel puțin din când în când, «cineva, acolo sus, îl iubeste». În acest cineva pot fi uneori incluși câteva mii de oameni, dar este sigur că generozitatea scurt-metrajului este mult mai mare decât dragostea ce i se arată, că el își face datoria—sau încearcă să și-o facă—către toți oamenii lumii. Uneori mai bine, alteori mai rău, și întâlnirile internaționale captează, printre altele, pulsul acestei strădanii. Prin motoul său, «Secolul nostru XX», prin întreaga sa ținută și structură, Festivalul de la Cracovia—ajuns anul acesta la a IX-a ediție—oferă, poate, cea mai fidelă imagine a mișcărilor care au loc în lumea documentarului (mai ales), a tendințelor și direcțiilor sale. Anul trecut constatam că mulți dintre autorii filmelor de scurt-metraj s-au săturat să tot privească în față, cu luciditate, acest secol «al nostru», au obosit să-i tot pîndească meandrele, contradicțiile, să tragă concluzii și semnale de alarmă. În 1971 au predominat micile filme sofisticate, povestirile cu iz suprarealist, glumele de genul «hai să facem haz de necaz». Mă întrebam atunci dacă s-a subțiat cumva curajul de a pune degetul pe rană, de a întreba de ce și ce va urma?, ce se va alege din omenirea aceasta atît de hărțuită și zdruncinată de convulsii? Iată însă că întâlnirea din acest an a dovedit că filmul scurt în general nu uită pe ce lume trăiește și nu-i lasă nici pe alții să uite. Se înțelege că nu pot fi aduse la același numitor filme realizate în maniere diferite, abordînd universuri diferite, dar concluzia care se impune este aceasta: cea mai fascinantă aventură a documentarului și a scurt-metrajului rămîne aceea de a surprinde omul și nebănuitele, infinitele lui raporturi cu realitatea. Cineaștii iugoslavi au prezentat, ca și anul trecut de altfel, cea mai viguroasă selecție, un mănunchi de filme care își cunosc perfect rostul, creații care, plecînd de la un amănunt, să-i spunem local, dezvoltă o inepuizabilă putere de sugestie, faptul concret se transformă pe loc în meditație asupra lui însuși.

Filmînd oamenii care își caută tîmăduirea în nămolul unui lac, Vlatko Gilici («Încă o zi») ilustrează de fapt o coborîre în infernul lui Dante, în imagini de o tulburătoare frumusețe plastică. Înregistrînd cu o anumită cruzime, à la Forman, «noile forme de cultură» care pătrund haotic în lumea satului («Mică sărbătoare la țară»), Krsto Papic lansează un semnal de alarmă în urechile celor pe care dispariția autenticității îi lasă indiferenți sau cel mult îi amuză.

Printr-un insolit transfer pe ecran al umorului ionescian, printr-o subtilă geometrizare a imaginilor, devenite o suită de tablouri țepene de familie, cineastul danez

Jorgen Leth a alcătuit un adevărat panoptic al poncifurilor mult cîntatei «societăți de consum» («Viața în Danemarca»). Un efort asemănător, dar alegînd cu totul alte mijloace, optînd pentru o tonalitate gravă, de anchetă socială, a întreprins belgianul Robe de Hert în «Moartea unui sandwichman». Confuzia noțiunilor sale despre resorturile unor mituri contemporane a impietat însă asupra filmului.

În materie de documentar cu acuzate și stăruitoare demersuri de observație psihologică, de implicare a detaliului de viață într-un context larg revelator, școala poloneză și-a anunțat și în acest an serioasa sa candidatură la un loc de trunte. «Psihodrama» (investigație în lumea copiilor abandonati), în ciuda unor accente de duios melo, a cucerit atît sufragiile juriului internațional (din care a făcut parte și Lucian Pintilie) cît și pe ale juriului FIPRESCI, cele câteva voci care l-au contestat nefiind luate în seamă. Autor: Marek Piwowski, un tinăr care are de acum viitorul în mîni. Ca și Mariusz Walter, cîștigătorul marelui trofeu pentru «Autobuzul cu inscripția sfîrșit», sau Tomas Zygodlo, deținătorul unuia dintre trofeele ediției trecute, Piwowski exploatează cu abilitate toate posibilitățile reportajului.

Mai puțin răsplat decât în edițiile precedente mi s-a părut sectorul filmului politic, al filmului manifest, care lansează direct întrebări răscolitoare. Pe ecranul festivalului au trecut mai mult reportaje de război, relatări din locurile fierbinți ale lumii. În aceste condiții s-a detașat ancheta cineastului Charles Olin (S.U.A.), «Opt steaguri pentru 99 la sută», desfășurată în mijlocul acelei așa-numite «majorități tăcute» a poporului american, majoritate care de data aceasta vrea să ia cuvîntul, «să facă ceva», să protesteze împotriva războiului din Vietnam.

*

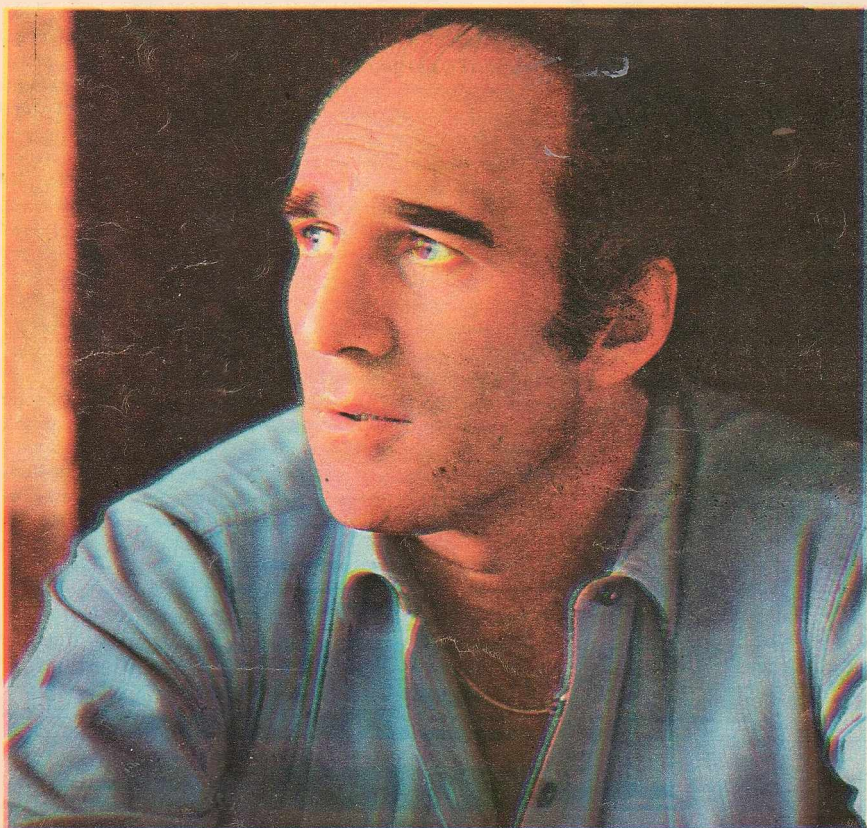
La această prestigioasă competiție cinematografică, țara noastră a participat cu trei filme realizate de Studioul «Alexandru Sahia»: «Un pas pe lună, doi pași pe pămînt» (Stefan Fisher), «Dacă aș fi cowboy» (Ion Moscu) și «... apoi s-a născut orașul» (Constantin Vaeni).

După o participare de cîțiva ani la Festivalul de la Cracovia, îndrăznesc să afirm că actuala selecție a fost cea mai bună din cîte am prezentat noi vreodată aici. Chiar dacă au rămas în afara premiilor, filmele noastre nu au rămas însă și în afara atenției, cum s-a întîmplat în alte dăți. Cele trei filme, de un acut interes social, gravitînd în jurul unor probleme majore, s-au înscris perfect în deviza festivalului și cred că renunțarea la balastul unor scene, o mai atentă elaborare pe tot parcursul peliculei ne-ar fi asigurat un loc mai bun. Oricum, este un semn de bine însuși faptul că s-a înțeles ce înseamnă o selecție de festival, că întîmplarea a fost exclusă dintre criterii, că la o competiție se merge nu numai pentru a fi în rîndul lumii, ci și pentru a sta în fața ei cu capul sus.

Magda MIHĂILESCU

actori si roluri

169641
FAYE DUNAWAY,
apariție
fragilă,
actriță
de mari resurse
dramatice :
așa
am cunoscut-o
în
«Casa de sub arbori», așa
o vom cunoaște
în
«Micul om mare».

telegrame

- Michel Piccoli (foto) a consimțit să apară în filmul pe care Jean Aurel îl va realiza în curând după romanul lui Jacques Laurent «Les Bêtises» (Premiul Goncourt 1971). Scenariul poartă semnătura romancierului și, respectiv, a regizorului.
- «Prima noapte liniștită» se intitulează filmul pe care l-a început nu demult (în orașul Rimini) cineastul italian Valerio Zurlini. Distribuția cuprinde câteva nume răsunătoare: Alain Delon, Alida Valli, Lea Massari, Salvo Randone, Giancarlo Gianini...
- 1972 se anunță a fi «anul lui Marlon Brando». Trei titluri se vor adăuga filmografiei sale în dreptul acestui an: «Oaspeții din timpul nopții», «Dumnezeu-tatăl» și «Ultimul tangou la Paris». Michael Winner, regizorul primului film, și Bernardo Bertolucci, autorul ultimului, sînt de acord că Brando este «cel mai mare actor al timpurilor noastre».
- Cineastul polonez Jan Laskowski a adoptat pentru televiziune nuvela lui Poe «Tell-Tale Heart». Unicul interpret al acestui film de suspense este Olgierd Lukaszewicz, actorul a cărui stea urcă din ce în ce mai rapid (l-am cunoscut în «Romanticii» și «Pădurea de mesteceni»).
- Serge Reggiani și Jacques Brel vor fi parteneri în filmul lui Robert Enrico «Capete încinse» (după romanul lui M.G. Brown «Infernul este la subsol»).
- Un titlu de film cum nu se poate mai potrivit pentru genul de personaje interpretate de Nino Manfredi: «Il Magnifico mascalzone». Credem că nu este nevoie de nici o traducere. Regizorul Alfredo Giannetti povestește peripețiile unui «mascalzone» care se distrează pe seama altora.
- Violeta Doneva și Nevena Kokanova sînt parteneri în filmul lui Liudmil Staikov «Afecțiunea», o dezbatere etică de actualitate.

de la A la Z

de Constantin POPESCU

GOLDWYN Samuel

Producător american de film de origine poloneză, născut Samuel Goldfish, la Varșovia, la 27 august 1884. Unul dintre stilpii Hollywoodului de ieri, prototip al marelui producător care are ultimul cuvânt de spus, cel decisiv, în întregul proces de creație al unui film. Întemeiază în 1913, împreună cu cumnatul său Jesse Lasky și cu Cecil B. de Mille, casa «Lasky Feature Play Co.», care prin fuziunea cu Adolph Zukor devine (în 1916) «Famous Players-Lasky Corp.». În urma unei dispute între el și cei doi asociați, își creează o firmă proprie: «Goldwyn Pictures», concentrând în ea numele celor doi noi membri fondatori: Goldfish și Edgar Selwyn (Gold plus Wyn egal Gold-Wyn). S.G. și-a ales chiar acest nume compus ca nume personal (cu autorizația Curții supreme din New York). În 1924 își cedează studiourile firmei Metro (asociată cu Louis B. Mayer) și precinde că numele său să figureze veșnic pe firma noii case (Metro-Goldwyn-Mayer).

Dintre filmele produse de el în acea epocă notăm mai ales: *Ben-Hur* de F. Niblo și *Greed (Rapacitate)* de Stroheim. Din 1927 devine producător independent în cadrul societății United Artists, al cărei coproprietar era. Aci va lansa și va cultiva o serie de cineaști și vedete care aveau să cunoască o notorietate mondială, între 1927 și 1959 — regizorii: King Vidor, Mervyn LeRoy, R. Mamoulian, Howard Hawks, John Ford, William Wyler, Henry Hathaway, Lewis Milestone; actorii: Ronald Colman, Vilma Banky, Gary Cooper, Anna Sten, Merle Oberon, Eddie Cantor, Elissa Landi, Laurence Olivier, Joel Mac Crea, Bette Davis ș.a. Realizările producătorului Goldwyn se cifrează la aproape 100 de filme, fără a mai socoti pe cele produse în anii colaborării cu Lasky și Selwyn. În aceste filme sînt reprezentate toate genurile: farse, comedii, reviste, westernuri, drame psihologice și de suspense, filme de tematică socială. Acestea din urmă, aparținînd operelor menite să slujească ideea de progres social, înfățișînd la modul critic moravurile americane (vezi: *Cei mai buni ani din viață*, *Dead End, Texas*, *Vulpie*, *Dodsworth*), i-au dat întotdeauna prilej de conflict cu cenzura, aducîndu-i chiar în fața comisiei pentru cercetarea activității antiamericane, dar i-au adus un număr apreciabil de premii Oscar.

film

actori și roluri

ELIZABETH TAYLOR este protagonista filmului «Noapte de veghe», un thriller pe care-l realizează în momentul de față, la Londra, regizorul Brian G. Hutton (în fotografie).

OLIVER REED, a cărui carieră se află în plină ascensiune, a poșosit pentru câteva zile la Roma, înainte de a se îndrepta către Sofia, unde este așteptat pe platourile filmului «Un om», ecranizarea de Antonio Calenda după o năvălă de Lermontov. Întrebat de corespondentul nostru Michele Rubini de ce și-a ales meseria de actor, Oliver Reed a răspuns cu o sinceritate deconcertantă: «...pentru că nu sînt capabil să fac altceva. Dacă aș fi fost un elev bun la matematică, mă făceam producător. Dacă aș fi știut să țin un condei în mînă, deveneam regizor sau scenarist. Cum n-a fost posibilă nici una dintre aceste dorințe, am ales actoria».

tv

de Liviu TIMBUS

cum ne pierdem vremea la televizor?

Ne scrie din Buzău, «în numele unui grup de telespectatoare», tovarășa Valentina Ionescu, rugîndu-ne să transmitem televiziunii o suită întregă de observații critice asupra modului în care sînt alcătuite programele duminicale. Prea mult «Disney» și prea multe aventuri desenate cu Fred și Barney — oftează corespondenta noastră, preluînd global oful spectatoarelor buzoiene. În continuare, citeva cuvinte foarte puțin amabile despre truda sterilă a celor invitați să ne distreze în emisiunile de satiră și umor și, în sfîrșit, o veritabilă diatribă adresată transmisiunilor sportive. «Duminică după-amiază, sport; sport la telegenulul de seară, la telegenulul de noapte; sport, luna, marțea, miercurea... Cînd nu vrei, cînd nu te aștepți, casa și se umple cu prietenii și colegii soțului, cu fum de țigară și urlete, «că înțelegeți d-voastră, — glumește cu năduf soția-telespectatoare — sportul trebuie comentat, așa cum băutura e mai gustoasă cînd e și cîntată».

Le înțelegem pe toate, stîmă tovarășă, și pe dv., și pe noi toți, beneficiarii mediilor electrice, îndemnați mai mult ca oricînd să discutăm despre «gusturi și culori care nu se discută». Fenomenul e mondial și fără leac. Telemania a apărut odată cu televizorul, dar cei care s-au gîndit să o claseze după criterii științifice între virtuțile sau traumele civilizației moderne au creat chiar o ramură a sociologiei contemporane. Mai mult decît atît: problema mijloacelor moderne de comunicare ocupă un loc central nu numai în perimetrul de investigație al cercetătorului avizat, ci, deopotrivă, ea constituie obiect de studiu și de meditație pentru categorii largi de cetățeni, oameni de vîrstă și profesioni extrem de variate. Pentru toți aceștia, unicul criteriu de selecție îl constituie o operație extrem de simplă: aceea de a deschide sau de a închide aparatul de recepție în funcție de gusturi și preferințe personale. Ajunși la acest punct vom fi în sfîrșit de acord cu cititoarea (sau grupul de cititoare) din Buzău, în legătură cu modul în care sînt redactate programele tipărite ale micului ecran. Ne gîndim în primul rînd la emisiunile-mamut («Teleenciclopedia», «Postmeridian», «Promenada duminicală»), unde titlul general, cu vagi și lapidare subtitluri, ne face imposibilă desprinderea secvenței preferate. Sîntem, altminteri spus, obligați să urmăm programul dacapo all fine, o oră, două sau chiar mai mult, deoarece nu se respectă nici ordinea anunțată în program, iar subdiviziunile emisiunii nu sînt însoțite de nici o precizare orară. Nu mă interesează amintirile lui Sică Alexandrescu, dar vreau să-l văd pe Mighty Mouse (sau viceversa), dar lucrul acesta mă obligă să stau de strajă în fața micului ecran timp de două ore și jumătate (Promenada duminicală).

Cele două evenimente de seamă ale anului, Conferința Națională a partidului și aniversarea republicii, ne-au prilejuit emoționante întîlniri și reîntîlniri cu mai mulți oameni de seamă ai cotidianului faptic, cu eroi ai muncii și reprezentanți străluciți ai gândirii înaintate, oameni-etalon pentru virtuțile acestui cincinal, ai acțiunilor îndrăznețe, ai dăruirii de sine, ai abnegației și progresului neîntrerupt. Ne gîndim în primul rînd la reportajele semnate de Horia Vasiloni, Rodica Rarău, Galina Eneșteanu și Carmen Dumitrescu. Aceste incursiuni în viață și activitatea unor contemporani de renume ne-au dovedit odată mai mult că pasiunea, talentul și o viață închinată creației fac adeseori din semenii noștri niște copii mari, timizi și scumpi la vorbă, cu naivități dulci și concluzii pripite, mai cu seamă atunci cînd sînt invitați să vorbească despre ei înșiși. Darul vorbirii se naște mai anevoie pe terenul activității pasionale, acolo deci unde se muncește mult și se vorbește puțin, locvacitatea dovedindu-se adeseori (nu e regulă, desigur!) o buruiănă a superficialității, un soi de «talent compensatoriu» al celor certați cu disciplina muncii. Asemenea oameni adevărați constituie o veritabilă «menorocire» pentru reporterul pornit să-și clădească emisiunea din frazele rotunde ale interlocutorilor și o piesă de virtuozitate pentru confratele său, capabil să discearnă cu inteligență din acest joc de lumini și umbre icoana eroului autentic. Este ceea ce ne-au dovedit-o cu prisosință colegii noștri de la televiziune, care, de data aceasta, au folosit cu pricepere și tact profesional emotivitatea, stîngăciile scenice și inabilitățile lexicale ale omului de seamă, tocmai pentru a-i reliefa profunzimea de gîndire, pentru a întări conturul unor calități ascunse și a aduce în prim plan viața exemplară a celor mai buni dintre noi.

Frumusețea — ca să dăm cuvîntul marelui Will — apare mai frumoasă sub podoaba dulce pe care i-o dă adevărul.

GOLOGAN Ovidiu

Operator român, născut la 14 mai 1912, la Constanța. Debută în 1936 ca asistent, și în continuare, operator de actualități (pe lângă O.N.C.) și, mai tîrziu, de filme documentare (în dublă calitate — de regizor-operator). A înregistrat pe peliculă aspectele cele mai semnificative ale insurecției armate de la 23 August 1944, după care în anii puterii populare se specializează ca operator de film artistic, dovedind o rară măiestrie și un înalt profesionalism, roade ale unei îndelungi experiențe și ale unei desăvîrșite viziuni plastice. Vom reține astfel din titlurile filmelor a căror imagine a semnat-o: *Viața învinge* (1951), *Neputin gornistului* (în colaborare — 1953), *Cu Marinea e ceva* (1954), *Gelozia, bat-o vina* (1955), *Moara cu noroc* (1956), o fotografie cu valori picturale deosebite, *Lumină de iulie* (1963), *Pădurea spînzuraților* (1964), film pentru care obține premiul UNIATEC (Milano) pentru «înalta calitate a fotografiei», distins de ase-

menea cu premiul «pentru cea mai bună imagine» la Mamaia 1965, *Corigența d-lui profesor* (1962/66), *De trei ori București* (scheciul *Întoarcerea* — 1967), *Aventurile lui Tom Sawyer* și *Moartea lui Joe Indianul* (1968 — în colaborare), *Amintiri bucureștene* (1970), *Castelul condamnaților* (id.), *Facerea lumii* (1971). Filmează în prezent la ultima realizare a regizorului Gh. Vitanidis: *Ciprian Porumbescu*. O.G. este decorat cu «Ordinul muncii».

GOLOVANIA Anatolii Dmitrievici

Operator sovietic, născut în 1900. Artist emerit al R.S.F.S.R. Este unul dintre inițiatorii școlii realiste sovietice a măiestriei operatorului. Debută în 1925, semnînd imaginea filmului *Cărămidarii*, de L. Obolenski și M. Doller. Activitatea lui creatoare s-a dezvoltat un timp îndelungat în colaborare cu marele cineașt V. Pudovkin. Filmele: *Frenesia șahului* (1925), *Mama* (1926), *Mecanismul creierului* (id.), *Sfîrșitul Sankt-Petersburgului* (1927), *Urmasul lui Gingis-Han* (1928), *Minin și Pojarski* (1939), *Suvarov* (1941), *Amiralul Nahimov* (1946), *Jukovski* (1950), realizate de Pudovkin cu concursul său, exprimă pregnant trăsăturile principale ale stilului lui Golovnia și-l consacră drept unul dintre cei mai mari operatori ai lumii. A.G. este în prezent docent la Institutul unional de cinematografie (VGIK) și autor al unor tratate teoretice asupra măiestriei operatorului intitulat: *Compoziția cadrului* (1938) și *Lumina în arta operatorului* (1945).

GOLUBKINA Larissa

Actriță sovietică de teatru și film, născută la 9 martie 1940. «Studiază la început la Școala de muzică apoi la cea de pedagogie muzicală. La 17 ani intră la Institutul de artă teatrală, facultatea de comedie muzicală din Moscova, pe care-l va absolvii în 1964, cînd va deveni actriță a Teatrului central al armatei, renunțînd la cariera de cîntăreață de operă (studiașe în paralel cantoul cu Maria Maxakova). Cunoaște aci un mare succes, reluînd pe scenă rolul din filmul ei de debut *Balada husarilor* (1962-r: E. Riazanov), comedie muzicală după o piesă de F. Gladkov. În film se afirmă cu roluri variate ce pun în valoare vocea-i admirabilă, jocul spontan și plin de vervă, farmecul și grația. Desprindem din filmografia sa: *Ziua fericirii* (1964-r: I. Heifit), *Vă rog, conda de reclamații!* (id.-r: E. Riazanov), *Cum vă cheamă acum?* (1965-r: V. Cebotarev), *Acțiunea «Zimbruș»* (id.), *Povestea tarului Saltan* (1966-r: A. Pușkoc), *Eliberarea* (1970-r: I. Ozerov). L.G. deș-

soară în același timp o susținută activitate în domeniul muzicii ușoare, dînd recitaluri de muzică modernă sau de vechi arii rusești.

palestra

de Victor BĂNCIULESCU

*dar cîte
nu există pe lume...*

Există un boxer — și nu dintre cei mai slabi — care trăiește net înaintea vremii sale. El are o vorbă de care rid acum toți colegii lui întru sport: munca e pentru tractoare. Acest postulat, valabil pentru viitorime, îl arată pe tînărul nostru sportiv corect emițător de prognoze. Numai că el crede că vremea a și venit și — neavînd timp să observe, bietul de el, că de muncă e încă nevoie, și încă zdravănă — se lasă pe tînjeală. Nu, tizule, epoca beatitudinii încă n-a sosit și dacă nu vei înțelege repede că fără strădanie nici măcar performanța sportivă nu e accesibilă, te vei așeza singur în rîndul anonimelor tractoare. Pentru că oamenii, deocamdată, trebuie să muncească, și încă virtos.

Există alt boxer, mai tînăr și mai neexperimentat, care crede că tot ce zboară se mîncîcă. El, campionul, asul unei generații continentale, te roagă, în șoaptă, nu să-i recomanzi o școală unde să-și desăvîrșească studiile elementare, ci să nu-i dezvălui lumii ignoranța. Nu, tinere frate, calea aleasă nu-i cea bună. Cine știe, de pe acum, să-și pună butoni de aur la manșetă, trebuie să afle că peste cîțiva ani postul de vatman se va obține doar cu diplomă de bacalaureat. Cravata și batista din aceeași mătase nu pot acoperi neștiința. Antrenamentele de box le vom relua, cu conștiința împăcată, doar cînd vei intra pe ușa sălii cu certificatul de învățătură în mîini.

Există extreme stînga (sau alte posturi, dar parcă mai curînd pe aripi), chiar și în rîndurile aleșilor, pe care Caragiale — dacă ar fi cunoscut fotbalul — i-ar fi numit fripturiști. Lumea le zice pomanagii. Ei se cred făcuți pentru a aștepta în bună pace efortul colectiv și a pune punctul pe i, trîgînd toate foloasele. Pe deasupra, vorba poporului, umblă cu iordane. Cer iertare pricepătorilor care ar încerca să mă contrazică, dar sînt sigur că nu se nasc chiar în fiecare zi chilipirgii de geniu, cum e un anume Müller.

Și pentru că veni vorba, există sportivi care se lasă convinși că odată cu chica lăptoasă crește și puterea bocancului. Nu e vorba de o modă, ci de o erezie. Roibul nu fuge bine pentru că are coamă. Iar foarfeca nu poate fi înlocuită cu loțiune de păr. Chelia mai poate fi salvată cu o perucă, dar neștiința de fotbal nu va putea fi niciodată acoperită cu plete.

Destul însă cu morală, pentru că altfel ar putea crede cineva că sportul nu crește decît netrebnci. Și n-ar fi deloc adevărat.

Există băieți admirabili, cum sînt rugbiștii care vin la antrenamentele din Parcul copilului direct din uzină, cu uleiul încă neuscat pe degete, schimbînd baloane în derivă cu inginerii lor, cu maștrii lor.

Există tineri luptători (și canotori, și boxeri, și scrimeri), care în garsonierele lor, la ore tîrzii, picotesc deasupra cărții, dar nu se lasă, încercînd să îmbine fericit învățătura cu sportul de performanță. Ei sînt cei normali, ei sînt cei ce pot oferi soluția problemei atît de dezbătute în sportul mondial. A face sport numai cu gîndul la sport, înseamnă a trage chiulul vieții. Și viața se răzbuună. Nimeni nu contestă sacrificiile pe care le implică astăzi realizarea recordului sau obținerea unei medalii. Dar un echilibru trebuie să existe în toate. Sportul nu poate fi îndeletnicire de o viață, din pricina limitelor biologice, morale, sociale. Sportul amator, cu atît mai puțin.

Anul acesta, Academia Olimpică Internațională, care ține sesiuni la Olympia, și-a ales ca temă de dezbateri: sportivul și mediul natural, social, sportiv. Iată problema environnement-ului transpusă în lumea sportului. Dacă aș fi participant la sus-zisa sesiune, aș fi evocat cele răsfirete în aceste rînduri, pentru că sportivul de performanță de astăzi este — într-o măsură mult mai mare decît ne închipuim — dependent de mediul în care trăiește. Le-aș fi spus: există băieți așa și pe dincolo, dar portretul final al sportivului va arăta așa cum îl pictăm noi, cei chemați să-i educăm. Sportivul nu e buruiună lăsată la voia firii. Sportivul este — cel puțin în mod teoretic — creația mediului inconjurător.

SPORT

Patinoarul acoperit «23 August» a găzduit săptămîna trecută finalele Campionatelor naționale de box, desfășurate anul acesta sub marele semn de întrebare: cine va merge la München?

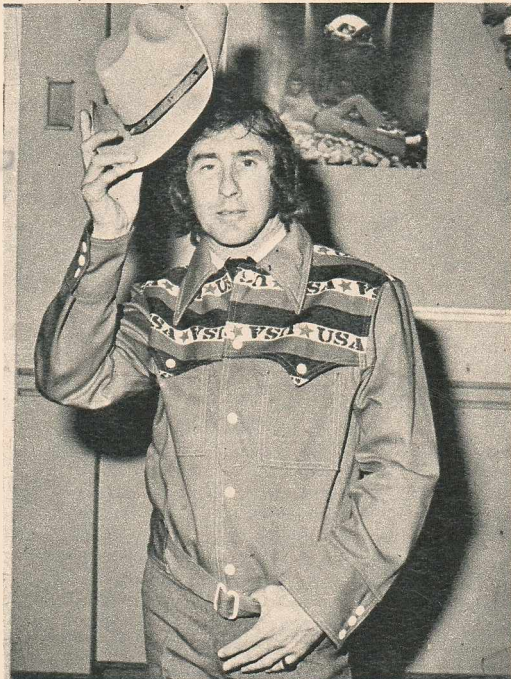
De aceea poate luptele au fost mai îndirjite, de aceea poate n-am asistat la o nouă confruntare Cuțov-Dobrescu, acesta din urmă optînd pentru o categorie superioară, unde întvedea posibilitatea unei victorii sigure. Din păcate...

Gala finală ni l-a relevat din nou pe Calistrat Cuțov (în fotografie) ca pe un mare boxer, capabil de răsunătoare performanțe, datorită excelenței pregătiri fizice, precum și inteligenței care-i conjugă perfect frecvența brațelor cu dansul picioarelor.

Am fi nedrepti dacă nu l-am aminti și pe omul din colț, antrenorul Titu Dumitrescu; domnia-sa, pe căi nevăzute, dar foarte bine intuite în ring de Cuțov, își conduce elevul spre victorii.

Publicăm ultima fotografie din actualul Campionat de fotbal de la meciul dintre F.C. Argeș-Dinamo (3-2). Confruntarea dintre fosta campioană Dinamo și actuala campioană F.C. Argeș a fost susținută cu multă ardoare de ambele echipe, în ciuda faptului că zarurile fuseseră aruncate cu o săptămîna în urmă.

Marele absent al curselor automobilistice din acest an (formula 1) este fără doar și poate Jackie Stewart. Două sînt cauzele care l-au îndepărtat pe marele Jackie de pistele automobilistice: lipsa unei mașini pe măsura talentului său și repausul ce-l reclamă hepatita de care suferă.

Salutul pe care-l schițează (vezi fotografia) nu este adresat nimănui. El a fost făcut la cererea fotografului firmei Blue Bell Inc., firmă cu care a încheiat un contract pe 3 ani. Celebru Jackie, care pe pistă nu cunoaște alt adversar decît timpul, în afara pistei devine docil ca orice ma-nechin.

crampon

de Adrian PĂUNESCU

*domnilor și doamnelor,
asta a fost!*

Așadar, Campionatul 1971-1972 s-a încheiat. Avem o nouă campioană — Fotbal Club Argeș, avem un golgeter, Oblesco, care a îndeplinit (numai de-al dracului!) cota de goluri stabilită de federație (să nu-i vină federației altă idee, acum, la sfîrșit), avem două echipe noi în prima divizie — Sportul-studențesc București și C.S.M.-Reșița, avem două retrogradate pe care le regretăm — Crișul-Oradea și Politehnica-Iași, avem pe UTA și U-Cluj în Cupa UEFA și pe A.S.A.-Tg. Mures în Cupa Balcanică.

Totul e lămurit. Mai e miine Cupa, smulsă cu ineleșanță din brațele lui Constantin Teacă, mai sînt turneele prin străinătate (lipsite de criterii, după cum o să ne convingem) și gata.

Domnilor și doamnelor, asta a fost! Mai mult n-avem de unde să vă oferim.

Cu aștia defilăm!

Lăsînd pentru săptămînile care urmează o analiză mai aplicată a echipelor, astăzi mă mărginesc să salut în F.C. Argeș izbînda fotbalului artist (în felul prozei valahe), victoria scînteii de geniu (Dobrin) în competiția cu talentele (restul lumii).

F.C. Argeș joacă frumos înainte de a juca bine. F.C. Argeș joacă plăcut înainte de a juca sigur. F.C. Argeș joacă viu înainte de a juca precis.

Faptul că F.C. Argeș e azi campioană rezolvă conflictul artă-știință în favoarea artei.

M-a uimit Dobrin, duminică la televiziune. Nu știu dacă dv. ați înțeles ce vrea Dobrin? Ați reținut ce a șoptit cel mai mare fotbalist român, ca răspuns la întrebarea «cu cine ați vrea să cădeți în Cupa campionilor?»

N-ați reținut? Atenție, vă spun eu. Dobrin a declarat că i-ar plăcea ca F.C. Argeș să cadă în primul tur cu Ajax. Care Ajax? Cu Ajax Amsterdam, bănuiesc. Că alt Ajax nu știu să mai existe.

Dobrin n-are altă pretenție decît să joace cu Ajax și nu oricînd, ci în primul tur.

Bravo, Nicolae Dobrin! Lipsa de complexe e singura cale. Asta nu înseamnă că trebuie să umblăm și după niște pile continentale ca să fim siguri că vom cădea cu Ajax. N-ar fi de respins nici campioana Maltei.

Frumoasă revolta lui Stere Adamache în contra necinstei din campionatul actual. Foarte frumoasă. Adamache a declarat că se bucură că din A n-a căzut CFR-Cluj. Adamache putea să-i ajute pe clujeni să nu fie în pericol. Dar remarcabilul portar brașovean a preferat să fie cinstit în teren și să aibă regrete afară din teren.

Adamache a jucat deci contra propriilor sale preferințe. Adamache a arătat ce se poate înțelege prin ideea nobilă de sport.

Aflăm din «Magazin» că stupida idee a clasamentului «onor» gazetari sportivi, după ce că e stupidă și după ce că gilgiile de calomnii, se sprijină pe declarații pe care fotbalisții nu le-au făcut niciodată.

Iată revista «Săptămîna» pusă în fața unei situații extrem de dificile.

Vasă zică așa. Nu era nici măcar vorba despre o șmecherie, despre o solidarizare a lui Penalty cu fotbalisții aflați în momente de supărare.

Va să zică Penalty nu s-a oboșit măcar să-i convingă pe Răducanu și pe Sătmăreanu să facă și ei un banc prost! Halal!

Am marcat, personal, 5 goluri în Cupa ziarelor. 4 în poarta lui «Előre» și unul în poarta ziarului «Sportul».

Primul meci a fost o victorie cu 6-2 a «României liberă», echipa la care joc. Al doilea meci a fost o înfrîngere, a aceleiași echipe, cu 1-5. Așa e viața, nu?

Însă l-am văzut, în al doilea meci, pe arbitrul Münich. L-am văzut arbitrîndu-ne. Și mi-am dat seama pînă unde poate merge lipsa de scrupule. În mod normal, echipa noastră nu putea cîștiga meciul. Dar, în același mod, domnul Münich trebuia suspendat pe două vieți pentru felul cum a arbitrat. Și el mai și ridea spre gazetarii de la «Sportul», cărora avea mai mult interes să le facă pe plac.

Sigur, era un meci caraghios, era o joacă, era o glumă a sclerozei noastre viitoare. Dar pentru spiritul său absolut impenetrabil la ideea de corectitudine (spirit cu atît mai cumplit, probabil, cu cît competițiile în care se manifestă sînt mai importante), pentru felul cum a arbitrat meciul Sportul — România liberă, cer suspendarea arbitrilor Münich.

Atîta ambiție de a falsifica adevăruri simple la un om ca Münich! Și era vorba doar de un meci fără nici o importanță. Cum o fi în meciurile importante?

concurusul nostru
cea mai frumoasă
FOTOGRAFIE

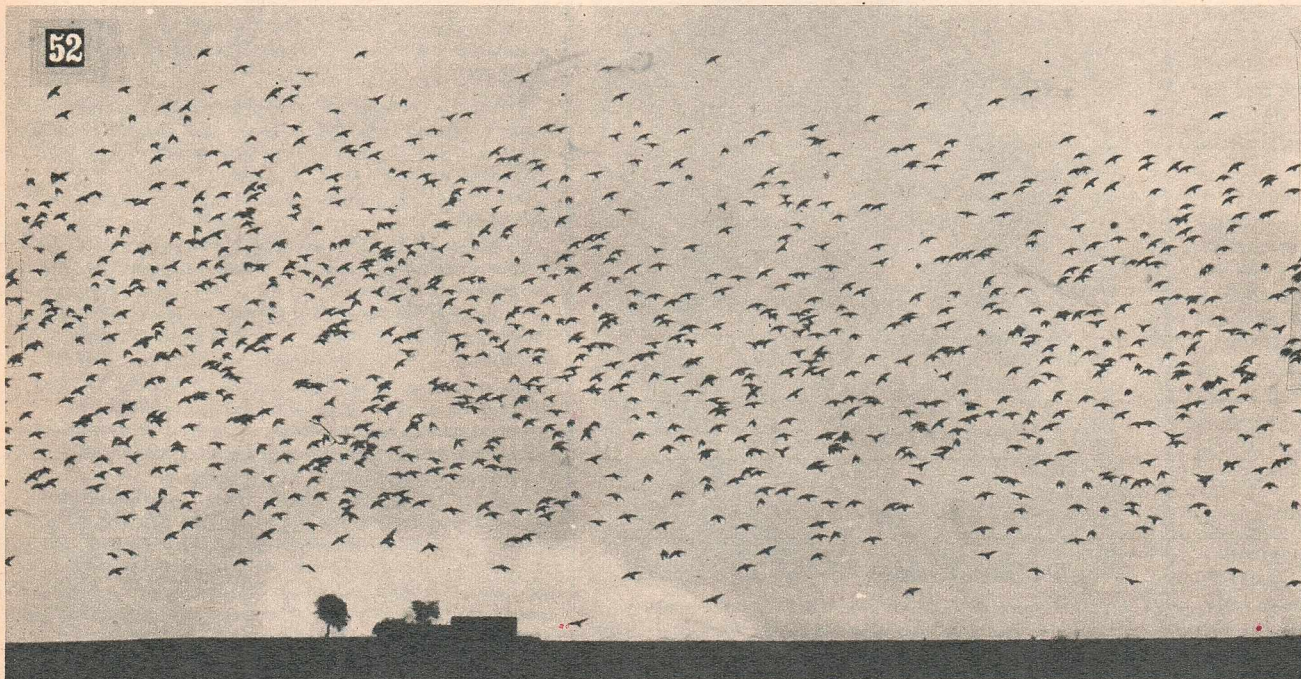
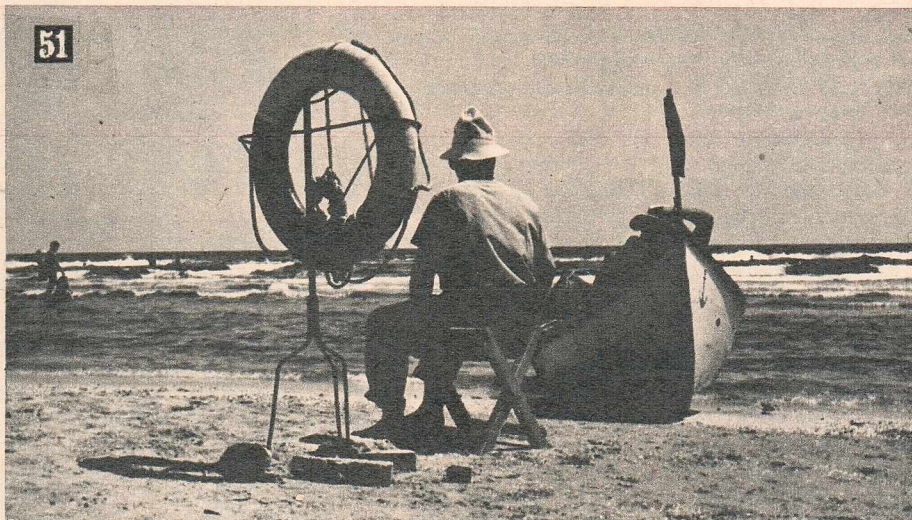
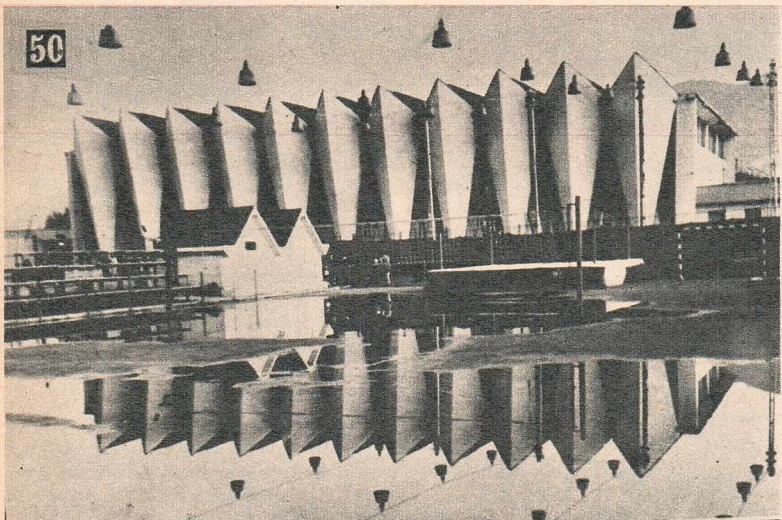

49. La prășit — GH. IANCU, Satu Mare.

50. După ploaie (sala sporturilor «Ceahlăul», din Piatra Neamt) — EMIL BUCUREȘTEANU, Piatra Neamt.

51. Salvamar în repaus — ing. I. DOBROTĂ, Constanța.

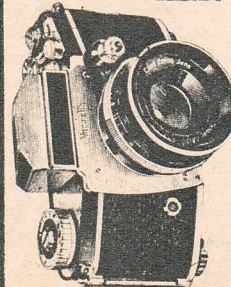
52. Păsări — VASILE VENIG, Carei.

concurusul
**„CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE”**

Fotografie
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cîitorului

ȘTIȚI CE ESTE „AMATES“?

Despre aceste inițiale veți mai auzi multe... Ele descriu programul prioritar privind «aplicarea metodelor moderne ale matematicii în activitatea tehnică, economică și socială a R.S. României». Prezentăm aci câteva date privind contribuția computerelor la realizarea sarcinilor în domeniul construcțiilor.

Pe baza unei tehnici de folosire simple și unitare, calculatoarele electronice nu numai că asigură o rezolvare rapidă a problemelor de calcul, dar pot conduce și la o sinteză a metodelor de calcul corespunzătoare unor domenii foarte generale. Astfel, pe plan mondial, se conturează tot mai mult tendința elaborării unor sisteme integrate de programe și subprograme de calcul, corespunzătoare unuia sau altuia dintre domeniile mecanicii. Într-un recent articol apărut în publicația «Progresele științei», acad. Ștefan Bălan oferă o serie de informații de un deosebit interes privind aportul adus de calculatoarele electronice cercetării științifice în domeniul mecanicii și, implicit, realizării sarcinilor pe care le pun inginerilor constructori obiectivele actuale de dezvoltare a economiei naționale.

Un exemplu oferit de mecanica mediilor deformabile arată cât de mult poate influența noua tehnică de calcul criteriile de orientare și de organizare ale cercetării. În multe domenii ale tehnicii sînt folosite structuri complexe, de calculul cărora se ocupă colective numeroase de proiectanți, deoarece, în calculul efectuat prin metodele tradiționale, ei trebuie să repete algoritmul de calcul ori de câte ori lucrarea își schimbă parametrii geometrici sau de încărcare. De fapt, se constată că în orice structură, oricît de complexă, intervine un număr limitat de tipuri de componente constitutive, ca de exemplu bare, plăci (plane sau curbe) masive etc. În calculator, prin subprograme specifice poate fi simulată fiecare componentă de structură (bară, placă etc.), iar interconectarea acestora se poate asigura prin subprograme de asamblare corespunzătoare, cu arie mare de valabilitate.

În modul acesta, preocupările legate de calculul unei «infiniteți» de structuri pot fi înlocuite cu studiul unui

număr finit de elemente simple (metoda se și numește a «elementului finit»). Rezultatul este un sistem integrat de programe și subprograme elaborate modular și capabile de interconectare — o adevărată bibliotecă specifică de programe, din care proiectantul ia, în mod corespunzător, ceea ce îi este necesar.

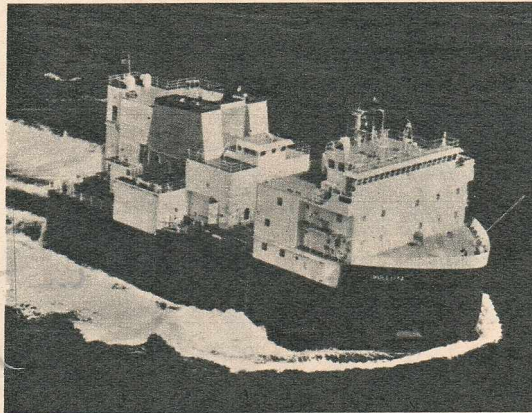
Asemenea sisteme (de programe de calcul) există în unele țări (este adevărat, puține) și dau rezultate excelente. În afara unei esențiale reduceri a domeniului necesar a fi cercetat, a economiei de timp (care merge la peste 50%) și a reducerii numărului de specialiști (care poate ajunge la aproape 70%), ele oferă proiectanților posibilitatea de a-și mări productivitatea muncii și de a efectua proiecte mai economice, le pune la dispoziție timp spre a-și putea concentra atenția asupra aspectelor de optimizare a lucrărilor (nu lucrări bune, ci cele mai bune).

Și în țara noastră a fost inițiată elaborarea unui asemenea sistem de programe pentru calculul structurilor compuse (denumit Planul unitar de calcul — PUC), propus de Centrul de mecanica solidelor. El face parte din propunerea de programe prioritare ale Consiliului Național pentru Știință și Tehnologie privind aplicarea metodelor moderne ale matematicii în activitatea tehnică, economică și socială a R.S. României (AMATES). Este necesar să se grăbească elaborarea și punerea în practică a acestui program — subliniază autorul articolului sus-citat, care precizează că posibilitățile în acest domeniu pot fi încă extinse prin noi cercetări. Astfel, se pot îmbunătăți continuu subprogramele, se pot întreprinde studii privind calculul sistemelor cu parametrii distribuți, se poate determina siguranța în funcționare.

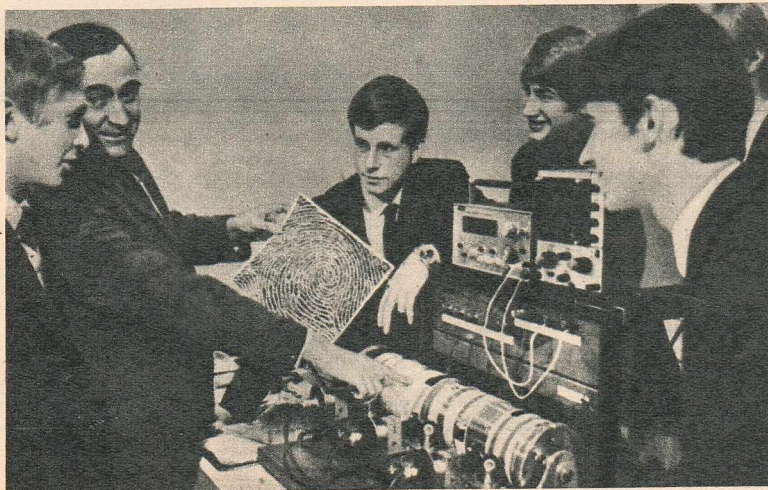
Un câmp larg, tot mai larg de activitate pentru AMATES...

PARCĂ LIPSEȘTE CEVA...

Nu, nu este un vis. Aveți în față, probabil, unicul vapor din lume alcătuit doar din pupa și prora, și nimic... între. Și totuși cum s-a ajuns la o asemenea arătare? Acest vas va fi nu peste multă vreme unul dintre cele mai mari mineraliere din lume. El a fost construit — în prima fază — la un șantier de pe fluviul Mississippi, dar partea din mijloc este executată de o companie din Pennsylvania. Iată de ce constructorii de pe Mississippi l-au sudat provizoriu, trimițându-l sub această formă colegilor lor din Pennsylvania, care vor adăuga... ce-i lipsește. Este o realizare tehnică unică în felul ei.

SHERLOCK HOLMES, EDIȚIE '72

Acești elevi dintr-un liceu din Leicester, Marea Britanie, merită pe drept cuvînt denumirea de Sherlock Holmes. Vîrstare însă ale unei alte generații, ei contribuie la lupta împotriva delincvenței folosind ca mijloacele ilustrului predecesor din secolul trecut, ci armele timpului nostru. Mai precis, calculatorul electronic.

Ei au inventat un sistem prin care caracteristicile amprentelor sînt «traduse» automat în limbajul ordinarilor. Dispozitivul prezintă avantaje multiple: permite o uriașă simplificare a operațiilor de înregistrare, memorizare și catalogare a voluminoaselor «dosare» de amprente, și totodată oferă perspectiva obținerii practic instantanee a datelor reclamate de «cazul» respectiv.

de H. DONA

Printre numeroasele scrisori pe care le primim în ultimele săptămîni cu privire la intensificarea întrecerii socialiste în întîmpinarea Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a XXV-a aniversări a republicii, un loc aparte îl ocupă cele care conțin răspunsuri și angajamente la chemarea electricienilor de întreținere privind îngrijirea exemplară a utilajelor în vederea unei funcționări optime. Un loc aparte, nu pentru că n-ar exista alte sectoare mai importante, mai fierbinți, în bătălia pentru îndeplinirea cincinalului înainte de termen, ci pentru că chemarea la această întrecere a fost lansată mai înții în revista noastră. Mulțumim celor care ne scriu în această privință și îi asigurăm că ne străduim să cuprindem în paginile noastre cît mai multe dintre scrisorile lor.

Mulți își amintesc, poate, că acum aproape două luni am publicat în revistă un articol intitulat «Comprehensiune» în care solicitam conducerii forurilor noastre sanitare să se pronunțe cu privire la valoarea unor tratamente medicale propuse de un inginer cercetător. Nu avem nici o competență în materie și nu dispunem nici de condiții științifice de experimentare, așa că nu știm dacă tratamentele propuse sînt bune sau nu. O lămurire autorizată din partea celor în drept ar sluji la limpezirea lucrurilor, evitînd eventuale iluzii neconsistente sau, dimpotrivă, permițînd continuarea cercetărilor. Sutelor de cititori care ne-au scris în legătură cu această problemă ținem să le spunem că, deși am făcut mai multe reveniri pînă astăzi, n-am primit din partea conducerii Ministerului Sănătății încă nici un răspuns. Îi rugăm să nu-și piardă răbdarea, căci pînă la urmă, desigur, vom reuși să căpătăm lămuririle de care au nevoie și pe care le vom publica în coloanele «Flacării».

Pe lîngă alții, doi cititori (H. Drăgulescu-Malu din București și N. Glișa din Tg. Jiu) ne-au adresat scrisori mai ample în legătură cu recenta conferință de la Stockholm pentru protejarea mediului. Pe această temă am scris și vom mai scrie în paginile revistei, iar lupta împotriva poluării putem spune că abia începe în mod serios. Nu avem intenția să prezentăm aici concluziile care se pot trage din lucrările conferinței. Cîteva idei apar totuși ca evidente. Cea dintîi privește faptul că, pentru prima dată, întreaga lume, fără excepție, pare a fi luat cunoștință cu spirit de răspundere de importanța apărării naturii și a vieții omului în condițiile civilizației industriale și că toate națiunile sînt hotărîte a întreprinde acțiuni, științificește întemeiate, împotriva primejdiilor care amenință mediul înconjurător. O a doua concluzie privește faptul că peste tot se consolidează părerea că principalul factor poluant, distrugător al naturii, este războiul (exemplul Vietnamului este în privința aceasta edificator) și că sarcina cea mai urgentă este deci eliminarea războaielor (și a cursei înarmărilor) din viața societății. O altă idee care s-a impus cu deosebită forță este că lupta împotriva poluării apei, aerului, solului etc. trebuie să se desfășoare numai pe baza respectării stricte a suveranității fiecărui stat în parte (trebuie combătută atît «agresiunea toxică», infestarea ireponsabilă a aerului și apelor de dincolo de hotarele fiecărei țări cît și imixtiunile directe și indirecte în alte țări sub pretextul protejării mediului înconjurător). În sfîrșit, țările în curs de dezvoltare au susținut pe bună dreptate că bătălia împotriva poluării industriale nu trebuie să fie un prilej de a se încetini ritmul industrializării. Nu industrializarea, progresul tehnic sînt vinovate de înrăutățirea condițiilor de viață, ci anumite modalități iraționale și inumane de a practica industrializarea; de altfel, fără progres tehnic nici nu poate fi concepută o luptă eficientă împotriva poluării. O mare grijă a manifestat conferința de la Stockholm pentru păstrarea echilibrului biologic (ziarele au și scris despre suspendarea pescuitului de balene, despre crutarea unor specii de animale sălbatice, amenințate cu dispariția). Dar despre toate acestea, cititorii pot găsi unele date interesante chiar în acest număr.

În nr. 20 am publicat prima parte a anchetei cu privire la condiția femeii în societatea noastră. În legătură cu unele critici la adresa citorva întreprinderi ale industriei ușoare, am primit din partea Ministerului Industriei Ușoare o scrisoare semnată de tov. ing. Ion Popescu, adjunct al ministrului, în care ni se comunică printre altele că s-au alocat fondurile necesare pentru construirea unui cămin pentru nefamiliști la fabrica «Tricodava» și că s-au întreprins demersuri pentru reînființarea unor specialități medicale la cabinetul medical de la fabrica «Tricotajul roșu» din București.

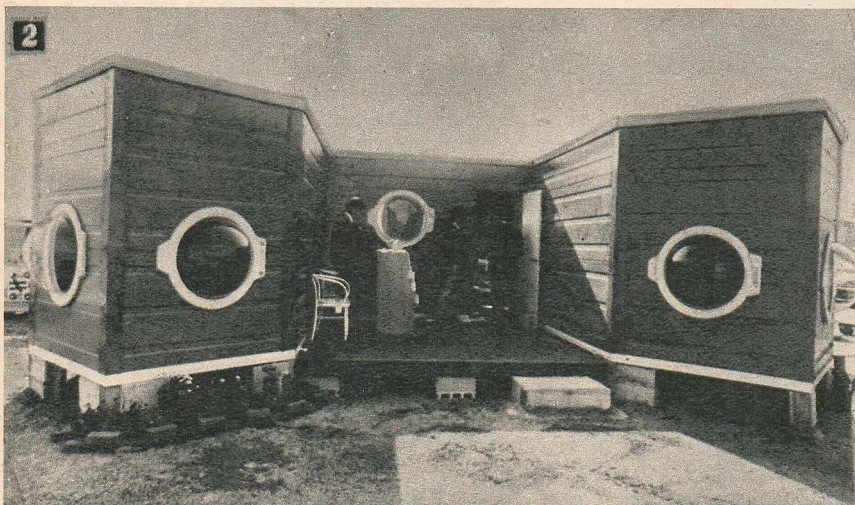
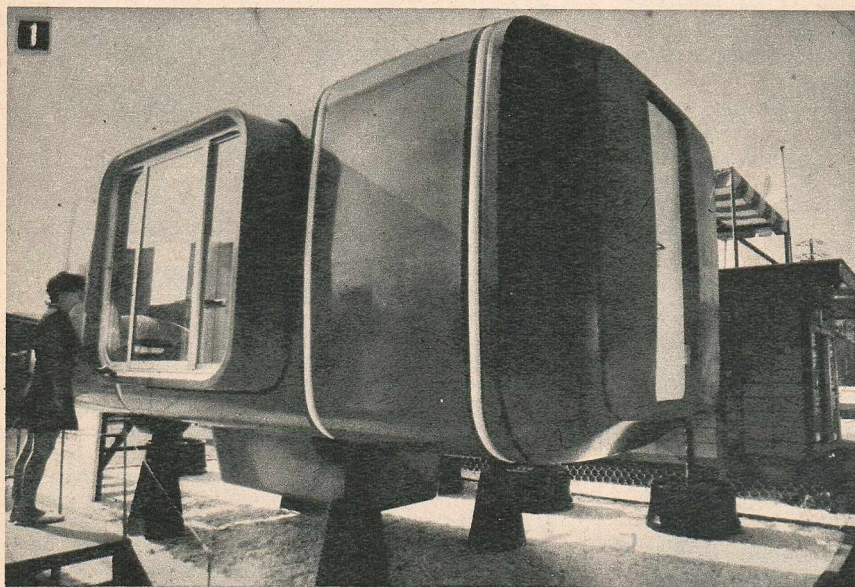
NOSTALGIE DE DOI CAI PUTERE

La 100 de ani de la intrarea în circulație la Leipzig a primului tramvai, locuitorii orașului au avut posibilitatea să se plimbe cu acest vehicul care — atunci când a apărut — constituia maximum de confort și rapiditate în transportul urban.

TRAGE MÎȚA DE COADĂ, DAR E VESELĂ...

Mîța nu e miță, ci leu, iar minunea s-a petrecut acolo unde se petrec toate minunile, adică la Miami Beach — Florida. Eroii: miss Naia Haast în vîrstă de 18 ani și leul Leonard în greutate de o sută de kilograme.

PENTRU VACANȚA URMAȘILOR

Aproximativ 500 de firme participă la o expoziție deschisă de curînd la Tokyo, prezentînd o largă gamă de obiecte-tribute ale unei vieți confortabile. Iată două exponate: casa «Bernard L'ermite», un tip de vilă pentru vacanță (foto 1), și construcția «Tortur» pentru camping (foto 2).

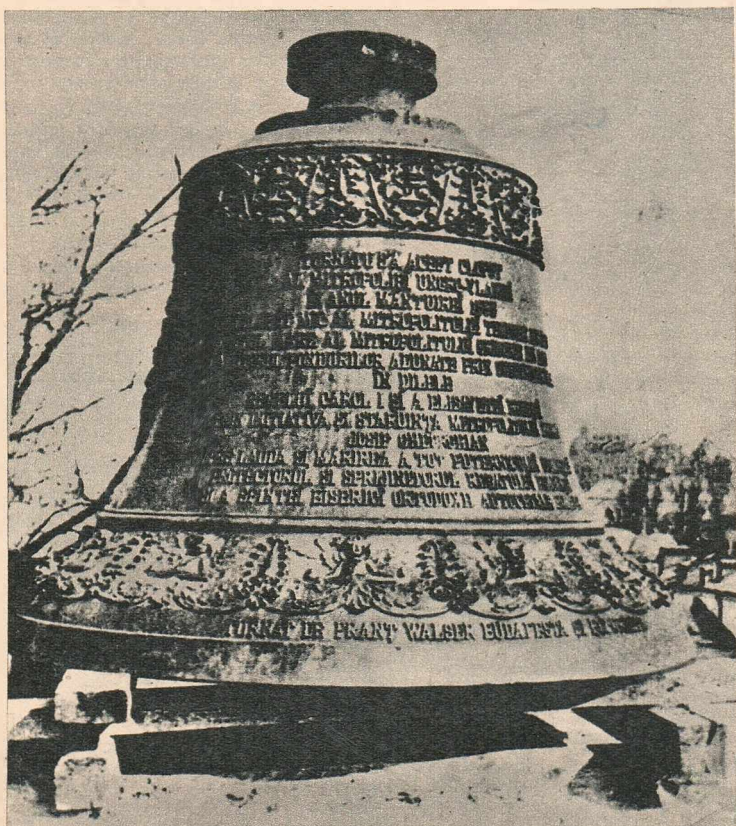
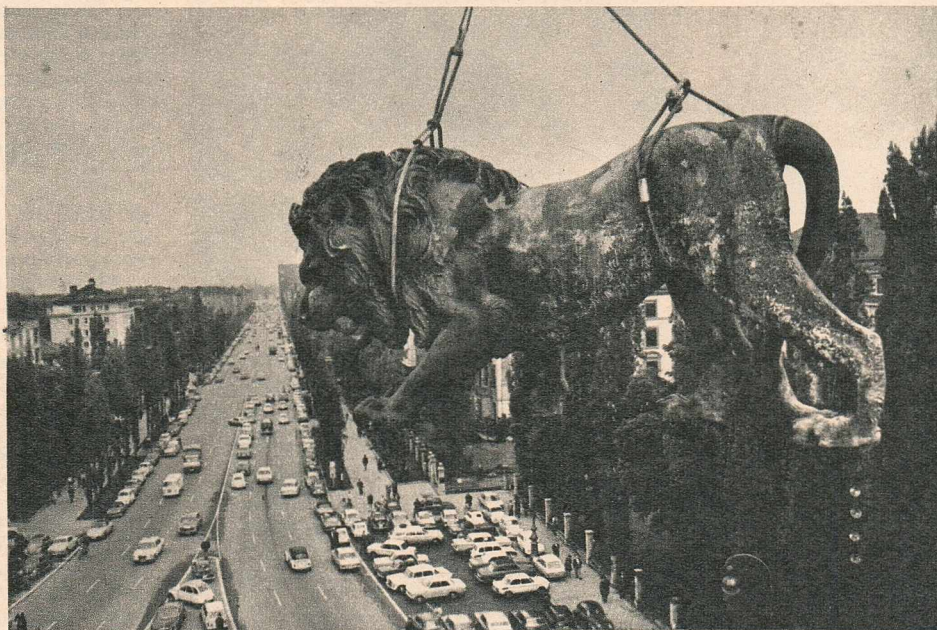

ARTĂ ȘI MESTEACĂN, SUTĂ LA SUTĂ

De curînd s-a deschis în capitala suedeză — Stockholm — expoziția unui foarte original artist. Nu numai originale, ci și foarte frumoase, lucrările lui Einar Hagnestad, lucrător de pădure din satul Brunflo, situat în regiunea de mijloc a Suediei, sînt realizate din coajă de mesteacăn.

PÎNĂ LA ULTIMUL LEU

CVADRIGA, grupul statuar alcătuit din patru lei reprezentând emblema orașului Munchen, a fost serios avariată în urma bombardamentelor aeriene ale ultimului război mondial. Lucrările de restaurare a monumentului s-au terminat de curând. Ele au constat nu numai din curățirea minuțioasă a imenselor fiare din piatră, ci și în «grefarea» unor părți lipsă ale corpului: labe, coadă, coamă. Acum, impunătoarea cvadrigă este gata și spre bucuria și mândria munchenezilor — repusă în drepturile ei.

MAI-MARELE CLOPOTELOR

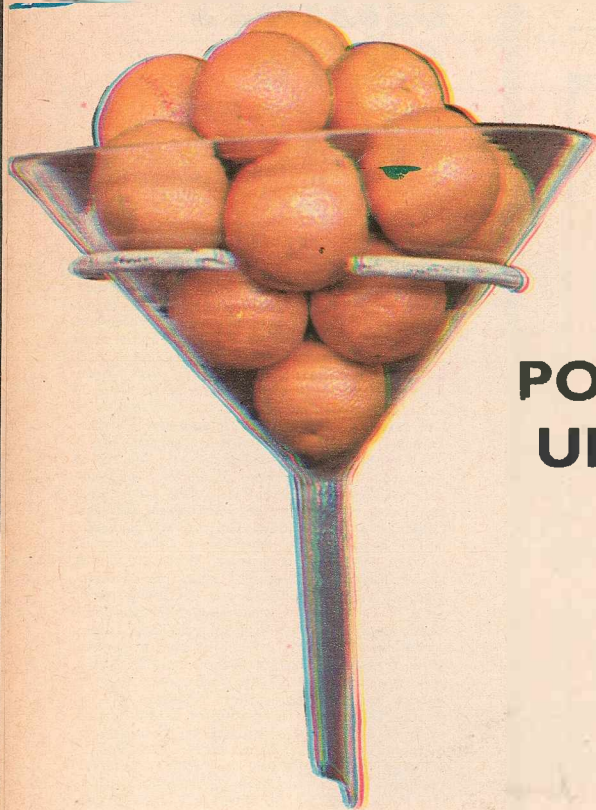
Mulți bucureșteni îl cunosc; pină acum zece ani se afla la vedere, instalat pe o schelă joasă de metal, în Dealul Mitropoliei. Din cînd în cînd patru voinici îl trăgeau de limbă — la propriu, nu la figurat — ca să-și îndeplinească misiunea. Acum este instalat sus, în clopotnița mare, între ziduri groase, și nu i se mai vede marea siluetă, iar un buton electric, apăsător ușor, înlocuiește la timp efortul voinicilor. Ați înțeles: este vorba de mai-marele clopotelor din țară — uriașul de la Patriarhie. Gabaritul său: 3,41 metri înălțime, diametrul: 1,96 m, 8 142 kg. «Are tonul FA grav și este făcut din alt clopot mai mic, de la 1613, și din tunurile luate de la turci în 1832». A fost turnat la Budapesta și cînd a fost adus la București (cu vaporul, pe Dunăre, pină la Giurgiu și apoi cu trenul) «i s-a făcut un cărucior special pentru dusul de la Filaret pe Deal, tot drumul, deși scurt, durînd mai mult de patru ceasuri». Ce fel de «cărucior» o fi fost acela, dar și prin ce hîrtoape o fi trecut, dacă le-au trebuit celor opt perechi de boi să-l tragă timp de patru ore? Inaugurarea marelui clopot s-a făcut la 17 aprilie 1888, «fiind de față onor guvernul și multe mii de suflete din toată Capitala».

cititori căt-re cititori

Următorii cititori doresc să corespundă:

Stana Ion Gheorghe, 20 ani, operator chimist, Pitești, cart. Războieni, bl. G1, sc. B, et. II, ap. 70: teme diverse, schimb de ilustrate; Marcu Mariotara, 30 ani, contabilă, Alba-Iulia, Platoul Romanilor, bl. garsonieră nr. 1: turism, sport, rebus, schimb de ilustrate; Mladin Marcel Otiliu, 25 ani, tehnician, Pitești, cart. Războieni, bl. B3, sc. C, ap. 4: teme diverse; Șerbănescu Violeta, 17 ani, elevă, Iași, str. Nicolae Gane nr. 1: prietenie, viața tineretului, schimb de ilustrate; Susna N. Dumitru, 25 ani, electrician, com. Nehoiu, str. Cazărni nr. 4, jud. Buzău: teme diverse, schimb de ilustrate; Tarnovski Valentina, studentă, București, sect. 3, bd. Republicii nr. 98: teme diverse, schimb de ilustrate; Marhan Gheorghe, 23 ani, tîmplar-sculptor, Iași, Șoseaua Națională nr. 186, sc. A, et. I, ap. 5: artă, turism, prietenie, schimb de ilustrate; Căldăruse Roland, student, Craiova, str. Libertății nr. 31: teme diverse; Macoveiciuc Constantin, 22 ani, Focșani, bd. București nr. 71, bl. B8, sc. III, ap. 58: literatură, prietenie, schimb de ilustrate; Modnean Vasile, Timișoara, str. Circumvoluțiunii nr. 6, bl. J3, et. I, ap. 24: psihologie, drept, schimb de ilustrate; Popov Achim, 22 ani, tehnician, Tulcea, str. Victoriei nr. 85: prietenie, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Dumitrescu Gigi, 17 ani, elev, București, sect. 8, str. Petru Maior nr. 76: muzică pop, prietenie; Olaru Gheorghe, 23 ani, lăcătuș, Cugir, str. Tineretului nr. 2, bl. 8, sc. 1, et. I, ap. 32, jud. Alba: muzică, viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; Pîrlea Nicolae, 18 ani, elev, com. Ișalnița, jud. Dolj: schimb de ilustrate; Răcilă Titu, 22 ani, tehnician, București, sect. 6, str. Mihai Vodă nr. 58: literatură, muzică pop, prietenie, sport, viața tineretului, schimb de ilustrate; Iliescu Marian, Roșiorii-de-Vede, str. Dunării nr. 97 A, jud. Teleorman: teme diverse; Nicolae Dorina, 17 ani, elevă, Fetești, str. Turnu-Severin nr. 35, jud. Ialomița: geografie, istorie, schimb de fotografii de actori, de cîntăreți și ilustrate; Gogean Alina, 21 ani, tehnician, Galați, Țiglina IV, microraiou nr. 17, bl. B1, sc. I, et. IV, ap. 19: muzică, schimb de ilustrate; Rusu Mihai, Hunedoara, Aleea Oțelurilor nr. 1 A, bl. C.M. 5, ap. 175: teme diverse, schimb de ilustrate; Brinzei Luminița, 19 ani, elevă, com. Ciuchici, nr. 154, jud. Caraș-Severin: prietenie, schimb de ilustrate; Văcăruș Ludmila, 20 ani, com. Vlad Tepeș, jud. Ialomița: literatură, cinema, muzică, sport, schimb de ilustrate; Bartha Viki, 17 ani, elev, Orăștie, str. Bicazului, bl. B 6, sc. B, et. I, ap. 3, jud. Hunedoara: schimb de fotografii de actori și ilustrate; Habic Elena, 18 ani, Roman, str. Martir Cloșca nr. 183, jud. Neamț: viața tineretului, handbal, schimb de ilustrate; Răoată Gheorghe, 16 ani, Mangalia, str. Rozelor nr. 2, bl. B, et. IV, ap. 23: schimb de ilustrate; Vartan Ion, 20 ani, caricaturist, București, sect. 2, str. Hispania nr. 42: teme diverse (în mod deosebit anecdote, caricaturi); Amărăutei Mariana Linda, 17 ani, elevă, Iași, str. Danca nr. 46: viața tineretului, prietenie, muzică pop, schimb de ilustrate; Gugiu Constantin, 19 ani, lăcătuș, Piatra-Neamț, str. 23 August nr. 35: schimb de fotografii de actori și ilustrate; Popescu Valentin, 18 ani, elev, Drobeta Turnu-Severin, cart. Crihala, bl. D 2, sc. 3, ap. 59: sport, schimb de ilustrate; Cristescu Andreea, 30 ani, asistentă medicală, Focșani, str. 6 Martie nr. 3: teme diverse; Firulescu Iulian, 19 ani, elev, Pitești, str. Negru-Vodă, bl. E 6, sc. B, et. II, ap. 8: literatură, istorie, muzică, cinema, sport; Iorga Cecilia, 21 ani, com. Moldoveni, jud. Ilfov, of. p. Dridu: teme diverse, schimb de ilustrate; Spiridon Ecaterina și Enache Mirela, 18 ani, eleve, Galați, str. Lacului nr. 21: literatură, muzică, cinema, schimb de ilustrate; Afrăsinei Sanda, 21 ani, planificator-contabil, com. Roznov, nr. 200, jud. Neamț: literatură, muzică, prietenie, fotbal; Dinu Mariana, 18 ani, elevă, Lipova II, ser. Valea Mare nr. 597, jud. Arad: teme diverse, schimb de ilustrate; Nica Virgil, 20 ani, București, sect. 2, str. Dimbovița nr. 8: etică, filozofie, viața tineretului, prietenie, schimb de ilustrate; Miron Marcela, 17 ani, elevă, Bacău, str. Aurel Șetu nr. 41: prietenie, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Chișoiu Giorgio, 21 ani, Brăila, str. Vasile Alecsandri nr. 16, microraiou «Apollo»: electronică, muzică pop, filatelie, schimb de ilustrate; Neacșu Anghel, 20 ani, com. Radomirești, jud. Olt: teme diverse, schimb de fotografii de actori și ilustrate; Rotaru Nelu, 22 ani, bucatar, Săvinești, municipiul Piatra-Neamț: comerț, prietenie, schimb de fotografii originale și ilustrate; Zaharia Claudia Monica, 19 ani, elevă, București, sect. 8, str. Căiuși nr. 14: teme diverse, schimb de ilustrate; Gavrilăscu Mihai, 22 ani, Timișoara, str. Reșița nr. 52: teme diverse, schimb de ilustrate; Legheni Lucian, 20 ani, strungar, Ploiești, str. Maramureș nr. 31: schimb de ilustrate; Barbu Cătălina, 30 ani, economist, Ploiești, str. Găgeni nr. 117, bl. 118, ap. 196: teme diverse, schimb de ilustrate; Plătărescu Iuliana, 16 ani, elevă, București, sect. 4, bd. 1848 nr. 44, sc. A, et. IV, ap. 42: muzică, prietenie, schimb de ilustrate; Cazan Nicolae, 26 ani, doctor, Ploiești, str. Rudului nr. 96: teme diverse, schimb de ilustrate; Gavrilăscu Nelu, Constanța, str. Palas nr. 8, bl. 2, sc. A, et. IV, ap. 65: teme diverse, schimb de ilustrate; Pelmuș Vasile, sudor, Constanța, str. Palas nr. 8, bl. 2, sc. A, et. II, ap. 36: teme diverse, schimb de ilustrate; Mare Rodica, 24 ani, proiectantă, Craiova, str. Unirii nr. 16 A, bl. Popa Sapcă, sc. A, et. I, ap. 2: teme diverse.

F Nr. 27 (891)
CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

CE POVESTESTE URSULEȚUL

Imaginea ne-a devenit de mult familiară: într-un cerc roșu cu contur alb, un ursuleț așezat pe labele posterioare, puțin lăsat pe spate și cu botul ridicat în sus este gata să răstoarne în gîtlej o uriașă sticlă cu băutură răcoritoare. Este o emblemă comercială, ceea ce în termeni de specialitate se numește o «trade-mark», o marcă înregistrată, menită a da personalitate și girul calității unui produs. În cazul de față, al unuia ce a devenit foarte cunoscut și apreciat în ultimul an — băutura răcoritoare CI-CO.

Ce este CI-CO? Cine, cum și unde o produce? Care-i sînt caracteristicile?

Iată cîteva întrebări pe care dacă — în mod simbolic — le punem ursulețului, acesta ne va invita să-l vizităm la el acasă, în noua și moderna fabrică de băuturi răcoritoare din cartierul bucureștean Militari.

*

Nu ne-a fost greu să-l găsim. Noua fabrică de băuturi răcoritoare — amplasată printre celelalte întreprinderi industriale moderne înălțate în ultimii ani în Militari — strălucește prin fațada sa azurie, întreruptă deasupra intrării principale de un fronton acoperit cu placaj ceramic cărămiziu, pe care se... lăfaie ursulețul nostru.

La aripa din dreapta a edificiului, un du-te-vino de autocamioane ce par niște care alegorice datorită coloritului lor viu și formei inedite ce le-o dă caroseria lor specială — autocamioane ce poartă aceeași

emblemă: ursulețul cu sticla sa și cele patru litere CI-CO — încarcă zi și noapte, fără întrerupere, navete cu sticle ce conțin apreciată băutură sau descarcă sticlele goale colectate de la toate punctele de desfacere.

Dacă vrei să cunoști ce este CI-CO, în ce constau virtuțile sale și condițiile în care se prepară, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să însoțești navetele acestea de la descărcarea sticlelor goale din autocamioane pînă la reîncărcarea lor, pline.

Cîte 40 de navete, fiecare conținînd cîte 24 de sticle goale de CI-CO, sînt așezate în camioane pe cîte o paletă din lemn de construcție specială. Un electrostivitor ridică paleta, și cele 960 de sticle de CI-CO își încep călătoria lor în fabrică. Această călătorie, de la mașina automată ce descarcă navetele cu sticle goale de pe palete pînă la surata ei ce le reîncarcă pe cele pline, însumează un drum de 200 de metri de bandă rulantă, drum ce durează o oră și un sfert. În tot acest timp, sticlele — și în paralel navetele — sînt spălate cu apă fierbinte (3 băi dintre care una la o temperatură de 80°C) și detergenți, sînt controlate în fața unor ecrane speciale la care orice urmă de impuritate sau de ciobire se semnalează cu ușurință, trec apoi printr-o instalație monobloc în care sticlele sînt supuse automat operației de umplere și capsulare, se plimbă din nou prin fața unor ecrane de control, după care pătrund în instalația de pasteurizare. Timp de 42 de minute sticlele cu CI-CO «fierb în sucul lor propriu» în această instalație, unde temperatura se menține constantă la 85°C, după care sînt supuse unor dușuri din ce în ce mai reci, ajungînd, tot pe bandă rulantă, la o mașină care le încarcă din nou în navete. De aci, pe o altă bandă rulantă, ajung în magazia de expediere, unde o altă mașină le așază din nou, cîte 40 de navete a cîte 24 sticle, pe paletele de lemn pe care electrostivuitoarele le vor depune, una peste alta, în autocamioane. Timp în care ciclul se reia în cealaltă parte a magaziei.

TOATE ACESTE OPERAȚII: descărcare din camion, depaletizare, deznavețare, spălarea navetelor și a sticlelor, controlul sticlelor goale, umplerea și capsularea sticlelor, controlul sticlelor pline, pasteurizarea, înnavetarea, paletizarea și reîncărcarea navetelor cu sticle pline în autocamioane — SÎNT MECANIZATE ȘI AUTOMATIZATE. Se poate afirma, fără nici o exagerare, că din momentul intrării autocamionului cu sticle goale pe poarta fabricii pînă la ieșirea lui cu sticlele pline, NICI O MÎNĂ DE OM N-A ATINS STICLELE CU CI-CO! Automatizarea aceasta, dusă la limitele maxime, constituie o garanție a desăvîrșitei igiene în procesul de producție al băuturii răcoritoare CI-CO.

Aceeași igienă desăvîrșită este asigurată și în celelalte etape ale producției. În cealaltă parte a fabricii putem cunoaște fazele prin care băutura trece înainte de a fi îmbuteliată. Mai întîi apa trece printr-o foarte modernă instalație de tratare. După ce analizele interfazice constată că ea corespunde tuturor normelor, apa este pompată la siropărie prin conducte speciale de metal inoxidabil. Aci se găsesc 16 cazane mari, confecționate de asemenea din oțel INOX; în patru din aceste cazane se prepară siropul, — zahărul se dizolvă în apă — după care, trecînd printr-un filtru special, siropul se depune în celelalte 12 cazane, în care se

2

efectuează cupajarea — amestecul siropului cu concentratul de citrice.

În această fază — a cărei execuție se realizează tot prin mijloace automate — se efectuează o operație asupra căreia vrem să ne oprim câteva clipe, deoarece ea este una dintre acelea care asigură principala caracteristică a băuturii CI-CO — gustul său delicios și înaltele sale calități răcoritoare și nutritive: CI-CO este preparat 100% din substanțe naturale. Concentratul de citrice cu care se face cupajarea băuturii CI-CO este importat din țările mediteraneene mari producătoare de citrice. Fiecare cutie de metal închisă ermetic, adusă de pe țărmurile Mediteranei, conține, în cele câteva kilograme ale sale, mii și mii de portocale ce au fost stoarse și pasteurizate pînă cînd dintr-o portocală a rămas o bobită de concentrat, pînă cînd o stivă de portocale s-a transformat într-o cutioară de substanță asemănătoare unui gem. Acest «gem» se introduce în cele 12 cazane în care se produce operația de cupajare. Și aceste operații sînt supuse unui control interfazic prin analize de laborator.

Din cazanele de stocare de la siropărie, lichidul este pompat, tot prin tuburi INOX, la instalația «PREMIX» din cadrul liniei de umplere. Este acea instalație la care sticlele goale, spălate și controlate, au ajuns cam după ce au parcurs jumătate din drumul lor în fabrică. La această instalație sosește însă nu numai lichidul pompat din cazanele de la siropărie, ci și bioxidul de carbon, produs într-o secție specială a fabricii. Tot cu mijloace automate, cu ajutorul unor mașini «inteligente» care «știu» cît bioxid de carbon e nevoie pentru ca băutura să aibă gustul acidulat pe care-l apreciem atît de mult, se efectuează acest ultim amestec înainte de încărcarea, capsularea și pasteurizarea sticlelor. În tot acest timp, laboratorul de analize, încadrat cu chimiști și laboranți specializați, analizează, interfazic, totul: apa, zahărul, siropul, concentratul, bioxidul de carbon; apoi, la fiecare șarjă, produsul finit, ținînd seama de toate calitățile sale: aspectul, aciditatea, sifonarea, zahărul conținut, procentul de esență etc.

*

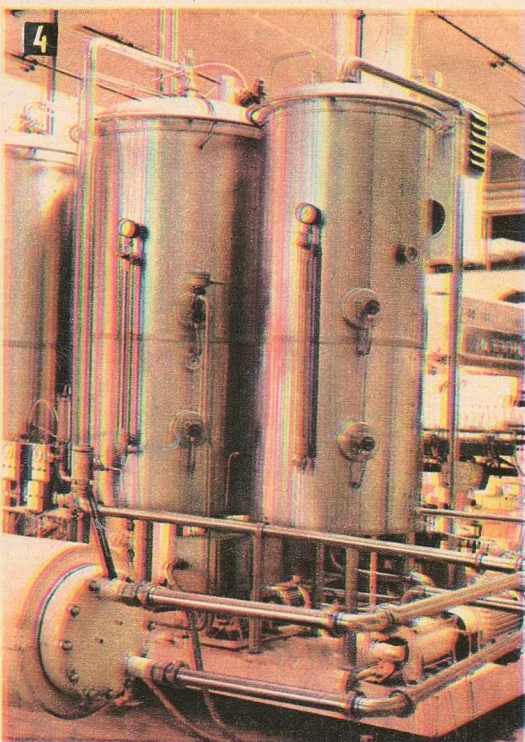
Sperăm că, descriind acest proces de producție, am reușit să lămurim cititorului câteva chestiuni:

- 1) CI-CO se prepară pe baza unui concentrat din produse naturale.
- 2) Înaltul grad de automatizare a procesului său de producție asigură cea mai deplină respectare a regulilor igienei.
- 3) Controlul permanent — interfazic și la produsul finit — garantează calitatea desăvîrșită a produsului.

În acestea constă secretul succesului de care se bucură băutura răcoritoare CI-CO. De aci faptul că producția de câteva sute de mii de sticle de CI-CO pe zi se dovedește nesatisfăcătoare față de cererea mereu crescîndă a consumatorilor.

V. SAVIN

Fotografii: Elena GHERA

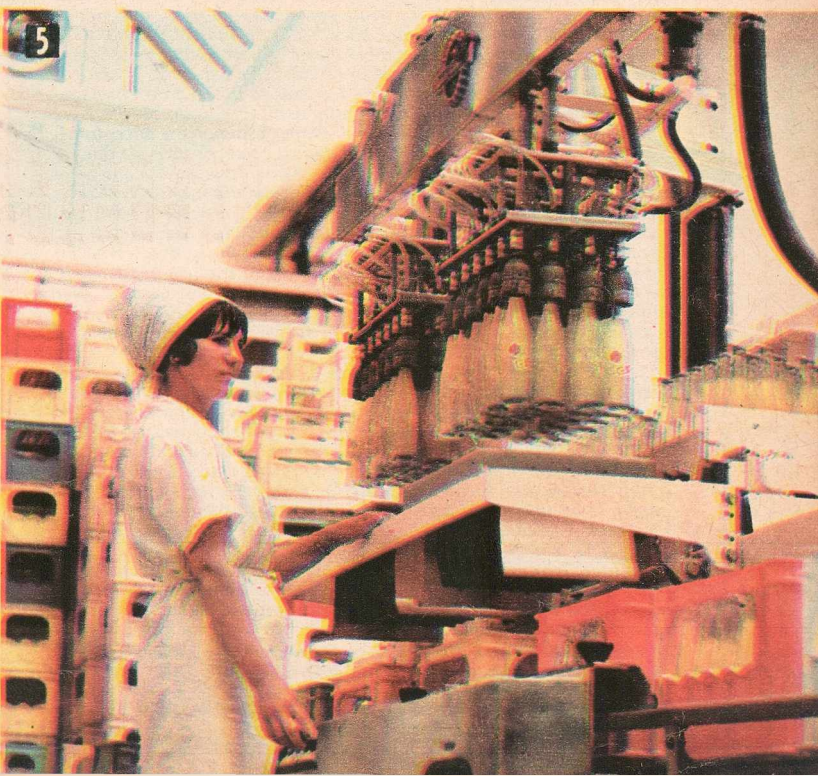

O EXPLOZIE... PAȘNICĂ ȘI RĂCORITOARE

Așa cum se vorbește de «explozia automobilistică» ori de «explozia demografică» în unele zone ale globului, la fel se poate folosi formula de «explozie» pentru a caracteriza uriașa dezvoltare ce au cunoscut-o în ultimul deceniu, în întreaga lume, producția, desfacerea și consumul băuturilor răcoritoare nealcoolice. Cifrele sînt grătore: în țările cele mai avansate din punct de vedere industrial s-a ajuns la un consum mediu de 1—2 sticle de locuitor pe zi (e vorba, bineînțeles, de cifra medie ce rezultă pe o țară întreagă, împărțindu-se consumul total la numărul tuturor cetățenilor țării, inclusiv nou-născuții, care nu beau deloc... lapte, inclusiv locuitorii unor ținuturi cu climă foarte rece, cum este, în cazul S.U.A., Alaska), în marile metropole ajungîndu-se la 6 sticle pe zi de locuitor. Cifrele de afaceri ale companiilor producătoare de asemenea băuturi sînt dintre cele mai mari: unul dintre marile concerne americane de băuturi răcoritoare se plasează, în ce privește cifra de afaceri, printre cele mai mari companii din S.U.A., înaintea multor concerne producătoare de oțel, mașini sau petrol; numai pentru publicitate acest concern cheltuiește anual (1970) 56 milioane de dolari!

La răspîndirea uriașă a acestor băuturi au concurat mai multe elemente, dintre care, drept cele mai importante, trebuie să amintim două: poluarea surselor naturale de apă în țările industriale, pe de o parte, și, pe de altă parte, introducerea, în majoritatea țărilor lumii, a interdicției consumului de băuturi alcoolice pentru conducătorii auto. În același timp, răspîndirea cunoștințelor medicale și igienice în masă a convins tot mai mult omenirea că băuturile răcoritoare sînt cele mai sănătoase pentru organism.

Și în țara noastră aceste băuturi au început să cunoască în anii din urmă o mare răspîndire. Printre cele mai recente, care au venit să umple un gol de mult simțit în sortimentul răcoritoarelor românești, se numără băutura răcoritoare CI-CO. Ea este produsă și vîndută într-o cantitate de câteva sute de mii de sticle pe zi, acum, în zilele de caniculă, cererea fiind încă mult mai mare decît posibilitățile producătorului.

- 1) La laboratoarele de analize se lucrează în trei schimburi pe zi, controlîndu-se tot timpul, interfazic ca și în final, calitatea produsului.
- 2) Fabrica de băuturi răcoritoare CI-CO, aparținînd I.P.A.-București, o clădire modernă, integrată pe deplin în noul peisaj al platformei industriale Militari.
- 3) O prezentă ce a devenit de mult familiară pe străzile Bucureștiului: autocamioanele cu CI-CO.
- 4) Instalații automate sută la sută asigură dozajul perfect al componentelor băuturii.
- 5) Omul nu face decît să supravegheze mașinile «inteligente» din fabrica de băuturi răcoritoare în care se produce CI-CO.

o săptămână în lume

Agenda bogată în evenimente internaționale a acestei săptămâni cuprinde noi și substanțiale participări românești, ce se înscriu pe traiectoria tendințelor dominante spre asanarea — pe calea destinderii și normalizării — a relațiilor interstatale. Așa cum a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința extraordinară a organizației de partid a municipiului București, noi continuăm să acționăm cu fermitate în spiritul liniei trasate de Congresul al X-lea al partidului, «îmbinând îndeplinirea sarcinilor naționale și internaționale, aducându-ne contribuția la promovarea unor relații noi între state — bazate pe egalitate și respect — la realizarea păcii și cooperării între toate popoarele lumii».

Preocuparea permanentă și primordială a partidului și guvernului nostru de a întări continuu legăturile de prietenie și unitate cu celelalte țări socialiste și-a găsit expresia într-o serie de vizite, contacte și participări la reuniuni C.A.E.R. În timp ce o delegație guvernamentală română, condusă de tovarășul Mihai Marinescu, se afla la Berlin, cu ocazia sesiunii Comisiei mixte guvernamentale de colaborare economică între România și R.D. Germană, la Sofia, delegația Comisiei de politică externă a M.A.N., condusă de tovarășul Mihai Dalea, participă la convorbirile parlamentare româno-bulgare. În timp ce o delegație de activiști ai P.C.U.S. ne vizita țara, reprezentanții României participau la ședințele unor comisii permanente ale C.A.E.R. la Cracovia (în probleme legate de industria petrolului și gazelor) și la Ulan Bator (în probleme privind agricultura). În aceleași șapte zile, pe care le consemnăm aici, s-au aflat în țara noastră conducători eminenți ai unor partide comuniste și muncitorești, exponenți de frunte ai mișcărilor de eliberare națională și socială din Asia, Africa, America Latină. Întâlnirile lor cu conducătorul statului și partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au prilejuit reafirmări categorice ale politicii noastre de solidaritate activă cu forțele antiimperialiste, cu aspirațiile legitime ale popoarelor dornice de libertate. Printre oaspeții de seamă pe care poporul nostru i-a întâmpinat cu căldură și simpatie s-au aflat: tovarășul Luis Carlos Prestes, secretar general al P.C. Brazilian, tovarășul Amílcar Cabral, liderul mișcării de eliberare din Guineea-Bissau și Insulele Capului Verde, tovarășul Augustinho Neto, conducător al mișcării de eliberare din Angola, tovarășul Ruben Dario Souza, secretar general al Partidului Poporului din Panama.

Între timp, au sosit la București fostul președinte al Republicii Chile, Eduardo Frei Montalva, lider al Partidului Democrat Creștin din Chile, precum și scriitorul și editorul italian Giancarlo Vigorelli.

În spiritul politicii noastre de dezvoltare a unor relații principale, multilaterale, cu toate statele, tovarășul Emil Bodnaraș, vicepreședinte al Consiliului de Stat, a efectuat o vizită neoficială în Marea Britanie, unde s-a întâlnit cu premierul britanic Edward Heath. La Bonn, ministru-secretar de stat la Ministerul Comerțului Exterior, Nicolae M. Nicolae, a purtat convorbiri economice, în timp ce la München expoziția «România '72» se bucură de un real succes, fiind apreciată drept «o manifestare menită să stringă legăturile între popoare» (Süddeutsche Zeitung), drept o vitrină reprezentativă a realizărilor României, «țară frumoasă, în permanent progres economic, social» (Radiodifuziunea din Bavaria).

Prezența României în centrul acțiunilor de promovare a unui climat de cooperare și de extindere în Europa și-a găsit expresia și în intervențiile delegațiilor țării noastre la Conferința de la Helsinki a miniștrilor culturii din Europa. Ideea necesității intensificării schimbului de valori între națiuni și a unei ample colaborări culturale pe temeiul respectului independenței, suveranității naționale, egalității, neamestecului în treburile interne ale altor popoare — idee pentru care militează activ România socialistă — a găsit și în rîndul participanților la reuniunea de la Helsinki largă audiență. Congresul Internațional Socialiste, întrunit la Viena, s-a pronunțat de asemeni pentru destindere și normalizare în raporturile Est-Vest, în spiritul aspirațiilor oamenilor muncii din Europa și din lumea întreagă.

A nu ține seama de realități, a ignora aspirațiile și drepturile legitime ale popoarelor înseamnă astăzi a merge împotriva curentului, a încălca voința întregii omeniri. Iată pentru ce stîrnește o vie reacție în lumea întreagă intensificarea bombardamentelor americane asupra R.D. Vietnam și Intruziunea nejustificată din partea S.U.A. a reluării convorbirilor cvadrilaterale de la Paris. Cu aceeași neliniște, opinia publică internațională urmărește tendințele deplorabile de escaladare a conflictului din Orientul Apropiat fie că este vorba de masacrul sîngeros de pe aeroportul Lod, fie că e vorba de atacurile cu tancuri și aviație ale Israelului asupra teritoriului libanez. Mai mult ca oricînd, soluțiile politice sînt necesare pentru stingerea focarului de război din această zonă, în spiritul rezoluției Consiliului de Securitate din 1967.

Săptămîna aceasta a fost dominată și de o seamă de alte evenimente, între care pe prim plan se situează răbufnirea aproape violentă a crizei monetare occidentale. Hotărîrea guvernului englez de a institui cursul fluctuant al lirei sterline a produs o adevărată derută în cercurile financiare și comerciale, determinînd o subită agravare a contradicțiilor interoccidentale și intercomunitare. Contradicțiile dintre vest-europeni, dintre aceștia și partenerii lor americani, ce păreau abia jugulate în decembrie 1971 cu ajutorul așa-zisei «realități din Washington», se află din nou în faza acută, demonstrînd fragilitatea «înțelegerilor» intervenite ca și dificultățile prin care trece organismul vest-european. Dacă adăugăm acestui impas creșterea masivă a acțiunilor revendicative ale maselor din țările occidentale (un milion de greviști în Franța; aproape două milioane de greviști în Italia), realizăm tabloul acelei «situații haotice» la care se referă numeroși comentatori ai actualei crize interoccidentale, ce depășește evident limitele pur financiare.

marți, 27 iunie 1972

Dic. BABOIAN

CONSTRUCTEURS ROUMAINS A CUBA
DES JEUNES ARRIVÉS, les six Roumains arrivés pour l'entraînement des autres membres de la brigade internationale «Julio A. Mella». On ne parvient pas dire en juste pourquoi. C'est peut-être leur bonne humeur, ou les résultats spectaculaires de l'entraînement de Vaud qui venait d'être de suite voir les résultats, après qui était le contraire... Jusqu'à leur où il se met en commotion d'un indicateur et le passage à tout son accompagnement en descendant des escaliers par la force de l'escalier, le Sapeur dans il leur l'empêcher, etc.
 PAR LIDICE VALENZUELA
 PHOTOS BERUVIDES
Commenté par le comité d'organisation d'Apprentis (Vaud).
Quelques chose a particulièrement frappé les jeunes roumains dans notre processus révolutionnaire la participation des jeunes à la construction de la nouvelle société. Ces jeunes, ils étaient des volontaires, volontaires des volontaires et un projet marqué de garder de leurs expériences que après un code de travail simple d'une semaine de Cuba, avec lesquels ils ont travaillé série et respect. Qu'ils, nous dit que, que la pensée cubaine est consciente de l'importance

CUBA: șase tineri români în brigada internațională "Julio A Mella"

Ziarul «Granma», care apare și într-o ediție franceză la Havana publică pe cinci coloane un reportaj despre activitatea unui grup de tineri constructori din Republica Socialistă România, care participă în prezent — cu pricepere și entuziasm — la construcția unei școli pentru copiii cubanezi, în cadrul acțiunilor brigăzii internaționale «Julio A Mella». Încă de la sosirea lor în Cuba — reiese din relatările ziarului — cei șase români au atras asupra lor atenția celorlalți membri ai brigăzii și au câștigat simpatia unanimă, demonstrînd entuziasm și voință de a munci din toată inima. Autorul reportajului, Lidice Valenzuela, îi prezintă astfel pe tinerii entuziaști din România:

«Gheorghe Babocca, Gheorghe Vasile, Traian Dumitrescu, Nicolae Varvaroi, Ovidiu Istrate și Ion Ene. Șase români care nu cunoșteau Cuba înainte de a veni aici, unde contribuie la ridicarea unei școli. (Liceul «Ceiba 7» — nn.) Șase tehnicieni în domeniul construcțiilor, șase militanți ai partidului și ai Uniunii Tineretului Comunist din România, care în țara lor construiesc complexe industriale, orașe...»

Reproducem în facsimil un fragment din reportajul apărut în «Granma», însoțit de fotografiile tinerilor români din brigada internațională «Julio A Mella».

ANCONA: 12 ore de... cutremur

Cu o intensitate de 7 grade, calamitatea s-a abătut din nou asupra «orașului seismelor» — Ancona. Din fericire, de astă dată n-au fost victime omenești, dar imaginea alăturată redă forța de distrugere a cutremurului, care a lăsat din nou fără adăpost mii și mii de familii, paralizînd pentru zile în șir traficul pe străzi și activitatea multor întreprinderi. Se pare că în urma celor 44 de zguduiri succesive, produse într-un interval de 12 ore, sute de clădiri vor trebui dărîmate și reconstruite, în timp ce numărul sinistraților este mai mare decît cel de pe urma cutremurului din iarna trecută. Autoritățile caută acum soluții practice pentru a preveni izbucnirea unor epidemii în taberele de sinistrați.

prin viu grai și în scris

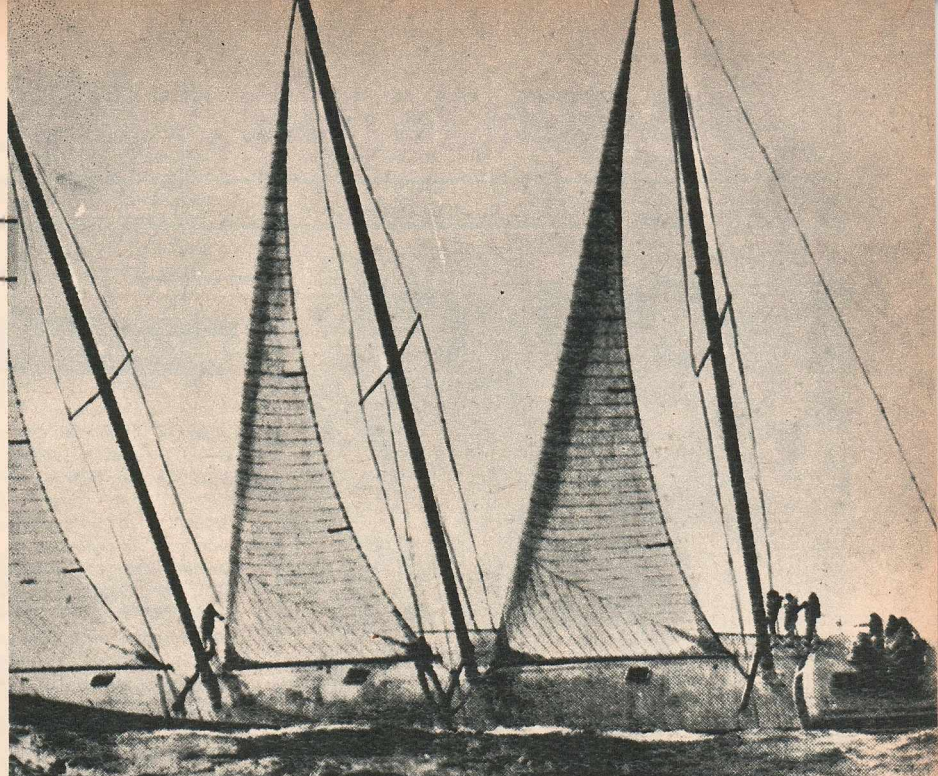
În cursul vizitei pe care au întreprins-o în Vietnam, membrii delegației organizației pacifiste americane, Asociația poporului pentru pace și dreptate, au avut prilejul de a se întîlni și a sta de vorbă cu piloți americani făcuți prizonieri (fotografia 1). Prizonierii au cerut concetățenilor lor să transmită opiniei publice americane regretul lor de a fi participat la bombardamente și operațiuni militare îndreptate împotriva popoarelor indochineze, dorința de a se pune capăt imediat acestui război crud și nedrept. Aceleași sentimente, izvorîte, cităm, «dintr-o adîncă dragoste de patrie și în interesul viitorului ei», convingerea că «acest război constituie o mare greșeală», sînt exprimate și în scrisoarea pe care 15 militari S.U.A. aflați în detențiune în Vietnam au adresat-o în luna iunie Congresului american (facsimilul din fotografia 2).

PANMUNJON: atmosferă destinsă

Un moment care n-a scăpat atenției corespondenților de presă și fotoreporterilor prezenți la convorbirile preliminare de la Panmunjon dintre reprezentanții Organizațiilor de Cruce Roșie din R.P.D. Coreeană și Coreea de Sud: într-o pauză, la invitația reprezentanților R.P.D. Coreene, membrii celor două delegații s-au așezat alături, discutând într-o atmosferă destinsă. Într-o conferință de presă ce a urmat celor 13 întâlniri ale grupului de lucru, la capătul cărora s-a ajuns la un consens asupra ordinii de zi a viitoarelor convorbiri de fond, purtătorul de cuvânt al Organizației de Cruce Roșie din R.P.D. Coreeană a subliniat importanța deosebită a acestui fapt, care evidențiază că deosebirile de opinii pot fi depășite, că se pot găsi puncte comune și că, în cele din urmă, se va ajunge la un acord, oricât de mari ar fi deosebirile de opinii sau neînțelegerile dintre nord și sud.

lelouch-terlain și cursa solitarilor

Se împlinesc astăzi două săptămâni de când participanții la cursa navigatorilor solitari au luat startul la Plymouth (Anglia), cu destinația Newport (S.U.A.). Numărul mare al concurenților — 59 față de 5 în 1960, la prima ediție a cursei — atestă popularitatea în creștere a competiției. Printre navigatori se află anul acesta, alături de «yachtmeni» profesioniști, un director de bancă, doi ziariști, doi industriași, câțiva funcționari, trei mecanici, un actor și — de asemenea — trei femei: poloneza Maria Teresa Remiszewka, inginer naval la Gdynia, Anne Michailoff, instructoră de yachting, și Marie-Claude Faroux, fostă campioană mondială la vele, amândouă din Franța. Nu lipsește nici veteranul Francis Chichester (Anglia), învingător în prima ediție a cursei, plasat pe locul doi în cea de-a doua. Ambarcațiunile angajate în traversarea Atlanticului (circa 6 500 km) sînt cu fiecare nouă ediție a cursei din ce în ce mai bine dotate tehnic, fapt care — afirmă partizanii «epocii eroice» — știrbește din aura de romantism pe care o avea cursa solitarilor. Cea mai mare și mai electronizată ambarcațiune care participă anul acesta la competiție este «Vendredi Treize» (în fotografie). Aparține regizorului Claude Lelouch și este pilotată de Jean-Yves Terlain.

realități din lumea capitalului

plaga sinuciderilor

În Franța, un sinucigaș din doi are sub 25 de ani, iar numărul tinerilor între 15 și 19 ani care recurg la acest gest disperat a crescut în ultimul deceniu cu cel puțin 30 la sută. La Congresul mondial pentru prevenirea sinuciderilor întrunit la Londra, raportul prezentat de delegația S.U.A. a menționat că 10 000 de studenți și elevi americani au încercat să se sinucidă în decurs de un an, 1 000 au reușit. În Franța, atestă o anchetă publicată în «Le Figaro», se înregistrează în rândul elevilor 5 000 tentative de sinucidere pe an. În Republica Federală a Germaniei, 1 000 de copii pe an fac, potrivit unor date oficiale, tentative de sinucidere. Tot în interval de un an, 33% dintre decesele constatate la Universitatea Berkeley și 27% din cele de la Oxford se datoresc sinuciderilor. Dacă sinuciderile continuă să rămână o plagă a societății de consum, una dintre primele cauze ale mortalității pe plan mondial, numărul în continuă și alarmantă progresie al celor care caută moartea înainte de a fi atins vîrsta adultă este un simptom revelator al unei extrem de grave crize a societății. Tinerii nu mai au acele puncte solide de referință care să le permită să devină maturi — constată sociologii și psihiatrul. Mitul muncii, al familiei, al patriei s-au devalorizat și nimic altceva nu le-a înlocuit. Incompatibilitatea dintre individ și societate face ca viața să apară înfricoșătoare și inutilă. Motiv pentru care rezultatele obținute de centrele de asistență a candidaților la sinucidere, înființate în diverse mari orașe occidentale, nu sînt și nu pot fi decît extrem de modeste.

Sinucigaș de 15 ani din Torino, fiul unor imigranți din sudul Italiei.

Londra. Încercare de salvare a unui om care vrea să se arunce de pe acoperișul unei case.

2

FOR THE COMMANDER OF THE UNITED STATES
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

To request release of captivity, when President Nixon assumed his office, we nurtured great hope that he would honor the promises made and his commitment to the American people and terminate this tragic war. It is essential to realize that our statement stems from a profound love of country and interest in the future. It is our conviction that we are in a situation, most national, most

Richard A. Young
John A. Young, 2574
RA 16-763-510 - US Army (2B)
Capt. 30 Jan. 1968

Robert A. Chimento
Robert A. Chimento, 2074
RA 16-763-510
Capt. 8 Feb. 1968

James A. Daly
James A. Daly, 276
RA 16-763-510 - US Army
Capt. 9 Jan. 1968

John A. Young
John A. Young, 276
RA 16-763-510 - US Army
Capt. 1 July 1967

Robert A. Chimento
Robert A. Chimento, 276
RA 16-763-510 - US Army
Capt. 8 Feb. 1968

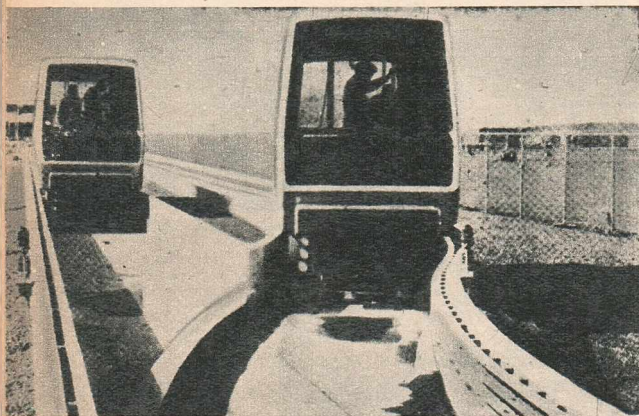
John A. Young
John A. Young, 276
RA 16-763-510 - US Army
Capt. 23 Apr. 1968

John A. Young
John A. Young, 276
RA 16-763-510 - US Army
Capt. 17 Jan. 1968

MARLENE DIETRICH: longevitatea celebrității

Seară de seară, Marlene Dietrich — azi în vîrstă de 71 ani — a fost asaltată cu asemenea insistență de admiratorii ei după fiecare spectacol pe care l-a susținut, în ultimele săptămîni, la Londra. Pe scenă, celebra stea, sfidînd anii pe care i-a lăsat în urmă, cîntă și plînge, cucerindu-și ca întotdeauna publicul atît de fidel. Marlene face să plîngă «tout Londres», scrie *Paris Match*, și, după cum se poate vedea din imaginea pe care o reproducem, semnele recunoștinței pentru arta dăruită de inegalabila Marlene Dietrich se concretizează în sute de mîini întinse spre ea pentru autografe, în calde manifestări de simpatie și admirație.

transpo'72

Expoziția Transpo '72 organizată la Washington prezintă multe soluții pentru transportul prezent și viitor, dar automobilele lipsesc aproape complet. «General Motors» a propus vehicule pentru transport în comun, iar Henry Ford II a anunțat oficial, cu acest prilej, că firma pe care o conduce se va angaja pe aceeași cale, viitorul aparținînd, după cum se consideră în tot mai mare măsură, transportului colectiv. Printre vehiculele prezentate la Transpo '72 se numără trotuare rulante, minitrenuri urbane ca acelea experimentate la expozițiile mondiale de la Montreal și Osaka, mici vagoane de 8-24 persoane care nu opresc în stații ci numai își încetinesc mersul pentru îmbarcarea și debarcarea călătorilor, ca și cabine de 2-4 pasageri (în fotografie) dirijate spre destinație prin computere.

Dintre aceste sisteme noi de transport, cîteva urmează să fie puse în practică într-un viitor destul de apropiat.

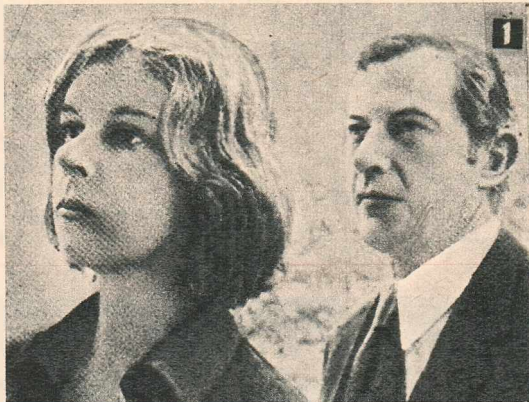
fațade pentru uz turistic

Confruntate cu tendința de acaparare, de către societățile de construcții, pînă și a centrului capitalei franceze — care constituie însă un veritabil punct de atracție pentru turiști datorită faptului că edificiile de aci degajă atmosfera vechiului Paris — autoritățile municipale s-au văzut nevoite să recurgă la o soluție de compromis. Astfel, permițîndu-se construcția unor noi edificii, de factură modernă, s-a hotărît totodată păstrarea doar a fațadelor celor mai reprezentative clădiri din trecut.

pseudoepilog în afacerea hughes-irving

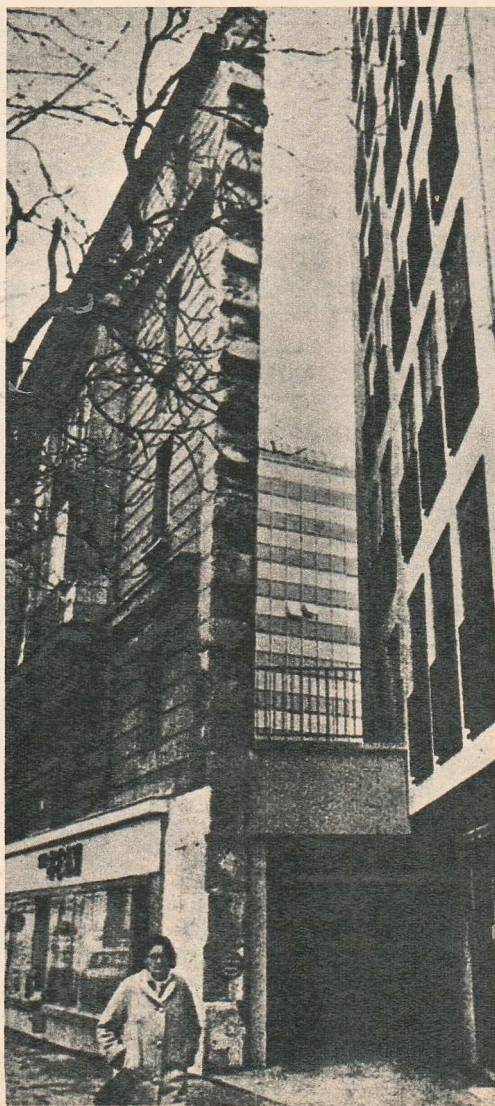
După ce timp de cîteva luni a ținut așful scandalului, afacerea Howard Hughes—Clifford Irving a depășit și faza infruntării judiciare. Excentricul miliardar american a avut cîștig de cauză față de autorul falsei sale biografii care a produs atîta vîlvă și, în cele din urmă, i-a adus scriitorului, specializat în contrafaceri de acest fel, un plus de «celebritate», dar mai ales contracte gras onorate de editori. Pentru ca totuși să fie respectate normele de legalitate, un tribunal newyorkez l-a condamnat zilele acestea pe Clifford Irving la doi ani și

jumătate închisoare, obligîndu-l să plătească daune în valoare de 10 000 dolari. Soția sa Edith, acuzată de complicitate și fals pentru că și-a deschis la o bancă elvețiană un cont sub numele de Helga R. Hughes, în scopul mărturisit de a se substitui misteriosului «Mr. H.H.», a fost condamnată la doi ani închisoare cu suspendare. Ea va trebui să plătească de asemenea 10 000 dolari drept daune în favoarea miliardarului reclamant. În imaginea... soții Irving îndată după pronunțarea sentinței, care ar putea să nu fie totuși definitivă, ținînd seama de

abilitatea cu care avocații apărării ar putea interveni cu artificiile judiciare clasice. În ce-l privește pe Howard Hughes, acesta, în ciuda «biografiei veritabile» pe care a lansat-o pe piață unul din apropiații săi, continuă să se complacă în atmosfera de mister cu care se înconjoară cu predilecție. Recent, straniul miliardar — azi în vîrstă de 66 ani — și-a propus totuși să se arate în public, în cadrul unei conferințe de presă, în saloanele hotelului St. Regis din New York.

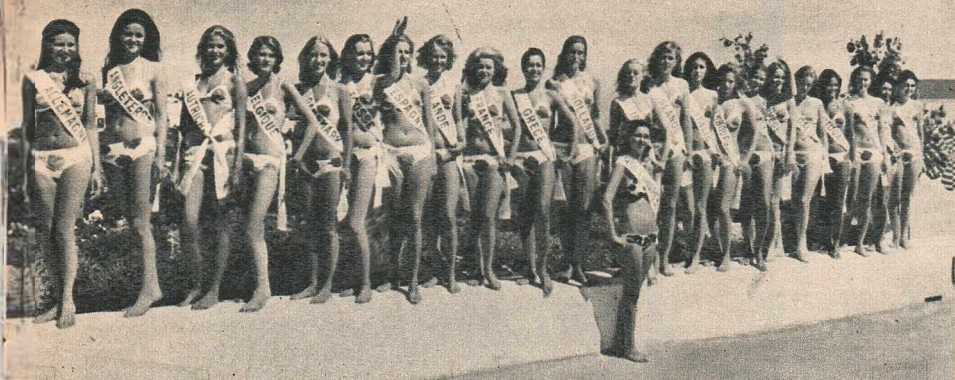
Spre stupeora generală însă, Howard Hughes a apărut în fața ziariștilor în postura «omului invizibil». Fotoreporterii amatori de instantanee de senzație au trăit clipe de extaz. Și fotografia pe care o reproducem (2) a făcut ocolul lumii prin telefoto. Este limpede însă că nici sentința de condamnare a soților Irving, nici mascarada de prost-gust de la St. Regis Hotel nu par să concure la un adevărat epilog în cazul Hughes—Irving.

“CONCORDE 002” — periplu de prestigiu și...reclamă

Prototipul britanic 002 al avionului supersonic de pasageri «Concorde», realizat în colaborare cu industria aeronautică franceză, întreprinde un mare periplu de 64 000 km — incluzînd țări ale Orientului Mijlociu, Extremului Orient precum și Australia. Înaintea de a se îmbarca, ministrul englez al industriei aerospațiale, Michael Heseltine, a ținut să sublinieze «caracterul extrem de ambițios» al acestui zbor. Este vorba de ambiția de a demonstra calitățile tehnice ale aparatului pentru a atrage cît mai multe opțiuni dar mai ales comenzi ferme asupra acestuia. Un obiectiv cu atît mai necesar de realizat cu cît costul proiectului Concorde, lansat în 1962, a crescut la 970 milioane lire sterline (cu 85 milioane numai în ultimul an), iar proiectul însuși mai formează încă obiectul unor vii critici în Anglia. Se ridică multe semne de întrebare asupra rentabilității sale ca și asupra pericolului poluării sonore, care a și dus la interzicerea de unele țări a survolării teritoriului lor de către Concorde. La sosirea aparatului pe aeroportul din Sydney a avut loc o demonstrație în cursul căreia s-a cerut guvernului australian interzicerea zborurilor supersonice deasupra Australiei și boicotarea liniilor aeriene care au lansat comenzi pentru aparate de tipul «Concorde». Indispoziția provocată de acest fapt, ca și de unele mici incidente tehnice, a fost însă compensată de afirmarea de către compania «Iran-Air» a intenției de a cumpăra cît mai repede trei aparate. Pînă în prezent, comenzi ferme n-a făcut decît compania britanică «B.O.A.C.», — pentru cinci aparate — iar «Air France» este pe punctul de a le face, în timp ce alte 14 companii și-au rezervat doar opțiuni. În fotografie: «Concorde-002» pe aeroportul din Tokyo.

frumoasele europiei

Tradiționalul concurs pentru desemnarea celei care va purta titlul de Miss Europa 1972 se desfășoară anul acesta la Lisabona, în atmosfera devenită și ea tradițională pentru acest gen de competiții cu miză destul de mare, dacă ne gândim la aspirațiile concurențelor. Iată în această fotografie clasică paradă a participantelor la concurs. În față, Filiz Vural, Turcia, deținătoarea titlului de Miss Europa în 1971.

victime ale căii ferate

LA VIERZY

Accidente feroviare semnalate din timp în diverse părți ale globului clatină convingerile celor care consideră trenul un mijloc de transport sigur. Această imagine prezintă activitatea echipelor de salvare, la puțin timp după gravul accident de cale ferată care a avut loc în tunelul de la Vierzy, în nordul Franței. După cum se știe, prăbușirea unei porțiuni a tunelului a provocat de fapt două accidente succesive: un tren a deraiat în urma impactului cu masele de rocă și pământ din tunel, un al doilea tren s-a lovit de primul câteva minute mai târziu. Emanările de gaze și întunericul au îngreuiat acțiunile de salvare. Bilanțul: 107 morți și un mare număr de răniți, mulți în stare gravă. Ancheta în curs urmează să stabilească răspunderile.

LA LONDRA

Un alt accident de cale ferată a avut loc în apropierea Londrei, în preajma stației Well Hall. Un tren de vacanță, care aducea de la Margate, dintr-o excursie pe litoral, 400 de persoane, printre care 70 de copii, a deraiat. În acest accident și-au pierdut viața 4 persoane și au fost rănite 129.

cronica de trei secunde

PROBALENA

S-a votat balena! Nu e de joacă, nu e de luat în deșert... Zece ani de zile nu mai omorim balene. Așa-i și zice: «Moratoriul de 10 ani pentru balene» — votat solemn la Stockholm de Conferința Națiunilor Unite consacrată problemelor mediului înconjurător. Japonia și Peru au încercat să trimită problema la Comisia internațională a balanei, sperând să obțină o târâgăne acolo, n-a ținut, comisia a votat moratoriul cu bun-simț și doar trei abțineri. Nimeni n-a fost împotriva, pe față. Mai toată lumea e de acord să se pună capăt vânătorii de balene — fiindcă nu e nici rentabil, nici frumos din punct de vedere etic și estetic.

Rentabil, socoteala e următoarea: în 1970 au fost ucise 42 254 balene, dintre care 17 047 înjunghiate de japonezi. Două mari specii au dispărut. Încă 3-4 ani și vânătorii n-ar mai avea ce vâna, faute de combattants. Ce ne-am fi făcut fără balene? Ne-am fi apucat să învățăm pe dinafară «Moby Dick»? Ar fi fost livresc, ca ori de câte ori apare nostalgia. S-a întors problema pe partea cealaltă și s-a luat din «Moby Dick» ceea ce e rentabil din punct de vedere estetic: balena e simbolul fascinației, balena e simbolul enorm și irefutabil al enormului, balena e simbolul gigantic al vieții pe pământ, în aer și în apă, nimic nu freamătă ca balena, nimic nu mușcă precum ea, în pădurea noastră de simboluri prin care pășim zi și noapte, la vânătoare de simboluri, cu harponul pe umăr, pușca la șold și baioneta la pușcă. Ocrotind balena, — fie și doar zece ani — ocrotim enormul, ocrotim pădurea, ocrotim simbolul de pădure și de vânător, adică ne simbolizăm la maximum, pentru a o spune pe șleau...

Cît timp balenele se vor înmulți liniștite prin sui,

vom fi răbdători și vom omorî purici, furnici, fluturi, șopîrle, ploșnițe, licurici, greieri, țînțari, insecte care nu simbolizează cine știe ce și care n-au comisii internaționale reprezentative care să facă, de pildă, din țînțar-armăsar... Din cînd în cînd va fi ucis și cite un armăsar. Arar, pentru a nu pierde uzanța simbolului, va fi omorît cite un om, cite un popor. Dar balene nu vom omorî! Zece ani de zile nu omorim balene...

De mult n-a mai cutreierat mările și văzduhul un asemenea S.O.S., hilar și enorm înfricoșat de om, moarte și ocean. Poate că ne aude cineva...

ANTIVAMPIRII

Pe de altă parte, cu vampirii din America de Sud fiind în continuare foarte lată (așa cum am mai anunțat aici) s-a trecut la cercetări psihologice asupra acestor animale de 8 cm în talie, ceea ce a permis descoperirea punctelor lor slabe; s-a dezvăluit că vampirii (care sug sîngele vitelor din centrul Mexicului pînă în nordul Argentinei) sînt hipersensibili la otrăvuri anticoagulante și că au obiceiul să-și lingă mutual lăbuțele. S-a trecut la metoda cunoscută în demantelarea rețelelor de spionaj uman: «intoxicarea lor». Vampiri prinși în Brazilia și în Mexic au fost stropiți bine cu anticoagulanti, apoi lăsați în libertate. Fiecare vampir anticoagulat a provocat moartea a 30 de vampiri neotrăviți. Ravagiile au scăzut — în regiunea aceea — cu 95%.

Omul rămîne cel mai inteligent animal — deși nu e imposibil ca vampirii să găsească o metodă de apărare anti-anticoagulantă, cum s-a mai întîmplat pe pământ.

Radu COSAȘU

Correspondență:

E.P. — Cislău: Nimic mai simplu. Găsiți modalitatea...

agendă

Luni, 3 iulie, președintele Franței GEORGES POMPIDOU va sosi la Bonn pentru o nouă rundă de convorbiri cu cancelarul Willy Brandt. Cercurile politice vest-germane acordă acestei întîlniri o însemnătate deosebită, întrucît de rezultatele ei depind în bună măsură pregătirile proiectate reuniuni la nivel înalt a «celor zece». Definierea unei politici monetare și comerciale comune față de S.U.A. și raporturile cu statele din estul Europei ar urma să fie abordate cu prioritate.

SHIRLEY BLACK TEMPLE, care a făcut parte din delegația S.U.A. la Conferința Națiunilor Unite asupra mediului înconjurător de la Stockholm, a anunțat formarea unei organizații menite să asigure femeilor un rol sporit în lupta pentru apărarea «environment»-ului. Președinta acestei organizații este specialistă americană în sociologie și antropologie Margaret Mead.

În cadrul turneului pe care îl întreprinde în Asia, Orientul Apropiat și Europa, secretarul de stat al S.U.A. WILLIAM ROGERS a sosit ieri la Djakarta (Indonezia). În perioada 5-6 iulie, șeful diplomației va face o vizită oficială în țara noastră la invitația ministrului afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu. W. Rogers va vizita de asemenea R.P. Ungară.

Recentele declarații provocatoare ale secretarului general al Mișcării sociale italiene (de orientare neofascistă) GIORGIO ALMIRANTE, care a afirmat că «dacă guvernul nu-și va îndeplini rolul său în stat sintem gata să înlocuim statul... și că «atunci cînd spun ciocnire frontală înțeleg și ciocnire fizică», au stîrnit vii proteste în rîndul forțelor democratice italiene, ce au lansat o chemare la vigilență pentru a se contracara acțiunile neofasciștilor care pot pune în pericol instituțiile democratice.

Imperiul Rockefeller continuă să acumuleze avere de pe urma «aurului negru». Ultima inițiativă a lui DAVID ROCKEFELLER, președintele lui «Chase Manhattan Bank» și nepotul fondatorului lui «Standard Oil»: crearea unei filiale a băncii, destinată depozitării redevențelor încasate de țările producătoare de petrol din Orientul Mijlociu — fonduri care să le aducă și acestora dividende, dar și lui «Chase Manhattan Bank», ce le poate reinvesti în industria petrolieră sau în alte domenii.

«Minia celor drepti», primul roman scris la optzeci și patru de ani de RAOUL WALSH, realizatorul a peste o sută de filme de aventuri, poliștice și westernuri, a fost publicat zilele acestea în Franța. Răspunzînd întrebărilor unui ziarist francez, veteranul cinematografului american declară: «Hollywoodul nu mai este astăzi capitala cinematografului. Se fac filme mai bune în multe alte locuri».

cronica satirică

de Teodor MAZILU

cucoana care dă sfaturi

De obicei e trecută de șizeci de ani, dar se ține bine. Toate progresele cosmeticii sînt lipite zdravăn pe fața invadată de riduri... De obicei e văduvă... A avut un soț pe care l-a iubit enorm, dar care a murit la timp. De obicei, are o pensie destul de bunicică.

Dar, desigur, nu pensia și cu atît mai puțin cosmetica ei disperată ne deranjează. Fiecare are dreptul să facă ce vrea cu obrazul și cu bănișorii lui. Altcieva ne deranjează... Cucoanei îi place să dea sfaturi. Dacă nu dă un sfat într-o zi, moare...

Și-a transformat apartamentul, de obicei situat în plin centru, într-un salon de primire... Căci cucoana e o gazdă bună. Primește în fiecare zi. Cucoanei pline de riduri și de avînturi pedagogice îi place să se înconjoare cu oameni tineri... Mai ales cu tinere fete. Și cucoana încearcă să le educe, să le învețe școala vieții. Ei, odată ce lasă cosmetica și dulceața de trandafiri și se aruncă în pedagogie, cuconița devine primejdioasă. Tot ceea ce n-a realizat dumneai în viață vrea să realizeze acum, la spartul tîrgului, prin intermediul celor tineri... Doamna e virtuoașă, dar bineînțeles își regretă virtutea. Aduce caiete de modă și sugerează că, prin puțină frivolitate, rochiile cele mai scumpe pot deveni accesibile. Ghicește în cafea și bineînțeles descoperă în zaț numai soți bogați, corpolenți și înșelegători.

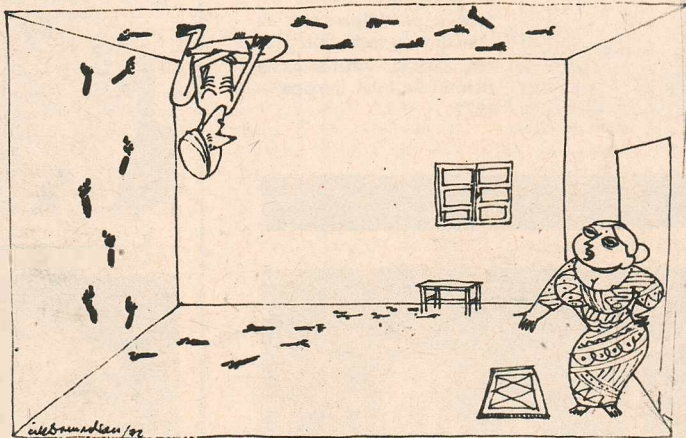
Cuconița încearcă să educe foarte realist tinerele fete, să nu fie romantice cum a fost dumneai. Cu ce s-a ales din romantismul ei? Doar cu o pensie și un apartament. Deci să nu mai facă greșelile pe care ea, crede, că le-a făcut... Să nu se piardă în sentimente. Să caute bărbați bogați, căci frumusețea e trecătoare dar contul la bancă veșnic. Să nu facă, Doamne ferește, copii, căci mai importantă decît maternitatea e sacra siluetă. Să nu lucreze, căci munca degradează... temnitatea. Să-și înșele soțul, căci bărbații se dau în vînt după soțiile infidele.

Cuconița e și un fel de duhovnic. Ascultă mărturisiri și caută să dirijeze totul conform intereselor ei... Căci nici vechiul codoșlic nu îi este cu desăvîrșire străin...

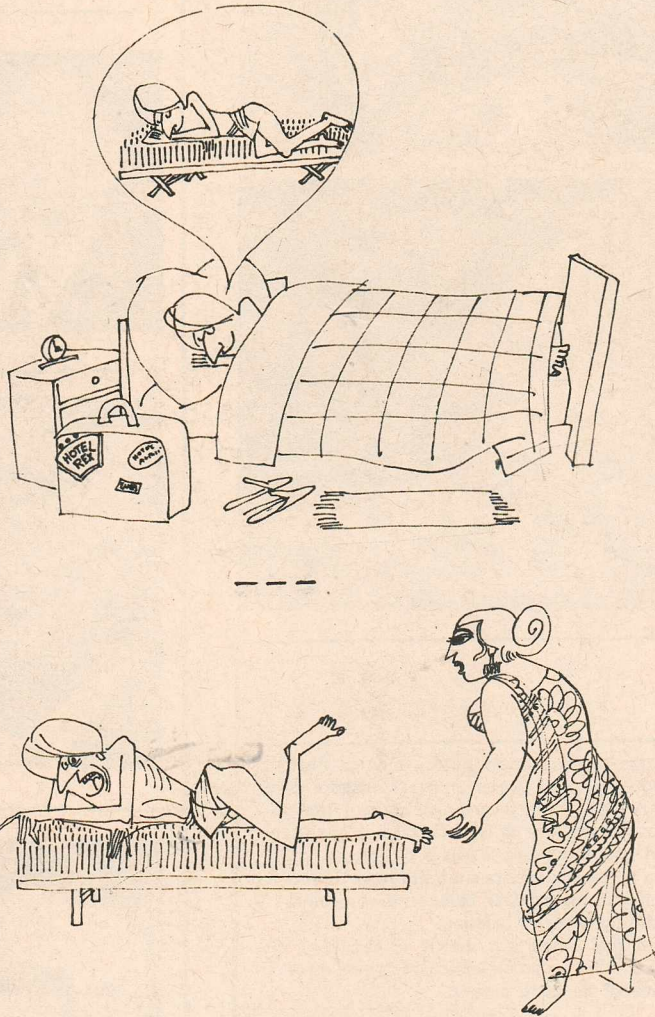
Cînd o fată nu-i ascultă sfaturile, cuconița se surpă, cosmetica se dovedește neputincioasă și ridurile îi invadează obrazul ca o armată de lăcuste. Să-i dorim cît mai multe asemenea dezamăgiri... Spre binele ei, al nostru, al tuturor.

umor

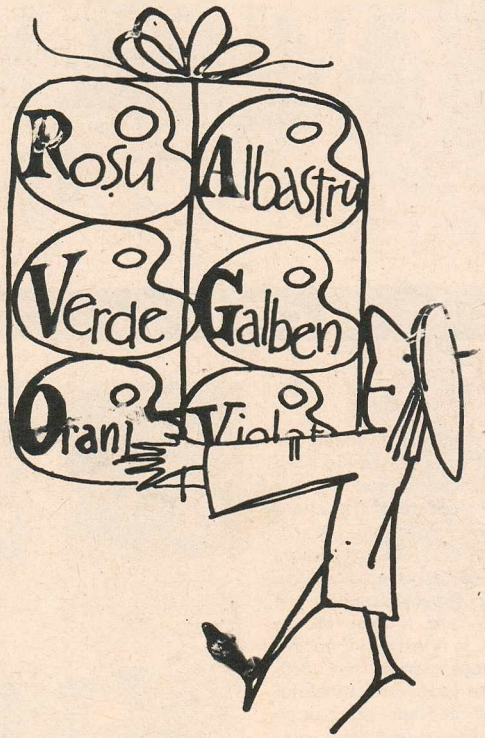
de Cik DAMADIAN

— Nu poți să te ștergi pe picioare ca toată lumea?

— Ai! lipsește un cui!

PALETA DE CULORI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Caleidoscop cromatic — Locul sigiliului. 2) Pătat (reg.) — Vede totul în negru. 3) Ecran pentru bidinea emoției — Iarnă fără nea! 4) Sint la pămînt — A face ca... dracul! 5) A ajusta foto — Uscat, secetos. 6) Erbiu — Strig în stînga și în dreapta! 7) Pe calul bălan — Frunză de brad — Carne! 8) Murgul — Blond și alintat. 9) Roșie la față — Ca pana corbului. 10) Vărsare de sînge — Un tigru... foc... 11) Operă mini — Frecvent e... cam albastră.

VERTICAL: 1) Minciună colorată — Culoare de carte. 2) Petele din soare — Negru, alb în poveste. 3) Unelte demodate — Marea galbenă. 4) Constanța (abr.) — Alb la un pol — Roșii de cîmp (sing.). 5) Cu gura căscată — Postav alb. 6) Nu-i altfel — Roșu la ger — Ger. 7) Lemn negru — Ca turta de ceară. 8) Unu și una! — Perechea lui — Cineast francez. 9) Pisică în dungă — Poet român. 10) Un fel de însușiri — Doamna în... «Roșu și negru». 11) Bătător la ochi — Indicator de direcție.

Toma MICHINICI

Dezlegarea jocului BUCOLICĂ apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) CRAC — CAPITAN. 2) RUJ — FERICITA. 3) ALIGOTE — AL — I. 4) COASTE — TRIO. 5) AUN — ORIGINAL. 6) R — AFLAT — ACRE. 7) EI — LISIP — AER. 8) ETUI — RAF — C. 9) GRUI — TEI — CAV. 10) ANTENA — STIRE. 11) FAURITA — ERES. 12) ATI — CIOBAN — T.

flacăra **F** *album*

Cind' apare DEM, RĂDULESCU, comedia devine rege.

Fotografie de S. STEINER

